ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த

கந்தரந்தாதி

(உரையுடன்)

டாக்டர்
திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

கங்கா - காவேரி
17, காரியான்குடி செட்டித் தெரு,
வெளிப்பாளையம், நாகப்பட்டினம-611001.

முதல் பதிப்பு : ஜனவரி, 1993

விலை : ரூ. 10-00
பத்து ரூபாய்

அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீ முருகன் ஆப்செட்,
27, P.V. கோயில் தெரு,
சென்னை-600 004
போன் : 846080

அன்புள்ள வாசகர்களுக்கு...

வணக்கம்.

'கந்தரந்தாதி மிகவும் அருமையான நூல். எப்படி? அருட்செல்வர் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் வில்லிப் புத்தூராரைத் தன் கவித்துவத்தால் அவருடைய அகந்தையை அடக்கியவர். அந்தப் பாடல் என்ன? அதை எல்லோரும் படிக்க வேண்டும். பலருக்குத் தெரியாது. இன்று புதுக்கவிதை எழுதும் இளை ஞர்கள் எல்லாம் வாதத்தில் வென்ற 54வது பாட்டைப் படித்துப் பார்த்து, நல்ல கவிஞர்களாகப் பரிமளிக்க வேண்டும். வாரியார் சுவாமிகள் வழங்கும் இந்நூல் காலத்தால் அழியாத ஒன்று. இதை நம் சிந்தையில் குடிகொள்ள வைத்தால், துன்பங்கள் யாவும் விட்டு விலகிவிடும். இதற்குச் சாட்சி வாரியார் சுவாமிகளே! வாருங்கள் இளைஞர்களே! நாமும் வாரியார் சுவாமிகள் வழி நடந்து நல்வாழ்வு பெறுவோம்.

என்றும் உங்கள்,

— **புத்தகப் பித்தன்**

முருகா

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த
கந்தரந்தாதி
(வில்லிபுத்தூரார் செய்த உரையுடன்)

காப்பு

வாரணத் தானை யயனைவிண் ணோரை மலர்க்கரத்து
வாரணத் தானை மகத்துவென் றோன்மைந் தனைத்துவச
வாரணத் தானைத் துணைநயந் தானை வயலருணை
வாரணத் தானைத் திறைகொண்ட யானையை வாழ்த்துவனே.

(பதவுரை) வாரணத்தானை - அயிராவதத்தையுடைய இந்திரனையும், அயனை - பிரமாவையும், விண்ணோரை - தேவர்களையும், மலர்க்கரத்து - தாமரை மலர் போன்ற கையில், வாரணத்தானை - சங்கையுடைய விஷ்ணுவையும், மகத்து - (தக்கனது) வேள்வியில், வென்றோன் - (வீரபத்திர முகூர்த்தங்கொண்டு) செயித்தவனாகிய பரமசிவனது, மைந்தனை - புதல்வனும், துவச வாரணத்தானை - கோழிக் கொடியையுடைய குமரக்கடவுளை, துணை நயந்தானை - தம்பியாக விரும்பியவனும், வயல் - பழனஞ்சூழ்ந்த, அருணை - அருணசலத்தில், வாரணத்தானை - கயமுகாசுரனை, திறைகொண்ட - வெற்றி கொண்ட, யானையை - யானைமுகனுமாகிய கணபதியை, வாழ்த்துவன் - (யான்) வணங்குகிறேன் என்றவாறு, யான் - தோன்றா எழுவாய். வாழ்த்துவன் - பயனிலை, ஏகாரம் - ஈற்றசை.

(கருத்துரை) தக்கனது வேள்வியில் இந்திரன் பிரமா விஷ்ணு விண்ணோரிவர்களை வீரபத்திர முகூர்த்தங்கொண்டு வென்ற பரமசிவன் மைந்தனும், குமாரக்கடவுளுக்குத் துணைவனும், கயமுகாசுரனை வென்றோனுமாகிய அருணகிரியில் வீற்றிருக்கும் யானைமுக விநாயகனை யான் வணங்குகின்றேன்.

இதுவுமது

உண்ணு முலையுமை மைந்தா சரணம் பரருயிர்சேர்
உண்ணு முலையுமை மைந்தா சரண மருணைவெற்பாள்
உண்ணு முலையுமை மைந்தா சரணந் தனமுமொப்பில்
உண்ணு முலையுமை மைந்தா சரணஞ் சரணுனக்கே.

(ப-ரை) உண் - (கன்றுகள்) உண்ணும், ஆ - பசுக்களை யுடைய, முலை - முல்லை நிலத்திற்கு, உ - இறைவனாகிய விஷ்ணுவினது, மை - மேகநிறத்தையும், மைந்து - வலிமை யையும், ஆசு - (உவர்ப்பாகிய) குற்றத்தையு முடையதாய், அரண் - காவலாயிருக்கிற, அம்பரர் - சமுத்திரத்திருந்த அசு ரரது, உயிர் சேர் - ஆவியை மாய்த்து, உள் - தேவர்கள் மனத்திருந்த, நாம் - அச்சத்தை உலையும் - கெடுத்தருளும், ஐ - சுவாமியே ! மை - ஆட்டுவாகனத்தை, தா - ஏறும், சர் - (உஷ்ணத்தையுடைய) அக்கினி, அண் - சேர்ந்திருக்கும் நம் - நாமடைக்கலம் புகுதற்கிடமாகிய, அருணை வெற்பாள் - அருணகிரியில்வாழு மம்மையாகிய, உண் - மிகுதியாக, ஆம் - பெருகும், முலையும் - கற்புடைமைக்கும், ஐ - அழகிய, மை - அஞ்சனந்தீட்டிய, தா - குழையை யெட்டுகின்ற, சர - அம்பு போன்ற கண்ணினது, நந்தனமும் - கிருபைக்கும், ஒப்பில்- இணையில்லாத, உண்ணுமுலையுமை - உண்ணுமுலையென் னும் பெயரையுடைய பார்வதியினது, மைந்தா - புதல்வனே, சரணம் சரண் உனக்கு - உன்னிடத்தே யான் சரணம் புகுந்தேன். (எ - று.) யான் - தோன்று எழுவாய். சரணஞ் சரணம் – பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரு.) திருமால் நிறம்போற் கறுத்து உவர்ப்பையுடைய தாயும் வலிய அரணுயுமிருக்கிற சமுத்திரத்திருந்த அசுரரைத் தேவர் அச்சந் தீரும்படி வதைத்தவனே ! அக்கினி சொரூப மாகிய அருணகிரியி லமர்ந்தருளிக் கற்பிலும் கடாக்ஷத்திலுந் தனக்கொப்பில்லாத உண்ணுமுலையம்மை புதல்வனே ! யான் உன் அடைக்கலம் புகுந்தேன்.

நூல்

திருவாவி னன்குடி பங்காள ரெண்முது சீருரைச
திருவாவி னன்குடி வானார் பரங்குன்று சீரலைவாய்
திருவாவி னன்குடி யேரகங் குன்றுதொ ருடல்சென்ற
திருவாவி னன்குடி கொண்டதண் கார்வரை செப்புமினே.

(ப-ரை.) திரு – மகாலக்ஷ்மிக்கு, ஆவி – உயிராகிய (திருமாலும்), நன்குடி – நற்றேவியை, பங்காளர் – பாகத்திலுடைய பரமசிவனும், எண் – மதிக்கத்தக்க, முது – பழமையாகிய, சீர் – சிறப்புப் பொருந்திய, உரை (வேதாகமப் பொருளை) சொல்லிய, சதிர் – சதுர்ப்பாட்டை யுடைய, உவாவினன் - இளையோனாகிய (கந்தஸ்வாமிக்கு), குடி - உறைவிடமாகிய, வான் - ஆகாசத்தை, ஆர் – அளாவிய, பரங்குன்று – திருப்பரங்குன்றையும், சீரலைவாய் – திருச்செந்திற் பதியையும், திரு - செல்வம் நிறைந்த, ஆவினன்குடி – பழநியையும், ஏரகம் – ஸ்வாமி மலையையும், குன்றுதொருடல் - (அக்கடவுள்) திருவிளையாட் டியற்றும் பல குன்றங்களையும். சென்று - நடந்து, அதிர் – முழங்கும், உவா - யானைகளின், இனன் - கூட்டங்கள், குடிகொண்ட – நீங்காது உறைகின்றதும், தண் கார் – குளிர்ந்த மேகந் தவழ்வதுமாகிய, வரை – பழமுதிர் சோலையையும், செப்புமின் – துதி செய்யுங்கள். (எ-று.). நீவிர் - தோன்ரு எழுவாய். செப்புமின் – பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) (பார்வதி சமேதரான) பரமசிவனும், லக்ஷ்மீ சமேதரான திருமாலும் புகழ்கின்ற கீர்த்தியும் வல்லமையுமுடைய குமாரக் கடவுளுக்கு உறைவிடமாகிய திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதொருடல், பழமுதிர்சோலைமலை இவ்வாறு தலங்களையும் துதியுங்கள்.

செப்புங் கவசங் கரபா லகதெய்வ வாவியம்பு
செப்புங் கவசங் கரிமரு காவெனச் சின்னமுன்னே
செப்புங் கவசம் பெறுவார் கணுங்தெய்வ யானைதனச்
செப்புங் கவசம் புனைபுயன் பரதமென் சென்னியதே. (2)

(ப-ரை.) செ - ரிஷபத்தையுடைய, புங்கவ – தேவாகிய, சங்கர பாலக - சங்கரன் பாலனே! தெய்வ - தெய்வீகமாகிய, வாவி - சரவணப்பொய்கையின், அம்பு - ஜலத்தில், செ - உற்பவித்த, புங்கவ - உயர்ந்தோனே! சங்கு - சங்கையுடைய அரி - விஷ்ணுவுக்கு, மருகா - மருகனே! என – என்று, சின்னம் - திருச்சின்னமானது, முன்னே - முதலில்தானே, செப்பு – சொல்லியார்க்கின்ற, உங்கு - உவ்விடத்திலேயே (கேட்டு), அவசம் பெறுவார் - மயக்கம் அடையும் (பவனி) மாதர்து, கணும் - விழிப்பார்வையையும், தெய்வயானை–தெய்வயானையினது, தனச்செப்பும் - கொங்கையாகிய கலசத்தையும், கவசம் புனை - சட்டையாக அணிந்த, புயன் - தோளையுடைய வணகிய முருகக் கடவுளின், பாதம் - திருவடி, என் சென்னியது – என்றலை மீதுற்றது. (எ-று.). பாதம் - எழுவாய். சென்னியது - பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு-ரு.) பரமசிவன் மைந்தனே! சரவணேற்பவனே; திருமால் மருகனே! என்று சின்னம் ஆர்ப்பதைக்கேட்டு மயங்கும் பெண்களின் பார்வையையுந் தெய்வயானையின் கொங்கையையும் கவசமாகத் தரித்த குமாரக் கடவுள் திருவடி என்றலையின் மேல் உள்ளது.

சென்னிய மோகந் தவிராமு தோகண் டிகிரிவெண்ணெய்ச்
சென்னிய மோகம் படவூ தெனத்தொனி செய்தபஞ்ச
சென்னிய மோகந் தரம்புனத் தேன்புணர் தேவைத்தெய்வச்
சென்னிய மோகம் பணிபணி யேரகத் தேமொழிக்கே. (௭)

(ப-ரை.) சென்னி – சிரசின்கண்ணே, அம் - (கங்கா, சலத்தின், ஓகம் - ஆரவாரம், தவிரா - நீங்காத (பரமசிவன், அமுதோ – உண்ட நஞ்சு தானோ, கண் – விழியானது, திகிரி– சக்கிரத்தையேந்தி, வெண்ணெய் - நவநீதமுண்ட, சென்னிய- கீதமிசைக்கின்ற திருமாலே, மோகம்பட - (தேவரும்) மயல் கொளும்படி, ஊதென – ஊதென்று சொல்ல, தொனி செய்த- முழக்கின, பஞ்சசென்னியமோ - பாஞ்ச சன்னியமென்னுஞ் சங்கந்தானோ, கந்தரம் - கழுத்தானது, புனத்தேன் –(தினைப்

புனத்தின்கண்) மதுரபாஷிணியாகிய வள்ளிநாயகியை, புணர் - தழுவும், தேவை - குமாரக்கடவுளை, தெய்வச் சென்னி— தெய்வத் தன்மையையுடைய சோழராஜன், அமோகம் - அதிக ஆசையுற்று, பணி - வணங்கிய, பணி - கட்டுவித்த, ஏரக - சுவாமிமலைச் சார்பில் வாழும், தேமொழிக்கு - இனிய மொழியை யுடைய பெண்ணுக்கு (எ—று.), கண், கந்தரம் - இரண்டும் எழுவாய்; அமுது, பஞ்சசன்னியம் — இரண்டும் பயனிலை, ஏ—அசை.

(க-நு.) தெய்வச் சோழனுனவன் கந்தக்கடவுளை வழிபட்ட சுவாமிமலையினில் வாழும் பெண்ணினுடைய கண் பரம சிவனுண்ட நஞ்சோ, அவள் கழுத்து திருமால் முழக்கின சங்கமோ.

தேமொழி யத்தம் பெறவோந் தனக்கன் று சேணுலகத்
தேமொழி யத்தம் சினங்காட் டவுணரைச் சேமகரத்
தேமொழி யத்தம் புயமவர் சூடிகை சிந்தவென்ற
தேமொழி யத்தம் பதினு லுலகுமந் தித்ததொன்றே. (4)

(ப-ரை) தேமொழி - இனிய மொழியையுடையவளாகிய பார்வதியின், அத்தம் - பாதியாகிய (பரமசிவன்), பெற - உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள, ஓம் தனக்கு - பிரணவத்திற்கு, அன்று - பூர்வத்தில், சேணுலக - தேவலோகத்தின், தேம் - நன்மை யெல்லாம், ஒழிய - அற்றுப் போகும்படி, தம் - தங்கள், சினம் - கோபத்தை, காட்டு - காட்டிய, அவுணரை - அசுரரை, சே மகர - ஆண் சுருமீனுக்கு, தேம் - இடமாகிய சமுத்திரத்தில், மொழி - கணுக்களை யுடைய, அத்தம் - கரங்களும், புயம் - தோள் களும், அவர் - அவர்களுடைய, சூடிகை - கிரீடங்களும், சிந்த - சிதற, வென்ற - சங்கரித்துச் செயித்த, தே - குமாரக் கடவு ளானவர், மொழி - உரைத்தருளிய, அத்தம் - பொருள் . பதினு லுலகும் - ஈரேழு லோகத்திலும், அந்தித்தது - பொருந்தி நின்றது, ஒன்று - ஒரேதன்மையாக (எ - று). அத்தம் - எழுவாய் அந்தித்தது - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-நு) விண்ணுலக நன்மையை யொழித்துவந்த அசுரரைச் சமுத்திரத்தில் சங்கரித்து வென்ற குமாரக்கடவுள் பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவப் பொருளானது பதினுலுலகத்தினும் ஒரே தன்மையாய்ப் பொருந்தினது.

தித்தவித் தார மனித்தரைத் தேவர் வணங்கமுன்போ
தித்தவித் தாரகை மைந்தர்செந் தூர்க்கந்தர் சிந்துரவா
தித்தவித் தார முடையா ரருள்வெள்ளந் தேக்கியன்பு
தித்தவித் தாரந் தனிவீ டுறத்துக்கச் செவ்வனலே. (5)

(ப-ரை) தித்த வித்தாரம் - தித்தவென்னுந் தாளவிரிவினல், மன் - நிலைபெற்ற, நித்தரை - நடனமிடும் பரமசிவனுக்கு, தேவர் - அமரர்கள், வணங்க - வந்திக்கும்படியாக, முன் - முற்காலத்தில், போதித்த - உபதேசித்தவராகிய, வி - விசேஷமான தாரகை - கார்த்திகைப் பெண்களின், மைந்தர் - புதல்வரும்' செந்தூர்க்கந்தர் - செந்திற்பதிவாழ் கந்தவேளும், சிந்துரம் - திலதத்தை, ஆதித்த - சூரியனைப்போலுடைய, வி - நல்ல, தார முடையார் - (வள்ளிதெய்வயானை யென்னுந்) தேவிகளையுடைய வருமாகிய குமாரக்கடவுள், அருள் வெள்ளம் - தமது கிருபா நதியை. தேக்கி - என்னுள்ளத்து நிறைத்து, அன்பு - பக்தியை உதித்து - தோற்றுவித்து, அவித்தார் - தணித்தார், அம் - அழகிய, தனி-ஒப்பற்ற, வீடு - மோட்சம், உற - அடையும்படி, துக்கம் - இடும்பையை (விளைக்கின்ற). செ - செனனமாகிய, அனல் - அக்கினியை. (எ - று. மைந்தர் முதலிய - எழுவாய் ; அவித்தார் - பயனிலை ; ஏ - அசை.

(க-நு) முற்காலத்திற் பரமசிவனுக்குபதேசித்தவரும் கார்த்திகேயரும் வள்ளிதெய்வானை பாகருமாகிய செந்தூர்க்கந்தர் என்னுள் கருணை வெள்ளத்தை நிறைத்து, யான் கதியடையும் பொருட்டாகக் கொடிய அக்கினி போன்ற துன்பத்தை விளைக்கும் என் பிறப்பை யொழித்தார்.

செவ்வந்தி நீலப் புயமுரு காபத்தர் சித்தமெய்யிற்
செவ்வந்தி நீலத்தை யுற்றருள் வாய்திங்கட் சேய்புனைந்த
செவ்வந்தி நீலத் தொருபாகர் போன்ற தினிச்சிந்தியார்
செவ்வந்தி நீலத்தி னீடுமுற் றுத திமிரமுமே. (6)

(ப-ரை) செவ்வந்தி - செவ்வந்தியென்னும் பூமாலையையும், நீலம் - கருங்குவளை மாலையையும் (புனைந்திடும்), புயம் - புயங்களையுடைய, முருகா - முருகக் கடவுளே! பத்தர் - அன்பரது, சித்தமெய்யில் - இருதய உண்மை நிலையில், செவ்வு - செம்மையாக, அந்தி - பொருந்தியிருக்கின்ற, நீ - நீ, லத்தையுற்று-கிருபைகூர்ந்து, அருள்வாய் - (அம்மாலையை) எனக்குத் தந்தருளவேண்டும், திங்கட்சேய்-குழவித்திங்களை, புனைந்த - அணிந்த. செவ்வந்தி - சிவந்தமாலைக்காலமானது, நீலத்தொருபாகர்-நீல நிறத்தையுடைய பார்வதிபங்கரை, போன்றது-போலத் தோன்றி விளங்குகின்றது; இனி - இனிமேல், சிந்தியார் – (உன்னைத்) தியானியாதவர்கள் (அடையும்). செ – சென்னமாகிய, வந்தி – வருத்தத்தை (விளைக்கும்), நீலத்தின்– அஞ்ஞான இருளைப்போல, நீடும் - நீடித்து நிற்கும், முற்றுத– தொலையாத, திமிரமும்-இருக்கட்டும். (எ-று.). நீ-எழுவாய், அருள்வாய்–பயனிலை; ஏ–அசை :

(க-ரு.) செவ்வந்தி நீலோற்பல மாலிகை யணியு முருகா! பரமசிவனைப்போல இளம்பிறையுஞ் செவ்வானமுந் தோன்றிய மாலைக் காலமும் உன்னை நினையார் அடையுஞ் சென்ன விருளைப்போல இருட்டும் வந்தது. அன்பரது சித்தத்தில் வீற்றிருக்கின்ற நீ கருணையுற்று அம்மாலையை எனக்கருள வேண்டும்.

திமிரத் திமிரக் கதரங்க கோபசெவ் வேலகைவேல்
திமிரத் திமிரக் கதுலாந் தகவரைத் தேன்பெருகுந்
திமிரத் திமிரத் தனையாவி யாளுமென் சேவகனே
திமிரத் திமிரக் கனலாய சந்தன. சீதளமே. (7)

(ப-ரை.) திமிர – இருணிறத்தும், திமி–திமிங்கலமீனை, ரக்க-இரட்சிப்பதுமாகிய, தரங்கம் - சமுத்திரத்தை, கோப - கோபித்தவனே! செவ் - சிவந்த, வேல – வேலாயுதத்தையுடையானே! கைவேல் – கையின் வேலாயுதமும், திமிர - திமிரர்கும்படி, திமி - குற்றுகின்ற, ரக்க குலாந்தக - அசுரர் குலத்துக்கு யமனே! வரைத்தேன் பெருகு - மலையினின்று

வீழுந் தேனுற் பெருகிய, உந்தி மிர் - கான்யாற்றையுடைய புனத்தில் வாழும் வள்ளி நாயகீ, அத்தி மிர் - அயிராவதத்தால் வளர்க்கப்பட்ட தெய்வயானை நாயகீ, அத்தனை - அவ்வளவு, ஆவி - (என்) பிராணனை, ஆளும் - ஆண்டு கொள்ளுங்கள், என - என்றிங்கிதம் பேசும், சேவகனே - வீரனே! திமிரத் திமிர-பூசப்பூச, கனலாய-அக்கினிபோ லிருக்கின்றன, சந்தன சீதளம் - (யான் திமிர்ந்திருக்கின்ற) சந்தன முதலிய குளிர்ந்த வஸ்துக்களுக்கும். (ஆதலால் வந்து தழுவி யருள வேண்டும்.) (எ-று.). தரங்க கோப முதலியன - எழுவாய் - என்னைத் தழுவ வேண்டும் என்னும் பயனிலையைக் குறிப்பாய்க் காட்டி நின்றன. ஏ-அசை.

(க-நு.) திமிங்கிலமீனையுடைய இருண்ட சமுத்திரத்தைக் கோபித்தவனே! வேலவனே! அசுரர் குலாந்தகனே! வள்ளி தெய்வயானை என்னும் நாயகிமார் தழுவும்படி இதம்பேசும் வீரனே! யான் பூசுஞ் சந்தன முதலிய குளிர்ந்த வஸ்துக்கள் இப்போது உன் மீதுள்ள விரக தாபத்தால் எனக்கு வெப்பத்தை விளைக்கின்றன. (ஆதலால் என்னைத் தழுவ வேண்டும்.)

சீதனங் கோடு புயங்கைகொண் டார்தந் திருமருக
சீதனங் கோடு முடியாளர் சேய்தனக் கேதுளதோ
சீதனங் கோடு னிதருமென் பார்தொழுந் தேவிபெறுஞ்
சீதனங் கோடு கொடிவேன் மயூரஞ் சிலையரசே, (8)

(ப-ரை.) சீ - மகா லக்ஷ்மியினது, தனம் – கொங்கையையும் கோடு - சங்கத்தையும், புயம் – திருத்தோளிலும், கை – திருக்கரத்திலும், கொண்டார் தம்-தரித்த விஷ்ணுவினது, திருமருக – சிறந்த மருகனும், சீதன் – சந்திரனை, அம் – அழகிய, கோடு – கோணல் வடிவாகத் (தரித்த), முடியாளர்-பரமசிவன், சேய்தனக்கு-மைந்தனுமாகிய குமாரக் கடவுளுக்கு, ஏதுளதோ – உள்ளதென்னெனில், சீ–இகழத்தக்க, தனம்–திரவியம், கோள் – குற்றத்தையும், துனி–துன்பத்தையும், தரு-கொடுக்கத்தக்கது, என்பார்–என்று நீக்கிய அன்பர்கள், தொழும்-வணங்குகின்ற, தேவி-வள்ளி நாயகியால், பெறுஞ் சீதனம்–கிடைத்த வரிசை

யாகிய, கோடு-கொம்பினோடு, கொடி—கோழிக் கொடியும், வேல்—வேலாயுதமும், மயூரம்—மயில் வாகனமும், சிலை—குறிஞ்சி நிலமாகிய மலைகளின், அரசு—ஆளுகையுமாம். (எ—று) ஏதுளது—எழுவாய்; இவைகளுடைமையாம்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) திருமாலுக்கு மருகோனும் பரமசிவனுக்கு மைந்தனுமான குமாரக் கடவுளுக்கு வள்ளி நாயகி சீதனத்தாற் பெற்ற கொம்புடன் கோழிக் கொடியும் வேலாயுதமும் மயில்வாகனமும் மலைகளின் ஆளுகையும் உடைமைகளாம்.

சிலைமத னம்படு மாறெழுஞ் சேய்மயி லுச்சிட்டவெச்
சிலைமத னம்படு சிந்துவை யிந்துவைச் செய்வதென்யான்
சிலைமத னம்படு காட்டுவர் கேளிருஞ் செங்கழுநீர்ச்
சிலைமத னம்படு தாமரை வாவி திரள் சங்கமே. (௰)

(ப-ரை) சிலை - கருப்புவில்லையுடைய, மதன் — மன்மதனது, அம்பு—புஷ்ப பாணம், அடுமாறு எழும் - கொல்லும்படி வருகின்றன, சேய் மயில்-குமாரக் கடவுளின் மயிலினது, உச்சிட்ட-எச்சிலாகிய பாம்பினது, எச்சிலை - எச்சிலாகிய தென்றற் காற்றையும், மதனம் படு-கடையப்பட்ட, சிந்துவை - சமுத்திரத்தையும், இந்துவை - சந்திரனையும், யான் செய்வதென் - நானென்ன செய்து கடப்பேன் ; சிலை-ஆர்ப்பரிப்போடு, மதம் - ஆங்காரத்தை, நம்படு-நம்மிடத்திலே, காட்டுவர்-அலர் தூற்றிக் காட்டா நின்றார்கள் ; கேளிரும் - சுற்றத்தாரனைவரும், செங்கழுநீர்-குவளைமலர் நிறைந்த, சிலை - திருத்தணிமலையின்கண், மது-தேனும், அனம்- அன்னப்பட்சியும், படு-உண்டாகிய, தாமரை - தாமரைகளையுடைய, வாவி - பொய்கையில் (வாழும்,) திரள்-கூட்டமாகிய, சங்கமே- சங்கினங்களே. (எ-று.) யாம்-எழுவாய்; செய்வதென்-பயனிலை.

(க-து.) குமாரக் கடவுளினது தணிகையங்கிரித் தாமரைத் தடாகத்தில் வாழுஞ் சங்கினங்களே! என்மேல் மன்மதன் பாணப்பிரயோகஞ் செய்யா நிற்கின்றான் ; தென்றலும் சந்திரனும் கடல் முழக்கமும் வருத்துகின்றன ; சுற்றத்தாரது கோப

தாபமும் உண்டா யிருக்கின்றன ; இவற்றை என்ன செய்து ச .ப்பேன்.

திரளக் கரக்கரை வென்கண்ட வேலன் றிசைமுகன்மால்
திரளக் கரக்கரை யான்பாட நாடுதல் செய்யசங்க
திரளக் கரக்கரை காண்பான்கைந் நீத்திசை வார்பனிக்க
திரளக் கரக்கரை வானீட்டு மைந்தர்புந் திக்கொக்குமே.

(ப-ரை) திர-உறுதியான, ளக்க - லட்சமான, ரக்கரை-அசுரர் களை, வென்கண்டவேலன்-புறங்காட்டச் செய்த வேலாயுதனை, திசைமுகன்-பிரமாவுக்கும், மால்-மாயோனுக்கும், திரள்- அநேக, அக்கர்-கண்ணையுடைய இந்திரனுக்கும், அக்கர்-உருத்திராட்ச மாலையையுடைய பரமசிவனுக்கும், ஐ-சுவாமியாகிய குமாரக் கடவுளை, யான் பாட நாடுதல் - நான் பாடும்படி கருதுகின்றது, செய்ய-அழகிய, சங்கு-சங்குகள், அதிர்-முழங்கும், அளக்கர்-சமுத்திரத்தை, அக்கரை காண்பான்-கரைகாணும்படி, கைந்நீத் திசைவார்-கையினால் நீந்திப்போவாரது (புத்திக்கும்,) பனிக் கதிர்-தண்கதிரையுடைய சந்திரனை, அள-பித்துக் கொள்ளும்படி கரக்கரை-கையளவை, வானீட்டு மைந்தர்-ஆகாசத்திலே நீட்டுஞ் சிறுவர்களது, புந்திக்கு-புத்திக்கும், ஒக்கும் - ஒப்பாகும். (எ-று.) நாடுதல்-எழுவாய். ஒக்கும்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு-து,) அசுரர்களைச் செயித்தவரும், பிரமன் முதலியோ ருக்குச் சுவாமியுமாகிய குமாரக்கடவுளை யான் பாடக் கருதுதல் கையினாற் கடலை நீந்தவும், கையை நீட்டிச் சந்திரனைப் பிடிக்க வும் நினைப்போர் புத்திக்கு ஒப்பாயிருக்கின்றது.

திக்கத்திக் கோடு படிபுடைச் சூதத் தெறிபடபத்
திக்கத்திக் கோடு கடடக் கடறடி சேப்படைச்சத்
திக்கத்திக் கோடு துறைத்திறத் தற்ற குறக்குறச்சத்
திக்கத்திக் கோடு பறித்துக்கொ டாதி சிறைபிறப்பே. (11)

(ப-ரை.) திக்க – திகைக்கும்படி, திக்கோடு - திசைதோறும் படர்ந்த, படி-பூமியின்கண், புடை–நீக்கியருள்வாய், சூத-மாமர மாய் நின்ற சூரனை, தெறி-விளங்கிய, படபத்தி–ஆயிரம் பண

மகுடத்தையுடைய ஆதிசேடனது, கத்து-தலையிலே, இக் கோடு இந்தச் சங்குகள், உகள-ஊரும்படி யாழ்ந்த, தடக்கடல்-பெரிய சமுத்திரத்தின் கண்ணே, தடி-கொன்ற, சேப் படைச் சத்தி-சிவந்த வேற்படையை யுடையவனே! கத்தி-கதறி, கோடு-மாறு பட்ட, துறைத்திறத்து-பரசமயவழியில், அற்ற மறைந்து நிற்ப வனே, குற-குறச் சாதியில் பிறந்த, குறச்சத்திக்கு-வள்ளிநாய கிக்கு, அத்திக்கோடு-ஆனைக்கொம்பை, பறித்து-பிடுங்கி, கொடு-கொடுத்த, ஆதி-முதல்வனே ! சிறை - பஞ்சேந்திரியங்களால் கட்டுண்டிருக்கிற, பிறப்பு-(எனது) செனனத்தை. (எ-று). நீ-தோன்று எழுவாய். புடை-பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு-ரு.) சமுத்திரத்தின்கண் மாவுருக்கொண்டு நின்ற சூரனை வென்ற வேலாயுதனே! மாறுபாடுடைய பரசமயவழிக்கு எட்டாத வனே ! வள்ளியம்மைக்கு யானைக்கோட்டைப் பிடுங்கி விளையாடக்கொடுத்த முதல்வனே! பூமியின்கண் என் பிறப்பை யொழித்துவிடு.

சிறைவர வாமையி லேறிச் சிகரி தகரவந்து
சிறைவர வாமையில் கூப்பிடத் தானவர் சேனைகொண்ட
சிறைவர வாமையில் வாங்கிதன் றேங்கழல் யாங்கழலாச்
சிறைவர வாமையி னெஞ்சுட னேநின்று தேங்குவதே(12)

(ப-ரை.) சிறை - தோகையையும், வர-வரப்பிரசாதத்தையு முடைய, வா மயிலேறி-தாவு மயிலேறி, சிகரி-கிரவுஞ்சகிரி, தகர-பொடியாகும்படி, வந்து-எழுந்தருளி, சிறை-கரையினால், வர-சூழப்பட்டும், ஆமை-ஆமைக்கு, இல்-இருப்பிடமுமாகிய (கடல்), கூப்பிட-இரங்க, தானவர் சேனை-ராக்ஷதசேனைகள், கொண்ட - கொண்டுபோன, சிறை வர-தேவர் சிறை மீளும்படி, ஆம்-தகுந்த, ஐயில்வாங்கி தன்-வேலெடுத்த குமாரக்கடவுளது, தேங் கழல்-இனிய பாததாமரையை, யாம்-நான், கழலா-அணுகாமற் பிரிந்ததனால், சிறு-சிறிய, ஐவர்-பஞ்சேந்திரியங்களின், அவா - ஆசையாகிய, மையில்-இருளில், நெஞ்சு-என்னிருதயம், உடனே நின்று-அவ்விருளோடு நின்று, தேங்குவது - திகைக்கின்றது. (எ-று.) நெஞ்சு-எழுவாய். தேங்குவது-பயனிலை. ஏ,அசை.

(க-நு.) கிரவுஞ்சகிரி பொடிபடவும், சமுத்திரம் முறையிடவும், அசுரரினின்று தேவர் சிறைமீளவும், வேற்படையெடுத்து மயில் மீது எழுந்தருளிய குமாரக்கடவுளினது பாததாமரையை நான் நண்ணுதலின்றிப் பிரிந்ததனால் என்னிருதயத்தில் ஐம்புல ஆசையென்னும் இருள் அகலாது நிறைந்திருக்கின்றது.

தேங்கா வனமும் மதகரி வேந்துடன் சேர்ந்தவிண்ணோர்
தேங்கா வனமுனை யவ்வேற் பணியெனுஞ் சேயிடமேல்
தேங்கா வனமுந் தளர்நடை யாயஞ்சல் செண்பகப்பூந்
தேங்கா வனமுங் கழுநீ ரிலஞ்சியுஞ் செந்திலுமே. (13)

(ப-ரை.) தேங்கு-நிறைவாகிய, ஆவன - பசுநிரைமேய்த்த திருமாலையும், மும்மத-மும்மதம் பொழியும், கரி-அயிராவதத்தை யுடைய, வேந்துடன்-இந்திரனோடு, சேர்ந்த-கூடிய, விண்ணோர் தேவர்களையும், தேம்-அத்தேவர்கட்கிடமாகிய (அமராபதியையும்), காவல்-காப்பது, நம்-நமது, முனைய-கூரிய, வேல்-வேலாயுதத்தின், பணி-தொழில், எனும்-என்று கட்டளையிட்ட, சேய் இடம் - குமாரக்கடவுளின் வாசஸ்தலம், மேல் - முன்னேயிருக்கின்றன, தேங்கா-திகைத்து, அனமும்- அன்னப்பட்சியும், தளர் நடையாய்- தோற்கின்ற நடையை யுடையவளே, அஞ்சல்-பயப்படாதே, (அவை) செண்பக-செண்பக விருட்சத்தால், பூம்-பொலிந்த, தேங்காவனமும்-இனிய பூஞ்சோலையும், கழுநீ ரிலஞ்சியும்-செங்கழுநீர் மடுவும், செந்திலும் - திருச்செந்தூருமாம். (எ-று) நீ-தோன்றா எழுவாய் அஞ்சல்-பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-நு.) அன்னமுந்தோற்கு நடையையுடையவளே! விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையும் அமராபதியையும் காக்கும்படி வேலையனுப்பிய குமாரக்கடவுளினது திருச்செந்திற்பதியும் பூங்காவனமும் செங்கழுநீர்ச்சுனையும் அணித்தா யிருக்கின்றன; பயப்படாதே.

செந்தி லகத்தலர் வாணுதல் வேடிச் சிமுகபங்க
செந்தி லகத்தலர் துண்டமென் றுநின்ற சேயசங்க
செந்தி லகத்தலர் ராசிதந் தானைச் சிறையிட்டவேற்
செந்தி லகத்தலர் தூற்றிடுங் கேடு திவாகருளே. (14)

(ப-ரை.) செம்-சிவந்த, திலகத்து-பொட்டினால், அலர் - பரந்த, வாள் - ஒளிபொருந்திய, நுதல் - நெற்றியையுடைய, வேடிச்சி-வள்ளிநாயகியினது, முகம்-வதனம், பங்கசெம்-தாமரை யாகும், திலகத்து - எள்ளினது, அலர்-பூ, துண்டம்-மூக்காகும், என்று நின்ற-என்று நலம்புனைந்துரைக்கும், சேய-குமாரக் கடவுளே ! சங்க - கூட்டமாகிய, செந்து-சீவராசிகட்கு, இலக - இருப்பிடமான, தலராசி தந்தானை-அண்டங்களைப் படைத்த பிரமனை, சிறையிட்ட வேல்-சிறைப்படுத்திய வேலாயுதத்தை யுடைய, செந்தில்-செந்திற்பதியோனே ! அகத்து-அகங்காரத் தினால், அலர் தூற்றிடும்-அலர் தூற்றுகின்ற, கேள்-சுற்றத் தாரும், துதி-(யாவரும்) துதிக்கத்தக்க, வாகு-உனது புயத்தை, அருள்-கிருபை செய்யவேண்டும். (எ-று.) நீ தோன்று எழுவாய் அருள்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) வள்ளிநாயகியினது முகத்தைத் தாமரையென்றும், மூக்கை எட்பூவென்றும் வியக்குங் குமாரக்கடவுளே ! பிரமனைச் சிறையிட்ட செந்திநாயகனே! சுற்றத்தார் மிகவும் அலர்தூற்று கின்றார்கள்; (அது நீங்க) உனது திருப்புயந் தந்தருள வேண்டும்.

திவாகர கன்ன கொடைப்பாரி யென்றுழ றீனவல்லீர்
திவாகர கன்ன புரக்குழை வல்லி செருக்குரவந்
திவாகர கன்ன சுகவா சகதிறல் வேல்கொடென்புந்
திவாகர கன்ன மறலி யிடாதுயிர்ச் சேவலுக்கே. (15)

(ப-ரை.) திவா-பகலிலே, கன்ன-கன்னனைப்போற் கொடுக் குங் கரத்தோனே ! கொடைப்பாரி - பாரி வள்ளலைப்போற் கொடுங்குங் கொடையோனே ! என்று (புல்லரிடஞ் சென்று) சொல்லி, உழல்-வருந்தச்செய்யும், தீன - வறுமையாகிய. அல்- இருளை, ஈர்-நீக்கும், திவாகர-ஞான சூரியனே! கன்னபுரக்குழை- கன்னபுரக் குழையென்னும் பணியணிந்த, வல்லி வள்ளிநாயகி, செருக்கு-களிப்புறத்தழுவும், உர-மார்பையுடையோனே! அந்தி- மாலையின் செவ்வானம் போலும். வாகு-அழகையுடைய. அர பரம சிவனது, கன்ன - திருச்செவிக்கு, சுகவாசக - இனிய வசனம்

உபதேசித்தவனே! திறல் - வலிமையையுடைய, வேல் கொடு- வேலாயுதத்தைக்கொண்டு, என்-எனது, புந்தி-இருதயத்தில், வா - வரக்கடவாய்; கர - ஒளித்துநின்று, கன்ன மறலியிடாது - இயமனுனவன் கொள்ளை கொள்ளாமல், உயிர் - என்னுயிரை. சேவலுக்கு - (அவ்வுயிரைக்) காப்பாற்றும் பொருட்டாக. (எ-று) நீ - தோன்ரு எழுவாய், வா-பயனிலே. ஏ-அசை,

(க-ரு) வறுமையினுல் பிறரிடத்துக்கொடையிற் கன்னனே! பாரி வள்ளலே! என்று புகழ்ந்து இரப்பதை ஒழிக்கும் ஞான சூரியனே! வள்ளிநாயகி தழுவு மார்பனே! பரமசிவனுக்கு உபதேசித்தவனே! என்னுயிரை யமன் கைப்பற்றிக் கொள்ளாதபடி என்னை வந்து காத்தருள்.

சேவற் கொடியும் பனிசாந் தகனுந் திருக்கரத்துச்
சேவற் கொடியுங் கொடியகண் டாய்தினை சூழ்புனத்துச்
சேவற் கொடியுந் திவளத் தவளுந்தந் திக்களபச்
சேவற் கொடியு முடையாய் பிரியினுஞ் சேரினுமே. (16)

(ப-ரை.) சேவற்கு-இடபவாகனத்தையுடைய பரமசிவனுல், ஒடியும் பல்-பல்லுதிர்க்கப்பட்ட, நிசாந்தகனும்-இருட்கூற்ருகிய ஆதித்தனும், திருக்கரத்து-(உனது) அழகிய கையினிடத்திலிருக்கின்ற, சேவற்கொடியும் - கொடியாகிய சேவலும், கொடிய கண்டாய்-பொல்லாதவைகளாயிருக்கின்றன ; தினை சூழ் புனத்து- தினை நிறைந்த புனத்தை, சேவல்-காப்பவளும், கொடி - நீண்ட. உந்தி- கான்யாற்றின், வளத்தவளும்-வளப்பத்தை யுடையவளுமாகிய (வள்ளியம்மையையும்), தந்தி - அயிராவதம் வளர்த்த, களப-சந்தனம் அணிந்த, சே-சிவந்த, வல்-சொக்கட்டான் காய் போன்ற கொங்கையையும், கொடியும்-கொடிபோன்ற இடையையுமுடைய (தெய்வ யானையையும்), உடையாய்-இருபாகத்தும் வைத்திருக்கின்ற கந்த ஸ்வாமியே! பிரியினும்-உன்னைப் பிரிந்த (பகல்) காலத்தும், சேரினும் - உன்னையடைந்த (இராக்) காலத்தும். (எ-று.) நிசாந்தகனும்-சேவற் கொடியும் - எழுவாய் கொடிய-பயனிலே. ஏ-அசை.

(க-து.) வள்ளிநாயகியையுந் தெய்வானைநாயகியையுமுடைய கந்தனே! உன்னைத்தழுவியகாலத்து இரவு நீடியாமல் கோழி கூவியும், உன்னைப் பிரிந்தகாலத்து மாலை விரைந்து வராமல் பகல் நீடித்தும் கொடுமை செய்வனவா யிருக்கின்றன.

சேரிக் குவடு மொழிவிழி யாடனச் செவ்விகுறச்
சேரிக் குவடு விளைந்ததன் றேநன் றுதெண்டிரைநீர்
சேரிக் குவடு கடைநாளி லுஞ்சிதை வற்றசெவ்வேள்
சேரிக் குவடு புடைசூழ் புனத்திற் றினைவிளைவே. (17)

(ப-ரை.) சேர்-இசைந்த, இக்கு-கரும்பையும், வடு-மாவடுவையும் (ஒத்த), மொழி விழியாள்-மொழியையும் விழியையுமுடைய வள்ளிநாயகியின், தனச்செவ்வி- கொங்கையின் தன்மை, குறச்சேரிக்கு-குறவர் குடியிருப்புக்கு, வடு-(காந்தருவமணம் நடந்ததென்னும்) குற்றமாகிய சொல்லை, விளைந்தது-உண்டாக்கினது. அன்றே-அக்காலத்திற்றானே, நன்று-நன்றாயிருந்தது, தெண்டிரைநீர்-கடலனைத்தும்,சேரி-ஒருமித்து, கு-உலகத்தை,அடு-அழிக்கின்ற, கடைநாளிலும்-உகாந்தகாலத்திலும், சிதைவற்ற-அழிவில்லாத, செவ்வேள்-குமாரக்கடவுளது, சேரி-(தென்சேரி வட) சேரியாகிய, குவடு-மலையின், புடை - பக்கத்தில், சூழ் - சூழ்ந்த, புனத்தில்-தினைப்புனத்தில், தினை-தினை, விளைவு-விளைவானது. (எ-று). வடு,விளைவு-எழுவாய்; விளைந்தது, நன்று-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) குமாரக்கடவுள் ஆளுகைக்குள்ளடங்கிய மலைப்பக்கத்தில் தினை நன்றாய் விளைந்தது ; உடனே கன்னல்போல் மொழியும் மாவடுப்போல் விழியுமுடைய வள்ளிநாயகியின் யௌவனத்தால் குறவர் குடிக்கு வடு விளைந்தது.

தினைவேத் தியன்புசெய் வேந்தன் பதாம்புயத் திற்பத்திபுந்
தினைவேத் தியமுகந் தேற்றினர் மாற்றினர் பாற்றினந்தீத்
தினைவேத் தியர்நெறி செல்லாத விந்தியத் தித்தியினத்
தினைவேத் தியங்குயிர் கூற்றுரி லூசிடுஞ் சீயுடம்பே (18)

குமாரக் கடவுளது, பதாம்புயத்தில் - திருவடித்தாமரையில், பத்தி-அன்பையும், புந்தி-அறிவையும், நைவேத்தியம்-நைவேத் தியமாக, உகந்து - விரும்பி, ஏற்றினர் - (சமர்ப்பித்து) வணங் கின அடியார்கள், மாற்றினர் - (உண்மையாய்) ஒழித்துவிட்டார் கள், பாற்றினம் - பருந்துக்கூட்டங்களும், தீ - நெருப்பும், தின்- பட்சிக்கத் தக்கதும், ஐ - அழகிய, வேத்தியர் - அறிஞோர், நெறி -(விதித்த) நல்வழியில், செல்லாத-ஒழுகாததும், இந்திய- பஞ்சேந்திரிய வசத்ததும், தித்தி யினத்தின் - உணவு வகை களினால், நைவு - கழிவாகிய (மலசலாதிகளை), ஏத்து - ஏந்திக் கொண்டதும், இயங்குயிர் - (உண்ணின்று) இயங்கும் பிரா ணனை, கூற்று - யமனனவன், ஆரில் - உண்டுவிட்டால், ஊசிடும் - நாறிப்போகத் தக்கதுமாகிய, சீ - இகழ்ச்சிக்கு இட மான, உடம்பு - தேகத்தை. (எ - று.) ஏற்றினர் - எழுவாய் ; மாற்றினர் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க - து.) வள்ளிநாயகி விரும்பிய கந்தசுவாமியினது திருவடித்தாமரையில் அன்பையும் அறிவையும் செலுத்தினவர் கள் பருந்துக்குந் தீக்கும் இரையாய் நெறியொழி ஐம்புல னுகர்ச் சியையுடைய மலபாண்டமும் பிராணன்விட்டுப்பிரிந்தால் நாறிப் போவதுமாகிய உடலை யொழித்து விடுவார்கள்.

சீயனம் போதி யெனவாய் புதைத்துச் செவிதரத்தோல்
சீயனம் போதி யமலையிற் றூதை சிறுமுநிவன்
சீயனம் போதி கடைந்தான் மருகன்செப் பத்திகைத்தார்
சீயனம் போதி லரனு திருக்கென் செயக்கற்றதே. (19)

(ப - ரை.) சீயன் - பார்வதிபாகரான சிவன், நம் - நம்மை, போதி-உபதேசி, என - என்று, வாய் புதைத்து - வாய்மூடி, செவிதர - கேட்கவும், தோல் - யானையும், சீய - சிங்கமும், நம்பு- தஞ்சமா யுறைகின்றதும், ஓதிய - கல்விக்குறைவிடமுமான, மலையிற்றூதை-பொதிய மலைக்கு முதல்வரான, சிறுமுநிவன் - அகத்திய முநிக்கு, சீயன்-பாட்டனாகிய, அம்போதி கடைந்தான்-

பாற்கடலைக் கடைந்த விஷ்ணுவினது, மருகன் - மருமகனுன குமாரக்கடவுள், செப்ப - உபதேசிக்க, திகைத்தார் - (பிரணவப் பொருள் தெரியாமல்) தியக்கமுற்றிருந்தார், சீ - இகழத்தக்க, அனம்போதில் - அன்னவாகனத்தின்மேற் செல்லும், அரன் - பிரமன், ஆதி - முதன்மையாகிய, ருக்கு - வேதத்தை, என் - என்ன, செய - செய்யும்படி, கற்றது - கற்றுக்கொண்டது(எ-று) அரன் எழுவாய், கற்றது. பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) பார்வதி பாகரான பரமசிவன் வாய்மூடிக் கேட்கவும். திருமால் மருகனுன குமாரக்கடவுள் பிரணவப்பொருளைச் சொல் லத். திகைத்துநின்ற பிரமா ஆதிவேதத்தை ஏன் கற்ருன் ?

செயதுங்க பத்திரி போற்றும் பகீர திகரசெவ்வேற்
செயதுங்க பத்திரி சூடுங் குறத்தி திறத்ததண்டஞ்
செயதுங்க பத்திரி புத்திரி பாதத்தர் செல்வதென்பாற்
செயதுங்க பத்திரி யத்திரி யாதிரென் சிந்தையிலே. (20)

(ப-ரை.) செய - சிறந்த, துங்கபத்திரி போற்றும் - துங்கபத் திரியென்னும் நதி வணங்குகின்ற, பகீரதி கர - கங்காதேவியின் கையிலிருப்பவனே ! செவ்வேல்-சிவந்த வேலாயுதத்தையுடைய செய - செயம்பொருந்திய குமாரக்கடவுளே! துங்கபத்திரி - சுரப் புன்னையிலையை, சூடும் - புனைகின்ற, குறத்தி திறத்த - வள்ளி பங்காளனே ! தண்டம் - தண்டாயுதமும், செய - வெற்றியும், துங்க - பெருமையும், பத்தி - ஒழுக்கமு முடைய, ரிபு-மாறுபட்ட (காலன்), திரி - கெடும்படி (உதைத்த), பாதத்தர் - திருவடியை யுடைய பரமசிவன், செல்வ - புதல்வனே ! தென்பால் - தென் திசையில், செய்-போகச்செய்வதாகிய, அதுங்கு-யாவருமொதுங் கும், அபத்து-தீநெறியினுல், இரிய-எனது சிந்தை முறிந்தோட, திரியாது - உழலாமல், இரு - நீ தங்கியருள வேண்டும், என் சிந்தையில் - என் மனத்தின்கண்ணே. (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். இரு - பயனிலை.

(க-நு.) காங்கேயனே ! வேலாயுதனே ! வள்ளி நாயகனே! பரமசிவனது மைந்தனே ! யான் இயமதண்டனையை விளைக்கும் அவநெறியிற் சிக்காவண்ணம் நீ என் சிந்தையில் வீற்றிருக்க வேண்டும்,

சிந்தா குலவ ரிசைப்பேரு மூருநஞ் சீருமென்றோர்
சிந்தா குலவ ரிடத்தணு காதரு டீமதலை
சிந்தா குலவரி மாயூர வீர செகமளப்பச்
சிந்தா குலவரி மருக சூரனைச் செற்றவனே. (21)

(ப-ரை.) சிந்தா-ஒருக்காலும் அழியமாட்டா, குலவரிசைப் பேரும்-நமது வமிச பரம்பரை நாமமும், ஊரும்-நமது நகரமும், நஞ் சீரும்-நமது சிறப்பும், என்று ஓர்-என்று எண்ணுகின்ற, சிந்தாகுலவரிடத்து-வருந்து மனத்தையுடைய அஞ்ஞானிகள் பால், அணுகாதருள்-சேராதிருக்க அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்; தீ மதலை-அக்கினியிற் பிறந்த கோழியை, சிந்தா-கொடியாகக் கொண்டவனே! குலவு - பிரகாசிக்கின்ற, அரி - பச்சை நிறம் பொருந்திய, மாயூர வீர - மயிலேறுஞ் சேவகனே! செகம் - பூமியை, அளப்ப - அளக்கும்படி, சிந்தாகு - வாமனமாகி, உலவு - உலாவின, அரி - விஷ்ணுவின், மருக - மருகனே! சூரனை - சூரனை, செற்றவனே - செயித்தவனே! (எ-று.) நீ - தோன்று எழுவாய்; அணுகாதருள் - பயனிலை.

(க-நு.) கோழிக் கொடியோனே! பச்சைமயில் வீரனே! வாமனவதாரங் கொண்ட மால் மருகோனே! சூர சங்காரனே! லௌகீக வாழ்வை நித்தியமாய் நம்பி மனம் வருந்துவோர்பாற் சேராதிருக்க எனக்கருள்செய்.

செற்றை வரும்பழ னஞ்சோலை யிஞ்சி திகழ்வரைமேற்
செற்றை வரும்பழ நிக்கந்த தேற்றிடு நூற்றுவரைச்
செற்றை வரும்பழ நாடாள நாடிகண் சேய்விடுத்த
செற்றை வரும்பழ மாங்கூடு வேமத் தினத்தில்வந்தே. (22)

(ப-ரை.) செற்றை - செற்றையென்னு மீனினம், வரும் - உலாவுகின்ற, பழனம் - வயலும், சோலை - பொழிலும், இஞ்சி - மதிலும், திகழ்-விளங்காநின்ற, வரைமேல் - பருவதத்தின்மேல், செல் - மேகம், தைவரும் - தவழுகின்ற, பழநிக் கந்த - பழநி மலைக் கந்தனே! தேற்றிடு - அபயந் தந்தருள்வாய், நூற்று வரை - துரியோதனன் முதலிய நூறுபேரையும், செற்று -

கொன்று, ஐவரும் – பாண்டவர்கள், பழநாடு – பழைய ராச்சியத்தை, ஆள - ஆளும்படி, நாடி – கருதிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினது, கண் – விழியாகிய (ஆதித்தன்), சேய் – மைந்தனுகிய காலன், விடுத்த - அனுப்பிய, செற்றை வரும் - தூதர் கூட்டம் வரும், பழமாங் கூடு – வார்த்திகத்தை யடைகின்ற இவ்வுடலானது, வேம் - பிராணனீங்கித் தகிக்கப்படுகின்ற, அத்தினத்தில் வந்து - அந்நாளில் எழுந்தருளிவந்து. (எ.று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். தேற்றிடு – பயனிலே. ஏ-அசை.

(க-நு.) பழநிமலே யாதிபனே! விஷ்ணுவின் விழியாகிய சூரியனது மைந்தனுகிய காலன் விடுத்த தூதர் கூட்டம் வரும் புழுக்குரம்பையாகிய என்னுடல் அழியுங்கால் நீ எழுந்தருளி வந்து அபயந் தந்தருள்.

தினகர ரக்கர தங்கெடுத் தார்குரு தேசிகர்செந்
தினகர ரக்கர மாறுடை யார்தெய்வ வாரணத்தந்
தினகர ரக்கர சத்தியின் ருகிலத் தேவர்நண்ப
தினகர ரக்கர தந்தீர்வ ரீர்வர் செகமெங்குமே. (23)

(ப-ரை.) தினகர - பகன் பூடாவென்னும் இரண்டு ஆதித்தர்களுடைய, அக்க – கண்ணேயும், ரதம் – பல்லேயும், கெடுத்தார் - அழித்த பரமசிவனுக்கு, குருதேசிகர் – போதகாசிரியரும், செந்தினகரர் - செந்திற்பதியினரும், அக்கரம் ஆறுடையார் - சடாக்ஷரப் பொருளானவரும், தெய்வ - தெய்விகமாகிய, ஆரண - வேதம் பூசித்த, தந்தி – பாம்புபோன்ற பிரகாரத்தையுடைய, நகர் - திருச்செங்கோட்டு மலேயை யுடையவருமாகிய (கந்தசுவாமியினது, அர - அரத்தாற் கூர்மையிட்ட, கர - திருக்கையிற்றரித்த, சத்தி - வேலாயுதமானது, இன்ருகில் - இல்லாவிட்டால், அத்தேவர் நண்பதி - அத்தேவர்கள் பொருந்திய பொன்னகரமும், ந - இல்லாமற் போவதுமன்றி, கர - வஞ்சக நிறைந்த, ரக்கர் - அசுரரும், அதம் தீர்வர் – இறப்பும் ஒழிவார்கள், ஈர்வர் செகமெங்கும் - உலக முழுவதையும் நிர்மூலமாக்கியும் விடுவார்கள். (எ-று.) அரக்கர் - எழுவாய். அதந் தீர்வர், ஈர்வர் - பயனிலே. ஏ-அசை.

(க-நு) பரமசிவனுக்குக் குருவாய்த் திருச்செந்தூரில் வாழும் சடாக்ஷரப் பொருளாகிய திருச்செங்கோட்டு மலையை யுடைய கந்தசுவாமியினது திருக்கைவேல் எழுந்தருளாவிடில் அமராபதி யழிந்து போவதுமன்றி அசுரரும் ஸ்திரமாயிருந்து உலக முழுவதையும் நாசஞ் செய்துவிடுவார்கள்.

செகம்புர வார்கிளை யெல்லா மருண்டு திரண்டுகொண்ட
செகம்புர வாதிங்ஙன் செய்வதென் னேமயல் செய்யவன்பு
செகம்புர வாச மெனத்துயில் வார்செப்ப பங்கபங்க
செகம்புர வாமுரல் செந்தூர வென்னத் தெளிதருமே. (24)

(ப-ரை) செகம் - உலகத்திலும், புர - ஊரிலுமுள்ள, வார் - ஒழுங்கான, கிளையெல்லாம் - சுற்றத்தா ரெல்லாரும், மருண்டு - மயங்கி, திரண்டுகொண்டு - கூடிக்கொண்டு, அசெ - ஆட்டி னுடைய, கம் - தலையை, புரவாது - காப்பாற்றுமல், இங்ஙன் - இவ்விடத்தில், செய்வதென்னே – வெறியாடற்செய்ய நினைப்ப தென்ன விபரீதம், மயல்-(கைக்கிளையாக மயங்கிய இம் மாதின்) விரகதாபம், செய்ய - சிவந்த, வன் – வலிய, புசெகம் - ஆதி சேடனை, புர வாசமென - ஆதியான இடமாய்க்கொண்டு, துயில் வார் - திருக்கண்வளர்கின்ற திருமால், செப்பு - புகழ்கின்ற, அபங்க - பங்கமிலாதவனே! பங்கசெ - தாமரைத்தடாகத்தில், கம்பு - சங்கினங்கள், உரவா - உரக்க, முரல் - சப்திக்கின்ற, செந்தூர - திருச்செந்திற் பதியோனே, என்ன - என்று சொல் லில், தெளிதரும் - (அக்ஷணமே) தீர்ந்து விடுவது நிச்சயம். (எ-று.) மயல் - எழுவாய். தெளிந்திடும் – பயனிலை. ஏ. அசை.

(க-நு) பந்துக்க ளெல்லாரும் மயங்கி வீணாய் ஆட்டைப் பலியிடுவதால் இவள் மையல் தணியுமோ? (தணியாது); திரு மால் புகழத்தக்க மாசற்றவனே! செந்தூரனே! என்று சொல்லில் தணிந்திடும்.

தெளிதரு முத்தமிழ் வேதத்திற் றெய்வப் பலகையின்கீழ்
தெளிதரு முத்தமி ழாசித்தர் சேவித்து நின்றதென்னுள்
தெளிதரு முத்தமிழ் தேய்நகை வாசகச் செல்விதினைத்
தெளிதரு முத்தமிழ் செவ்வே ளிருப்பச் செவிகுனித்தே. ()

(ப-ரை.) தெளிதரு - ஆராயப்படுகின்ற, முத்தமிழ் - இயல் இசை நாடகம் எனும் முத்தமிழிலும், வேதத்தில் - வேதத்திலும், தெய்வப் பலகையின் கீழ் - தெய்வத் தன்மையான சங்கப் பலகையிலும், தெளி - மாசற்ற, தரு - குற்ருலின்கீழும், முத்து - முந்தியிருந்தருளுகின்ற, அமிழா நித்தர் – அழிவில்லாத நித்தியராகிய பரமசிவன், சேவித்து நின்றதென் - பணிந்துநின்ற காரணமென்ன ? நாள் - நக்ஷத்திரம் (போல), தெளிதரு - பிரகாசிக்கும், முத்து - முத்தையும், அமிழ்து - தேவாமுதத்தையும், ஏய் - ஒத்த, நகை - பல்லேயும், வாசக - சொல்லேயுமுடைய, செல்வி - மங்கையாகிய, தினே - தினேயை, தெளி - கொழிக்கின்ற வள்ளிநாயகியார், தரு முத்து - கொடுக்கு முத்தத்திஞல், அமிழ் - ஆநந்தத்தி லாழ்ந்தவராகிய, செவ்வேள் - முருகவேளானவர், இருப்ப - எழுந்தருளி யுபதேசிக்க, செவி குனித்து - செவியைத் தாழ்த்திக்கொண்டு. (எ-று.) நித்தர் - எழுவாய். சேவித்து நின்றதென் – பயனிலே. ஏ - அசை.

(க–து.) வள்ளிநாயகியின் முத்தத்தால் மகிழும் குமாரவேள் இருந்து உபதேசிக்க முத்தமிழிலும் வேதத்திலும் சங்கப்பலகையிலும் குற்ருலின்கீழும் முதல்வராயிருக்கிற நித்தியரான பரமசிவன் பணிவோடு நின்று கேட்டதென்ன காரணம் ?

செவிக்குன்ற வாரண நல்கிசை பூட்டவன் சிந்தையம்பு
செவிக்குன்ற வாரண மஞ்சலென் ருண்டது நீண்டகன்மச்
செவிக்குன்ற வாரண வேலா யுதஞ்செற்ற துற்றனகட்
செவிக்குன்ற வாரண வள்ளிபொற்ருண்மற்றென்
[றேடுவதே.

(ப-ரை.) செவிக்கு - என் காதுக்கு, உன் - உனது, தவா - தவிராத, ரண - உரிமையை, நல்கு – கொடுக்கும், இசை - கீர்த்தியை, பூட்ட – அணிய, வன் - வலிய, சிந்தை - (என்) இருதயமாகிய, அம்பு செ - தாமரையிலிருக்கும், வி - பட்சியாகிய ஆன்மா, குன்ற - வருந்துகையில், வாரணம் - நின் கோழிக்கொடி யெழுந்தருளி, அஞ்சல் என்று பயப்படாதே

யென்று, ஆண்டது - அடிமைகொண்டது, நீண்ட கன்ம - பெரிதான முன்செய் வினையாலாகும், செ - செனனத்துக்கு வித்தாகிய, இக் குன்று - இம் மலைபோன்ற, அவா - ஆசையை, ரண - அமர்புரியும், வேலாயுதம் - அயிலானது, செற்றது - கொன்றுவிட்டது, உற்றன - என் சென்னிமேலே வீற்றிருந்தன, கட்செவி — பாம்புபோன்ற, குன்ற - திருச்செங்கோட்டு மலையையுடைய கந்த சுவாமியே ! வாரண - தெய்வயானை, வள்ளி - வள்ளியாகிய நாயகிமாருடைய, பொற்றாள் - பொன்னடிகள், மற்றென் தேடுவது - இனி நான் சம்பாதிக்கவேண்டியது வேறென்ன இருக்கின்றது — (எ-று.) யான் - தோன்றா எழுவாய். தேடுவதென் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) நாகமலையில் வாழுங் கந்தசுவாமியே ! உன் திருப்புகழை யான் கேட்டறிந்த மாத்திரத்தில் நினது கோழிக்கொடி என் ஆத்துமாவை அபயங் கொடுத்து ஆண்டு கொண்டது ; உன் வேலாயுதம் பிறப்புக்கிடமான பேராசையை யொழித்து விட்டது ; உன் தேவிமாரது திருவடியுங் கிடைத்தது; இனி யான் தேடவேண்டியது என்ன இருக்கின்றது ?

தேடிக் கொடும்படை கைக்கூற் றடாதுளஞ் சேவின்மைமீன்
தேடிக் கொடும்படை கோமான் சிறைபட வேறுளபுத்
தேடிக் கொடும்படை யாவெகு நாட்டன் சிறைகளையுந்
தேடிக் கொடும்படை மின்கேள்வ னற்றுணை சிக்கெனவே.

(ப-ரை.) தேடிக்கொள் - இப்பொழுதே சம்பாதித்துக் கொள்வாயாக, தும்பு - பாசத்தை, அடை - பொருந்திய, கை - கையையுடைய, கூற்று - இயமன், அடாது - அழிக்காதபடி, உளம் - நெஞ்சமே, சே - இடபம், வில் - தநுசு, மை - மேஷம், மீன் - மீனம். தேள் - விருச்சிகமென்னும் இராசிகளையும், திக்கொடும் - திக்குகளையும், படை - சிருட்டித்த, கோமான் - பிரமதேவனை, சிறைபட-சிறைப்படுத்தி, வேறுள புத்தேள்-மற்றைத் தேவரது, தி - பத்தியில், கொடும்பு - திருகுதலை, அடையா - சேராத, வெகு நாட்டன் - ஆயிரங்கண்ணையுடைய இந்திரனது, சிறை - சிறையை, களை - ஒழித்தவரும், உந்து - நீரிலும் (நெருப்பிலும்)

சமணர் செலுத்திய, ஏடு - ஏடுகளையும், இக்கொடும் - அவர்கள் செய்த கொடுமைகளையும், படு - தாழ்த்திவிட்ட, ஐ-சுவாமி யாகிய, மின் கேள்வன் - தெய்வயானை நாயகனது, நற்றுணை நல்ல அநுக்கிரகத்தை, சிக்கெனவே - உறுதியாக. (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். தேடிக் கொள் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) நெஞ்சமே! பாச தரனுகிய யமன் உன்னை நலிவு செய்யாதபடி பிரமாவைச் சிறைப்படுத்தி இந்திரனைச் சிறை தவிர்த்துச் சமணரிட்ட ஏட்டையும் வாதையுஞ் செயித்த குமாரக் கடவுளது துணையை உறுதியாகச் சம்பாதித்துக்கொள்.

சிக்குறத் தத்தை வழங்கா திழந்து தியங்குவர்தே
சிக்குறத் தத்தை வடிவே லெனுர்சில ரன்பர்செந்தாள்
சிக்குறத் தத்தை கடிந்தேனல் காக்குஞ் சிறுமிகுறிஞ்
சிக்குறத் தத்தை யனகிலெப் போதுந் திகழ்புயனே. (28)

(ப-ரை.) சி - இகழ்தற்கிடமாகிய, குறு - குறைவுபடத்தக்க, அத்தத்தை - பொருளை, வழங்காது - நல்வழியிற் செலுத்தாமல், இழந்து - பலவழியாயிழந்து, தியங்குவர் - வருந்துவார்கள், தேசு-(தங்களுடைய) கீர்த்தியும், இக்குற - மங்கிப்போகும்படி யாய், தத்து - பொங்கமுற்ற, ஐ-அழகிய, வடிவேல் எனுர் சிலர் - கூரிய வேலாயுதமென்று துதியாத சில பேர்கள், அன்பர் - அவ் வேலைத் துதிக்கும் அடியார்கள், செந்தாள் - உனது செவ்விய திருவடியை, சிக்குற - அகலாதுறையக் கண்டும், தத்தை கடிந்து - கிளியோட்டி, ஏனல் காக்கும் - தினைப்புனங் காக்கும், சிறுமி - சிறுமியாகிய, குறிஞ்சிக் குறத்து - மலைநிலத்துக் குறவ ரிடம் வளர்ந்த, அத் தையல் - அந்த வள்ளிநாயகியினது, நகில் - கொங்கைச் சுவட்டால், எப்போதும் - சதாகாலமும், திகழ் புயனே – பிரகாசிக்கின்ற புயத்தையுடைய குமாரக் கடவுளே. (எ-று.) சிலர் - எழுவாய் – தியங்குவர் பயனிலை.

(க-து.) வள்ளிநாயகியினது கொங்கைச் சுவடு திகழும் புயத்தோனே! அன்புற்றவர்கள் உனது திருவடியில் அகலாது உறைதலைக் கண்டும் சிலர் உனது வேலாயுதத்தைத் துதியாமல் அநித்யமான கைப்பொருளையும் இழந்து வறுமையால் வருந்து கின்றார்கள்.

திகழு மலங்கற் கழல்பணி வார்சொற் படிசெய்யவோ
திகழு மலங்கற் பகலூர் செருத்தணி செப்பிவெண்பூ
திகழு மலங்கற் பருளுமென் னுவமண் சேனையுபா
திகழு மலங்கற் குரைத்தோ னலதில்லை தெய்வங்களே. (29)

(ப-ரை.) திகழும் – விளங்காநின்ற, அலங்கல் - மாலையை யணிந்த, கழல் – தனது திருவடியை, பணிவார் - வணங்குவோர், சொற்படி செய்ய - திருவாக்கின்படி நடக்க, ஓதி – தமிழ் வேத மென்னுந் தேவாரத்தை மொழிந்தருளினவரும், கழுமலம் – தான் அவதாரஞ் செய்த சீகாழியையும், கற்பக லூர் – தான் காத்தருளிய கற்பகத்தருவையுடைய அமராபதியையும், செருத்தணி - தான் உறையுந் திருத்தணியையும், செப்பி - துதி செய்து, வெண்பூதி – திருவெண்ணீறுனது. கழும் போக் கடிக்கும், மலம் - மும்மலத்தையும், கற்பு - பரம் பொருளிதே யென்று நம்புங் கற்புடைமையை, அருளும் – கொடுத்தருளும், என்னு - என்று நினையாத, அமண் - சமணர், சேனை - கூட்டங்களை, உபாதி – வருத்தமான, கழு - கழுவிலேற்றி, மலங்கற்கு - கலக்க முற்றழியும்படிக்கு, உரைத்தோனலது - வாது மொழிந்தசம்பந்தப்பிள்ளையுமாகியகுமாரக்கடவுளையன்றி, இல்லை தெய்வங்களே - பிரத்தியக்ஷமான தெய்வங்கள் வேறில்லை. (எ-று.)

தெய்வங்கள் - எழுவாய். இல்லை - பயனிலை ஏ–அசை.

(கு-து.) தன்னடித் தொண்டர்க்கு நன்னெறியாகத் தேவாரத்தை மொழிந்தருளினவரும் திவ்விய ஸ்தலங்களைத் துதியாமலும் திருநீற்று மகத்துவத்தைக் கைக்கொள்ளாமலும் இருந்த சமணர்கள் கழுவேறும்படி வாதினால் வென்றவருமாகிய சம்பந்தாவதாரங்கொண்ட குமாரக்கடவுளேயன்றி வேறு தெய்வமில்லை.

தெய்வ மணம்புணர் தீகால் வெளிசெய்த தேவரைந்த
தெய்வ மணம்புண ராரிக்கு மருக செச்சையந்தார்
தெய்வ மணம்புண ருங்குழ லாளைத் தினைப்புனத்தே
தெய்வ மணம்புணர் கந்தனென் னீருங்க டீதறவே. (30)

(ப-ரை.) தெய்வ - தேவர்களையும், மண் – பூமியையும், அம்பு – சலத்தையும், உணர் - அறிவையும், தீ-நெருப்பையும், கால் – காற்றையும், வெளி - ஆகாசத்தையும், செய்த–படைத்த, தே - பிரமாவானவன், வரைந்தது - பொறித்த லிபியை, எய்வ - (குமாரக் கடவுளினது நாமகீர்த்தனமானது) செயிக்குமாதலால், மண் - மாசற்ற, அம் - அழகிய, புள் - கருடவாகனத்தையுடைய, நராரிக்கு - நரசிங்க அவதாரமெடுத்த திருமாற்கு, மருக - மருகோனே ! செச்சை அம்தார் - அழகிய வெட்சிமாலையை யணிந்த, தெய்வ - கடவுளே ! மணம் புணரும் - வாசனையை யணிந்த, குழலாளை - கூந்தலையுடைய (வள்ளி) நாயகியை, தினைப்புனத்தே - தினைப்புனத்திலே, தெய்வமணம் புணர் - காந்தருவமணமாகப் புணர்ந்த, கந்தன் - குமாரக்கடவுளே ! என்னீர் - என்று தோத்திரம் பண்ணுங்கள், உங்கள் - உங்களுடைய, தீது - வினை, அற - ஒழியும்படி- (எ-று.)

நீர் - தோன்று எழுவாய், என்னீர் - பயனிலை. ஏ–அசை.

(கு-ரு.) திருமான் மருகோனே ! வெட்சிமாலையை யணிந்தோனே ! வள்ளிநாயகியைத் தினைப்புனத்தில் மணந்த கந்தசுவாமியே ! என்று துதித்தால் அது பஞ்சபூத முதலானவற்றைப் படைத்த பிரமாவின் விதியையு நீக்குமாதலால் உங்கள தீவினையறும் பொருட்டு அப்படித் துதியுங்கள்.

தீதா வசவ னுபவிக்க மண்ணிலும் விண்ணிலுஞ்செந்
தீதா வசவ னியாயஞ்செய் வேதிய ரேதியங்காத்
தீதா வசவ னிமலர்செல் வர்சாக் கிரவசத்த
தீதா வசவன் புறப்பா ரெனுமுத்தி சித்திக்கவே. (31)

(ப-ரை.) தீதா - பொல்லாங்காகிய, வசவு - இகழ்ச்சிச் சொல்லை, அனுபவிக்க - அனுபவித்தற்கிடமாய், மண்ணிலும் - பூலோகத்திலும், விண்ணிலும் - தேவலோகத்திலும் (புகழையும் போகத்தையும் பெற நினைத்து), செந்தீ - சிவந்த அக்கினி பகவான், தாவு - ஏறுகின்ற, அச - ஆட்டை, அனியாயம் செய்–சீவகாருணியம் இல்லாமல் வதைத்து யாகஞ்செய்கின்ற, வேதியரே - மறையோரே ! தியங்கா - இனி யப்படித் திகைக்காத,

தீ - நல்லறிவை, தா - தந்தருள்வாயென்றும், வசவ - இடப வாகனத்தையுடைய, நிமலர் – பரமசிவனது, செல்வா – மைந்தனே! சாக்கிர வசத்து - ஆன்மா சாக்கிர அவத்தையிலறிவோடிருக்கிற காலத்திலும், அதீதா – துரியாதீத அவத்தையிற்கருவி காரணங்களொடுங்கி, வச - வசமாகுங் காலத்திலும், அன்புறப் பாரெனும் - உனக்கு எங்களிடத்தில் அன்புண்டாகிக் கடாக்ஷிக்க வேண்டும் என்றுந் துதியுங்கள், முத்தி - மோக்ஷமானது, சித்திக்க - உங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி. (எ-று-)

நீங்கள் - தோன்ரு எழுவாய், துதியுங்கள் - பயனிலை. ஏ – அசை.

(க-நு.) இம்மையிற் புகழையும், மறுமையிற் போகத்தையும் பெற நினைத்துப் பழிக்கஞ்சாமல் சீவனைக் கொன்று வேள்வி செய்கின்ற மறையோரே! முத்தி வேண்டுமானல் பரமசிவனது மைந்தனை சாக்கிர அவத்தையிலும் துரியாதீதத்திலும் எங்களுக்கு நல்லறிவுண்டாக அன்புவைத்தருளென்று துதியுங்கள்.

சித்திக்க தத்துவ ருத்திர பாலக செச்சைகுறிஞ்
சித்திக்கத் தத்துவ ரத்தியின் மாவென்ற சேவகவிச்
சித்திக்கத் தத்துவர் வாய்மொழி மாதர்க் கெனுந்திணைவா
சித்திக்கத் தத்துவ ருத்தப் படாதுநற் சேதனமே. (32)

(ப-ரை.) சித்திக்க – அடியேனுக்குக் கிடைக்க அருள வேண்டும், தத்துவ – தத்துவசொரூபியே! ருத்திர பாலக - சிவனது மைந்தனே! செச்சை - வெட்சிமாலை யணிந்த, குறிஞ்சிநிலத் திசைக்கு இறைவனே! தத்து - அலைமோதுகின்ற, உவர் - உவர்ப்பையுடைய, அத்தியில் - சமுத்திரத்தின் கண், மா - மாவுருக்கொண்ட சூரனை, வென்ற – செயித்த, சேவக - வீரனே! இச்சித்து – விரும்பி, இக்கத்து - கரும்பும், அத் துவர் - அந்த சிவந்த பவளமும், வாய் – வாயும், மொழி - மொழியுமாகும், மாதர்க்கு – மடவார்க்கு, எனும் திணை - என்று நலம்புனைந்துரைக்குங் காமநூலை, வாசித்து - ஒழியாமற் படித்து, இக்கத்தத்து - இதற்கினமான வெகுளியினுல், வருத்தப் படாது - துன்பமடையாது, நற்சேதனம் – நல்ல ஞான அறிவு.

(எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய்; சித்திக்க அருளவேண்டும் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) தத்துவசொரூபியே! சிவனது புத்திரனே! குறிஞ்சி நிலத்து இறைவனே! சமுத்திரன்கண் சூரனை வதைத்தவனே! மாதரது சொல்லைக் கரும்பென்றும், வாயைப் பவளமென்றும், நலம் பாராட்டும் காமநூலின் வாஞ்சையையும், வெகுளியையும் விட்டு உன்னை யறிவும் நல்லறிவை எனக்குக் கிருபை செய்ய வேண்டும்.

சேதனந் தந்துறை யென்றுமை செப்புங் குருந்துறைகாற்
சேதனன் தந்துறை யல்லிமன் வாவிச்செந் தூர்கருத
சேதனந் தந்துறை யென்றறி யார்திற னீங்கிநெஞ்சே
சேதனந் தந்துறை மற்றுமுற் ருடித் திரிகைவிட்டே. (33)

(ப-ரை.) சே - அழகிய, தனம் தந்து - திருமுலைப்பாலூட்டி, உறு - பெரும்பேருயுற்ற, ஐ என்று - ஐயனே யென்று, உமை செப்பும் - பார்வதி யருமையாய் மொழியுங், குருந்து - பாலகனாகிய குமாரக் கடவுள், உறை - அமர்ந்தருளிய, காற்சேது - சிவந்த காலையுடைய, அனம் - அன்னங்களும், தந்துறை - நூலோடுகூடிய, அல்லி – ஆம்பல்களும், மன் - அகலாதிருக்கின்ற, வாவி - தடாகங்கள் சூழ்ந்த, செந்தூர் - திருச்செந்திற்பதியை, கருது – நீ சிந்தைசெய், அசேதனம் - அறிவின்மையான, தம் - தங்கள் தங்கள், துறை என்று – சமயக்கோட்பாடென்று, அறியார் திறம் நீங்கி - தெளியாமலுழலும் பரசமயவாதிகளின் கூட்டத்தை நீங்கி, நெஞ்சே - மனதே, சேது - சேதுமுதலிய, அனந்தம் துறை மற்றும் - மற்றநேக கடல் நதிகளையும், உற்ருடித் திரிகை விட்டு - போய்ப்போய்த் தானஞ் செய் தலைவதை விடுத்து. (எ-று)

நீ – தோன்ரு எழுவாய். கருது - பயனிலை. ஏ – அசை.

(க-து.) நெஞ்சமே! பரசமயவாதிகளோடு இணங்காமல் சேது முதலிய தீர்த்தங்களாடக் கருதும் மனதைவிட்டுப் பார்வதி திருமுலைப்பாலுண்ட குமாரக்கடவுள் வாசஞ்செய்கின்ற திருச்செந்தூரையே நாடுக.

திரிகையி லாயிர வெல்லாழி மண்விண் டருசிரபாத்
திரிகையி லாயிர வாநந்த நாடகி சேரிமகோத்
திரிகையி லாயிர மிக்குமைந் தாசெந்தி லாயொருகால்
திரிகையி லாயிரக் கோடிசுற் றேடுந் திருத்துளமே. (34)

(ப-ரை) திரிகையிலாய் - மாறுபடாத நித்தியனே! இரவு - இராத்திரியையும், எல் - பகலையும், ஆழி - கடலையும், மண் - பூமியையும், விண் - ஆகாசத்தையும். தரு - மூவரின் முதல்வனு யிருந்து சிருஷ்டித்தவரும், சிர பாத்திரி - பிரமகபாலத்தைப் பலிக் கலமாகக் கொண்டவரும், கையிலாயி - கயிலாசத்தை யுடையவரும், ரவு - ஆரவாரத்தையுடைய, ஆநந்த நாடகி - ஆநந்த நடனஞ்செய்கின்ற பரமசிவனுக்கும், சேர் - அவர் பாலிருக்கின்ற, இம கோத்திரி - இமய மலையின், கையில் - இடத்திலுற்பவித்து வளர்ந்த, ஆயி - பார்வதிக்கும், ரமிக்கும் - மகிழ்வைவிளைக்கும், மைந்தா - புதல்வனே! செந்திலாய் - திருச்செந்திற் பதியோனே! ஒருகால் - ஒருதரம், திரிகையில் - குலாலன்சக்கிரஞ்சுற்றிவருவதற்குள், ஆயிரக்கோடி சுற்றோடும்- ஆயிரங்கோடிதரஞ் சுற்றிவருவதாகிய, திருத்துளம் - (என்னு டைய) மனத்தைத் திருத்தி யருளவேண்டும். (எ - று)-நீ. தோன்று எழுவாய். திருத்து- பயனிலை. ஏ — அசை.

(க - நு) நித்தியமானவனே! சராசரங்களைப் படைத்தும் பிரம கபாலமேந்தியும், ஆநந்த நடனஞ்செய்து கயிலாசத்தி லுறைகின்ற பரமசிவனுக்கும், இமயமலையின் குமாரியாகிய பார்வதிக்கும் மைந்தனே! திருச்செந்திற் பதியோனே! என் உள்ளமானது குலாலன் சக்கிரம்ஒருதரம் சுற்றுவதற்குள் அநேக கோடிதரம் சுற்றி வருகின்றது, அதை யடக்கியருளவேண்டும்.

திருத்துள வாரிகல் போதுடன் சேண்மழை தூங்குஞ்சங்க
திருத்துள வாரிதி கண்டுயி லாசெயன் மாண்டசிந்தை
திருத்துள வாரன்னை செந்தூரையன்னள் செம்மேனியென்பு
திருத்துள வார்சடை யீசர்மைந் தாவினிச் செச்சைநல்கே.

(ப - ரை) திருத்துளவார் - திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த விஷ்ணுவினது, இகல்-கரிய நிறத்தைப் பகைக்கின்ற,போதுடன்-

மாலைக்காலத்தோடு, சேண் - ஆகாசத்தினின்றும், மழை தூங்கும் - மழை பெய்கிறது ; சங்கது - சங்கினங்களை, இருத்துள - உடையதாயிடமகன்ற, வாரிதி - சமுத்திரம், கண்டுயிலா - ஓயாமல் முழங்குகின்றது ; செயல் மாண்ட சிந்தை – இந்த விரக தாபத்திஞல் மெய் மறந்து கிடக்கின்ற என் மனதை, திருத்து- ஆற்றுதற்கு, உள - உரியவர், ஆர் - யார் ; அன்னை - தாயும், செந்தூரை அன்னள் - பகையாகிய செந்திற்பதியை யொத்திருக்கின்ருள் ; செம் – சிவந்த, மேனி - திருமேனியில், என்பு- எலும்பையும், உதிருத்துள – உதிரத்தக்க திருநீற்றுப் பொடியையுமுடைய, வார் - நீண்ட, சடை - சடா பாரத்தையுமுடைய, ஈசர் – பரமசிவனது, மைந்தா - புதல்வனே ! இனி - இனிமேல் சகிக்கப்படாததாதலால், செச்சை - உனது வெட்சி மாலையை, நல்கு - எனக்கு அளித்தருள வேண்டியது. (எ-று.)

நீ - தோன்ரு எழுவாய்; நல்கு - பயனிலை, ஏ -அசை.

(க –'து) திருமேனியில் நீறும் எலும்பும் அணிந்த நீண்ட சடா பாரத்தையுடைய பரமசிவனது மைந்தனே ! கார்காலமும் மாலைப் போதும் ஒத்திருக்கின்றன ; சமுத்திரமும் முழங்குகின்றது ; என்னைத் தேற்றுபவர் யாவர் ? அன்னையும் பகையாயிருக்கின்றனள் ; ஆதலால் இனிச் சகிக்கமுடியாது ; உனது வெட்சிமாலையைத் தந்தருளவேண்டும்.

செச்சைய வாவி கலயில்வல் வாயிடைச் சேடனிற்கச்
செச்சைய வாவி பருகுஞ் சிகாவல செங்கைவெந்தீ
செச்சைய வாவி விடுகெனுஞ் செல்வநின் ருளணுகச்
செச்சைய வாவி னுயிர்வாழ் வினியலஞ் சீர்ப்பினுமே. (36)

(ப - ரை) செச்சைய - வெட்சிமாலையை யுடையோனே ! வாவு - தாவுதலையும், இகல் – பகையையும், அயில் . கூர்மை பொருந்திய, வல் – வலிய, வாயிடை-வாயினிடத்தில், சேடன் - பாம்பு, நிற்க - இருக்க, செ – சிவந்த, சைய - மலையின்கண், ஆவி - அதனுயிரை, பருகும் - உண்ணுகின்ற, சிகாவல - மயில்வாகனனே ! செம் – சிவந்த, கை – கரத்தினிலேந்தி, வெம்-

வெவ்விய, தீ-அனற்பொறியை, செச்சைய-ஆட்டு வாகனத்தை யுடைய அக்கினிதேவனே! வாவி - சரவணப் பொய்கையில், விடுக எனும் - (பரமசிவன்) கொண்டு போய் விடுகென அதில் உற்பவித்த, செல்வ - பாலகனே! நின் தாள் - உன்னுடைய திருவடிகளை, அணுகச் செ - நாங்களடையக் கிருபைசெய்: கை - இகழ்தற்கிடமான, அவாவின் - ஐம்புல ஆசையால், உயிர் வாழ்வு - உயிரோடு வாழ்வதை, இனி அலம் - இனியுடையே மல்லேம். சீர்ப்பினும்-செல்வம் அதிகரிக்கினும். (எ – று.) நீ-தோன்ரு எழுவாய், அணுகச்செ-பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு-நு.) வெட்சிமாலை யுடையவனே! பாம்பினுயிரை யுண்ணும் மயில்வாகனனே! பரமசிவனிடத்தில் அனற்பொறியாய்த் தோன்றி அக்கினிதேவனுற் சரவணப் பொய்கையில் விடப்பட்டு அதில் வளர்ந்த பாலகனே! இனி நாங்கள் மிகுந்த செல்வம் அடையினும் அவ்வாசையில் அழுந்தியுடலை யோம் போம்; நின் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொள்.

சீர்க்கை வனப்பு மலர்வேங்கை யானவன் செஞ்சிலையோர்
சீர்க்கை வனப்பு னிதத்தவ வேடன் றினைவளைக்குஞ்
சீர்க்கை வனப்பு னமதுருக் காட்டிய சேய்தமிழ்நூற்
சீர்க்கை வனப்பு னிமிர்சடை யோன்மகன் சிற்றடிக்கே.

(ப–ரை.) சீர்க்கை - மனந் திருந்துதல், வனப்பு - அழகாகும், மலர்-புஷ்பங்களையுடைய, வேங்கையானவன்-வேங்கை மரமாய் நின்றவனும், செஞ்சிலையோர் - அழகிய வில்லையுடைய குறவர்கள், சீர் – சந்தேகப்பட்ட தன்மையை, கை-கோபித்து, வன-வனத்தில், புனித – பரிசுத்தமான, தவ வேடன் – தவ வேடங்கொண்டவனும், தினை வளைக்கும் - தினைப்புனத்தைக் காக்கின்ற, சீர்க்கு-சிறந்த வள்ளிநாயகிக்கு, ஐவனப் புனமது-மலைநெல் விளைகின்ற புனத்தின்கண், உருக்காட்டிய சேய்-தன் நிச ரூபத்தைக் காட்டிய குமரனும், தமிழ்நூற் சீர்க்கு - இயற்றமிழ் நூலுக்குரிய முப்பது சீருக்கும், ஐ-புலவனுகிய தேவனும், வன-கங்கையையும், புல் = அறுகையும் அணிந்த, நிமிர் - நீண்ட,

சடையோன் - சடாபாரத்தையுடைய பரமசிவனது, மகன்–மைந்தனுமாகிய முருகக் கடவுளினது, சிற்றடிக்கு - சிறிய திருவடித் தாமரைகளை யடைதற்கே. (எ-று.)

சீர்க்கை - எழுவாய், வனப்பு - பயனிலை. ஏ–அசை.

(க-நு.) தினைப்புனத்தில் முன் சந்தேகித்த குறவர் சந்தேகம் நீங்கும்படி வேங்கை மரமாய் நின்றவனும், தவ வேடங் கொண்டு வள்ளி நாயகிக்குத் தன் நிசரூபத்தைக் காண் பித்தவனும், இயற்றமிழ்ப் புலமையையுடைய பரமசிவனது மைந்தனுமாகிய குமாரக் கடவுளினது திருவடியை யடைதலே அழகாகும்.

சிற்றம் பலத்தை யரன்புநெய் நூற்றிரி சிந்தையிடுஞ்
சிற்றம் பலத்தை வரஞான தீபமிட் டார்க்குப்பரி
சிற்றம் பலத்தை யருளுஞ்செந் தூரர் பகைக்குலமாஞ்
சிற்றம் பலத்தைப் பதவரந் தோளிலிந் தீவரமே. (38)

(ப-ரை.) சிற்றம்பலத்து – ஞான வெளியாகிய, ஐயர்-சுவாமியும், அன்பு - பக்தியென்னும், நெய்-நெய்யை வார்த்து, நூல் - ஆகம நூலென்னும், திரி – திரியை, சிந்தை - இருதய மாகிய, இடும் - தீபமேற்றுகின்ற, சில் - தகழியிலிட்டு, தம்ப - ஆன்மாவுக்குப் பற்றுக் கோடாகிய, லத்தை வர - கிருபையுண் டாகும் பொருட்டு, ஞானதீபம் - மெய்ஞ்ஞான தீபத்தை, இட்டார்க்கு - ஏற்றின அடியார்களுக்கு, பரிசில்–ஈவாக, தம் பலத்தை- தமது சாயுச்சியமென்னும் பலனை, அருளும்-கிருபை செய்கின்ற, செந்தூரா - திருச்செந்திலை கருமாகிய கந்த சுவாமியினது, பகைக் குலமாம் - சத்துருக்களாகிய அசுரக் குலத்தை வேரறுத்த, சிற்று – சிறிய, அம்பல - பாணமல்ல, தைப்பது–என்னிருதயத்தில் தைத்து வருத்துவது, அவர் - அக் கடவுளது, அம்–அழகிய, தோளில்-புயத்திலணிந்த, இந்தீவரம்- நீலோற்பலமாகிய பாணமே. (எ–று.). இந்தீவரம்-எழுவாய், தைப்பது - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) இருதயத்தைத் தகழியாக்கி அன்பாகிய நெய்யை வார்த்து ஆகமமாகிய திரியையிட்டு ஞானத்தை விளக்காக ஏற்றின அடியார்களுக்குச் சிதாகாசமான சாயுச்சிய பதவியை யருளுகின்ற திருச்செந்தில் நாயகர் சத்துருசங்காரஞ் செய்த பாணமிருக்க அவர் புயத்தி லணிந்த நீலோற்பலமாலையே மன்மதன் பாணத்திலொன்ருக என் உடம்பில் தைக்கின்றது.

தீவர கந்தரி தாம்பகி ராருற வானசெம்பொன்
தீவர கந்தரி யாநொந்த போதினிற் செச்சையவிந்
தீவர கந்தரி சிந்துரை பாக சிவகரண
தீவர கந்த ரிபுதீ ருனதடி சேமநட்பே. (39)

(ப-ரை.) தீ - தீய்ந்துபோன வரகு,-வரகென்னுந் தானியத்தில், - அந்து வண்டுகளால், அரி-அரிக்கப்பட்ட பதரையும், தாம் பகிரார் தாம் பங்கிட்டுக்கொடார்கள், உறவான-உறவினராய், செம்பொன் தீவர்-சிவந்த பொன்விளையுந் தீவிலிருப்பவரும், அகம்தரியா-பாவத்தைத் தரித்து மனம் பொறுக்கக்கூடாமல், நொந்தபோதினில்-வருந்துங் காலத்தில், செச்சைய-வெட்சிமாலையை யுடையோனே! இந்தீவர - செங்கழுநீர் மாலையை யுடையோனே! கந்தரி-மலைக்குகையி லிருந்த வள்ளி நாயகியையும், சிந்துரை-அயிராவதத்தினிடம் வளர்ந்த தெய்வயானை நாயகியையும், பாக - இரு பக்கத்திலு முடையவனே! சிவகரண - சிவகரணம் புரிகின்ற, தீ - புத்தியை, வர-வரமாகக் கொடுக்கின்ற, கந்த-குமாரக் கடவுளே! ரிபு - சத்துருக்களை, தீர் - சம்மாரஞ் செய்யத்தக்க, உனது அடி - உனது திருவடித் தாமரையே, சேம நட்பு-பொக்கிஷமும் உயிர்த் துணையுமாம். (எ-று.) அடி-எழுவாய், சேமநட்பு - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) வெட்சிமாலையையும் செங்கழுநீர் மாலையையும் அணிகின்றவனே! வள்ளி தெய்வயானை பாகனே! சிவ்கரண அறிவினர்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்கின்றவனே! எனக்கு உறவென்பவர்கள் பொன்விளையுந் தீவில் இருப்பவராயினும், வறுமையால் வருந்துங் காலத்தில் அந்து அரித்துத் தீய்ந்த

வரகையாவது உதவவல்லரோ? ஆதலின் உனது திருவடியே பொக்கிஷமும் உறவுமாம்.

சேமர விக்கம் படையாக வீசுப தேசமுன்னூற்
சேமர விக்கம் பலந்தரு வாய்செரு வாயவெஞ்சூர்ச்
சேமர விக்கந் திரித்தாய் வருத்திய வன்றிறென்றல்
சேமர விக்கம் புயவாளி விண்டிரை தெண்டிரையே. (40)

(ப-ரை.) சேம – சிவந்த, ரவிக்கு - சூரியனுக்கு, அம்-சலத்தை, படையாக-அசுரரது தடையை விலக்கும் ஆயுதமாக, வீசு-இறைக்கின்ற, உபதேசம் - உபதேசத்தையும், முன்னூல் - முப்புரி நூலையும், சேமர்-காப்போராகிய வேதியர் செலுத்தும், அவிக்கு - அவிர்ப்பாகத்திற்கு, அம் - அழகிய, பலம்-நற்பயனை, தருவாய் - அளிப்போனே! செருவாய-போரினையுடைய, வெஞ் சூர் - கொடிய சூரனாகிய, சே-வயிரம் பொருந்திய, மர- மாமரத் தினால், விக்கம் – தேவர்கட்குண்டான விக்கினத்தை, திரித் தாய் - ஒழித்தவனே! வருத்திய - என்னைத் துன்பப்படுத்து கின்ற, அன்றில் - காமசின்னமாகிய அன்றிற்பட்சியும், தென்றல் - அவனது தேராகிய தென்றலும், சே - கழுத்தின் மணியொலியைச் செய்தலினால் இடபமும், மரவிக்கு - கருப்பு வில்லும், அம்புய வாளி - தாமரைப்பூவாகிய அம்பும், விண்டு- ஆர்ப்பரித்து, இரை - முழங்குகின்ற, தெண்டிரை – தெளிந்த திரையையுடைய கடலும் (ஆகிய இவ்வாறும்). (எ-று.) அன்றில் முதலிய ஆறும் எழுவாய்; வருத்திய-பயனிலை. ஏ-அசை.

(கு – து.) ஆதித்தனுக்கு அம்பாகச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யு முப்புரி நூலாளராகிய மறையவரது வேள்விக்குத் தக்க பலனளிப்போனே! மாமரமாய் நின்ற சூரனை வென்றவனே! விடையின் மணியோடு காமனது சின்னங்களாகிய அன்றிலும், தென்றலும், கரும்பும், தாமரைப்பூவும், கடலும் என்னை வருத்துகின்றன. (விடை - ரிஷபம்)

தெண்டன் புரந்தர வக்குன்றில் வாழ்க்ந்த சிந்துவிலுத்
தெண்டன் புரந்தர லோகஞ் செறுந்துசெற் றேய்களைவாய்
தெண்டன் புரந்தர நற்கேள் சிறுவ ரழச்செய்தெம்மைத்
தெண்டன் புரந்தர வின்படி நூக்கிய தீநரகே. (41)

புரந்தர லோகம் - இந்திரலோகத்தை, செருது - அழிக்காதபடி. செற்றோய்-வதைத்தவனே ! களைவாய்-ஒழித்தருளவேண்டும், தெண்டன் - தெண்டாயுதத்தையுடைய காலன், புரந்தர்- தொன்றுதொட்டு வருகின்ற, அம்–அழகிய, நற் கேள் – நற் சுற்றத்தாரும், சிறுவர் - பிள்ளைகளும், அழச்செய்து - சூழ்ந்து முறையிடும்படி, எம்மை-எம் உயிரைப் பிரித்து, தெள்-தெளிந்த, தன் புரம் - தனது லோகத்திற் கொண்டு போய், தரவின்படி- தனது கட்டளையின்படி, நூக்கிய தீ நரகு - தள்ளுதற்கிடமாகிய கொடிய நரகாக்கினியை. (எ–று.) நீ - தோன்ற எழுவாய். களைவாய் - பயனிலை, எ - அசை.

(க-ரு.) திருச்செங்கோட்டுமலைக் கந்தனே ! தேவலோகம் அழிந்து போகாதபடி சூரனை வென்றோனே!. உன்னை வணங்கு கிறேன் ; இயமன் வந்து என் சுற்றத்தாரும் பிள்ளைகளும் சூழ்ந்து அழும்படி என்னைத் தன்னுடைய லோகத்திற் கொண்டு போய் நரகில் சேர்க்காமல் காத்தருளவேண்டும்.

தீனந் தினத்து தரச்செல்வர் பாற்சென் றெனக்கென்பதோர்
தீனந் தினத்து முதரா னலஞ்சுடச் சேர்ந்துசுடுந்
தீனந் தினத்து னிகளைசெங் கோட்டினன் செந்திலந்நீர்
தீனந் தினத்து தவத்துப் பிரசதஞ் செய்யவற்றே. (42)

(ப-ரை.) தீ - புத்தி, நந்து - கெட்ட, இனத்து - கூட்டத் தாருக்குள், உதர - உதாரத்துவம் பேசும், செல்வர்பால் அயிசு வரியவான்களிடம், சென்று - போய், எனக்கென்பது–எனக்கு உதவி செய்க என்று இரக்கும்படி செய்கின்றதாகிய, ஓர் - ஒப் பற்ற, தீனம்-வறுமை நோயானது, தினத்தும் - நாடோறும், உதரானலம் - வயிற்றுப் பசியாக்கினி, சுட – தகிக்கும்போது, சேர்ந்து - (அதனுடன் சேர்ந்து, சுடும் - தகிக்கின்றது, தீ –

அம்-அழகிய, நீர்-சலமானது, தீன் - இனிய, நந்தின் - சங்கி னிறம்போல, அத்து-சிவப்பை, உதவ-கொடுக்கின்ற, துப்பு - பவளம் போன்ற அதரத்தில், இரசதம் - வெண்மை நிறத்தை, செய்யவற்றே - செய்யவல்லதோ, (எ-று.) நீர் - எழுவாய், செய்யவற்றே - பயனிலே, ஏ-அசை.

(க-ந.) திருச்செங்கோட்டு முருகக் கடவுளது திருச்செந் திற்பதியின் தீர்த்தம் நாம் நாடோறும் இரத்தலால் உண் டாகுந் துன்பத்தை யொழிக்க வல்லதாயினும், பவளம்போல் சிவந்த இத்ழைச் சங்குபோல் வெண்மையாக்கவல்லதோ ?

செயயசெந் தாமரை யில்லாத மாதுடன் செந்தினேசூழ்
செய்யசெந் தாமரை மாஞர் சிலம்பிற் கலந்துறையுஞ்
செய்யசெந் தாமரை யென்னுங் குமார சிறுசதங்கைச்
செய்யசெந் தாமரை சேர்வதென் ருேவினே சேய்தொலேத்தே.

(ப-ரை.) செய்ய - தினே விளே நிலத்தையுடைய, செம் - ஒழுங்கான, தாமரை - சிறுகுடியென்னு நகரத்தாருக்கு, இல் லாது-தெரியாமல், அ மாதுடன்- அப் புனங்காத்திருந்த வள்ளி யம்மையை, செந்தினேசூழ்செய்-செந்தினேக்கொல்லேப் பயிரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த, அசெம் - காட்டாடும், தா-தாவுகின்ற, மரை-கடம்பையும், மான்-மானும், ஆர் - நிறைந்த, சிலம்பில்- மலேயின் கண்ணே, கலந்துறையுஞ் செய்ய-காந்தருவமணம் புணர்ந்துறையுங் குமாரக் கடவுளே ! செம்-அழகிய, தாமர் - கொன்றை மாலேயையுடைய பரமசிவன், ஐ என்னும் குமார - ஐயனேயென்று சொல்லப்பட்ட குமாரக் கடவுளே ! சிறு-சிறிய, சதங்கை - சதங்கையணிந்த. செய்ய - அழகிய, செந்தாமரை - உனது சிவந்த திருவடித் தாமரையை, சேர்வது என்று - யான் அடையுங்காலம் என்றைக்கு, வினே - இருவினேகளேயும், சேய் - தூரத்தில், தொலேத்து-ஒழித்துவிட்டே. (எ-று.) சேர்வது- எழுவாய், என்று-பயனிலே, ஓ-ஏ-அசை.

(க-நு.) மலையிற் குடியிருக்குங் குறவர் அறியாமல் தினைப் புனத்தில் வள்ளியம்மையை மணம் புணர்ந்தவனே! கொன்றை மாலையை யுடைய பரமசிவனால் 'ஐயனே!' என்று துதிக்கப் பட்ட குமாரக்கடவுளே! இருவினைப் பரப்பைக் கடந்து உன் திருவடியை யானடையுங் காலம் என்றோ ?

சேதாம் பலதுறை வேறும் பணிகங்கை செல்வநந்தன்
சேதாம் பலதுறை யாதசிற் றாயன் றிருமருக
சேதாம் பலதுறை செவ்வாய்க் குறத்தி திறத்தமுத்திச்
சேதாம் பலதுறை யீதென் றெனக்குப தேசநல்கே. (44)

(ப-ரை.) சேதாம் — சேது என்னுந் தீர்த்த முதலாகிய, பல துறை வேறும்-மற்றைப் பல தீர்த்தங்களும், பணி-வழிபடத் தக்க, கங்கை - பகீரதியின், செல்வ-மைந்தனே! நந்தன் சே- நந்தகோபன் பாலகனாகிய, தாம்பலது - நவநீதக் கள்வராய்க் கட்டுண்ட கயிற்றாலன்றி, உறையாத-மற்றொன்றாலுங் கட்டுண் ணப்படாத, சிற்றாயன் - சிற்றிடையனான கிருஷ்ணமூர்த்தி யினது, திரு மருக — சிறந்த மருகோனே! சேதாம்பலது - சிவந்த ஆம்பற்பூ நிறம்போலும், உறை - உற்ற, செவ் வாய்- சிவந்த வாயையுடைய, குறத்தி திறத்த - வள்ளி நாயகி மணா ளனே! முத்திச் சே-எனக்கும் முத்திக்கும் இருக்கிற தூரத்தை, தாம் - கடப்பதாகிய, பலதுறை ஈதென்று - நற்பலனைத் தரும் வழியிதுவென்று, எனக்கு - அடியேனுக்கு, உபதேச நல்கு - உபதேசம் அருள வேண்டும் (எ-று.) நீ - தோன்றா எழுவாய், நல்கு - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-நு.) கங்காதேவியின் மைந்தனே! திருமால் மரு கோனே! வள்ளிநாயகனே! எவற்றினுந் தூரமாயிருக்கின்ற மோக்ஷத்தைச் சேரும் நல்வழி இஃதென்று அடியேனுக்கு உப தேசித்தருள வேண்டும்.

தேசம் புகல வயிலேயெ னச்சிறை புக்கொருக்ந்
தேசம் புகல வணவாரி செற்றவ னீசற்குப
தேசம் புகல திகவாச கன்சிறி தோர்கிலன்மாந்
தேசம் புகல கமுதவி மானைச் செருச்செய்வதே. (45)

(ப-ரை.) தேசம் - எனக்குறைவிடமும், புகல-அடைக்கல ஸ்தானமும், அயிலே என-வேலாயுதமேயென்று சொல்லும்படி செய்து, சிறை புக்கு – சிறையிற்பட்டு, ஒரு கம் - ஐந்துதலையி லொன்றை, தேசம்பு - இழந்த பிரம்மா, கல - மரக்கலங்களை யுடையதும், வண - அழகையுடையதுமான, வாரி செற்றவன் - வருணன் ஏவிய கடலை உக்கிரபாண்டியனாகி வற்றச் செய்தோ னாகிய, ஈசற்கு - பரமசிவனுக்கு, உபதேசம் புகல் - உபதேசஞ் செய்த அதிக-மிகுதியான, வாசகன்-மொழியையுடைய குமாரக் கடவுளானவன், சிறிது - சற்றும், ஓர்கிலன்–அறிந்தானில்லை ; மா-மாம்பூவாகிய, தேசு - ஒளிதங்கிய, அம்பு - பாணமானது, கலகம் உதவி-கலகஞ் செய்து, மானே-மானினது விழியையுடைய இம்மங்கையுடன், செருச் செய்தது - போர் செய்கின்றதை (எ-று.) அதிக வாசகன் – எழுவாய், ஓர்கிலன்-பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-நு.) ஒருதலையிழந்த பிரம்மா சிறைப்பட்டு வேலா யுதமே உனக்கு அடைக்கலம் என்று சொல்லச் செய்தவரும், சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்த பரமசிவனுக்கு உபதேசித்தவரு மாகிய முருகக் கடவுள் மன்மதனது மாம்பூ வாளி இம்மங்கை மேல் தைத்துப் போர் செய்வதைச் சற்றும் அறிந்தாரில்லை.

செருக்கும் பராக வயிராவ தத்தெய்வ யானைமணஞ்
செருக்கும் பராக தனந்தோய் கடம்ப செகமதநூல்
செருக்கும் பராக மகிரு பனந்தந் தெளிவியம்பு
செருக்கும் பராகம் விடுங்கடை நாளுந்திடம்பெறவே. (46)

(ப-ரை.) செரு - போரினையும், கும்ப - மத்தகத்தையும், ராக - கோபத்தையுமுடைய, அயிராவத - அயிராவதத்திடம் வளர்ந்த, தெய்வயானை-தெய்வயானை நாயகியினது, மணம்– வாசனையையும், செருக்கும்–இறுமாப்பையும், பராக - மலர்த் தாதுக்களையுமுடைய, தனம் - கொங்கையில், தோய் - முழுகு கின்ற, கடம்ப-வெட்சிமாலையையுடையவனே ! செக-உலகத்தி லுள்ள, மத நூல்-சமய சாஸ்திரங்களின், செருக்கும்-மயக்கத்

-தையும், பராகமம்-இதர வேதாகமங்களேயும், நிருபன்-நிருமித்த தேவனே! அந்தம்-முடிவான பொருளே, தெளிவி-இஃதென்று எனக்கு விளக்கியருள வேண்டும், அம்புசெர் - தாமரையில் வாசஞ் செய்கின்ற பிரமாக்களெல்லாம், உக்கு-இறந்து, உம்பர் ஆகம் விடும்-தேவர்களெல்லாம் அழிகின்ற, கடைநாளும்-இறுதி காலத்திலும், திடம் பெற-அடியேன் நித்தியத்துவம் அடையும் பொருட்டு. (எ-று.) நீ- தோன்ரு எழுவாய், தெளிவி-பயனிலே, ஏ-அசை,

(க-நு.) அயிராவதத்திடம் வளர்ந்த தெய்வயானையைத் தழுவும் கடப்பமாலேயை அணிந்தவனே! உலக மயக்காகிய பரசமயவழியில் மயங்காமலும், பிரமாதி தேவர்கள் அழியுங் காலத்தில் அழியாமலும், நித்தியத்துவம் அடையும்பொருட்டு அவற்றின் முடிவான பொருளே எனக்கு விளக்கியருள்.

திடம்படு கத்துங் கெடீர்கன்ம லோகச் சிலுகுமச்சோ
திடம்படு கத்துந் திரித்தம்பு வாலியு ரத்தும்பத்துத்
திடம்படு கத்துந் தெறித்தான் மருக திருகுமும்ம
திடம்படு கத்துங் கநகங் குனித்தவன் சேயெனுமே. (47)

(ப-ரை.) திடம் - உறுதிநிலே, படு - அழிகின்ற, உகத்தும்-யுகாந்தத்திலும், கெடீர் - நிலேகெடாது நித்தியரா யிருப்பீர்கள், கன்ம - பூர்வ வினேயால், லோக - உலகத்தின் கணுண்டாகிய, சிலுகும்-ஈஷணுத்திரயங்களேயும், அச் சோதிடம் படு கத்தும்-அக் கல்விச் செருக்கைத் தருங் கணித நூலேப் பிதற்றுதலேயும், திரித்து - மாற்றுதல் செய்து, அம்பு - முன் இராமபாணத்தை, வாலி-வாலியினுடைய, உரத்தும் - மார்பிலும், பத்து-பத்தென்கிற, திடம் படு - வலிமை பொருந்திய, கத்தும் - இராவணனுடைய தலேகளிலும், தெறித்தான்-செலுத்திய ஸ்ரீராமருடைய மருக - மருகோனே! திருகு - மாறுபட்ட, மும்மதிள்-முப்புரங்களும், தம்படு - தோற்றிய இடத்திலேயே, உக - நீருகிவிழ, துங்க - உயர்ந்த, நகம் - மகமேருவை குனித்தவன் - வில்லாக வளேத்த பரமசிவனது, சேய் எனும் - மைந்தனுகிய குமாரக் கடவுளென்று துதியுங்கள். (எ-று.) நீங்கள்-தோன்ரு எழுவாய், கெடீர் - பயனிலே, ஏ-அசை.

(க-து) நமர்காள்! நீங்கள் ஈஷணத் திரயங்களையும் சோதிட நூலைப் பிதற்றுதலையும் ஒழித்து, இராவணனையும் வாலியையுஞ் சங்கரித்த திருமால் மருகோனே! மேரு வில்லி னால் திரிபுர தகனஞ்செய்த பரமசிவனது மைந்தனே! என்று துதிப்பீர்களானால் யுகாந்த காலத்திலும் அழியாமல் நித்தியரா யிருப்பீர்கள்.

சேயவன் புந்தி வனவாச மாதுடன் சேர்ந்தசெந்திற்
சேயவன் புந்தி கனிசா சராந்தக சேந்தவென்னிற்
சேயவன் புந்தி பனிப்பானு வெள்ளிபொன் செங்கதிரோன்
சேயவன் புந்தி தடுமாற வேதருஞ் சேதமின்றே. (48)

(ப-ரை.) சேய - அழகினையுடைய, அன்பு-இச்சையோடு, உந்தி - கான்யாற்றின், வன்-காட்டில், வாச - வாசஞ்செய்த, மாதுடன்-வள்ளிநாயகியுடன், சேர்ந்த-கூடியிருந்த, செந்தில்—திருச்செந்தூரில் வாழாநின்ற, சேய-குமாரக்கடவுளே! வன்பு-வலிமையில், உந்து - உயர்ந்த, இகல் - மாறுபாட்டையுடைய, நிசாசராந்தக - அசுரர்குலத்திற் கியமனே! சேந்த-கந்தனே! என்னில் - என்று துதிப்பீராகில், சேயவன் - செவ்வாய், புந்தி-புதன், பனிப்பானு-சந்திரன், வெள்ளி - சுக்கிரன், பொன் - வியாழம், செங்கதிரோன்-ஆதித்தன், சேயவன்-அவ்வாதித்தன் மைந்தன் சனி ஆகிய நவக்கிரகங்களின் வக்கிரோதயத்தால், புந்தி தடுமாறவே தரும் - புத்தியைச் சலனப்படுத்துகின்ற, சேதம் இன்று-கேடில்லை. (எ-று.) சேதம்—எழுவாய், இன்று-பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-து.) கான்யாறோடும் புனத்திலிருந்த வள்ளிநாயகி பேரில் அன்புகூர்ந்த செந்திநாயகனே! அசுரர்குலாந்தகனே! சேந்தனே! என்று துதிக்கின்றவர்களுக்கு நவக்கிரகங்களின் வக்கிரோதயத்தாலாகுந் தீமையில்லை.

சேதக மொன்று மனுதியுந் தாதையுந் தேடரியார்
சேதக மொன்றுஞ் சதங்கையங் கிண்கிணி செச்சையந்தாள்
சேதக மொன்றும் வகைபணி யாயினித் தீயவினைச்
சேதக மொன்று மறியா துழலுயிர்ச் சித்திரமே. (49)

(ப-ரை.) சேதகமொன்று – ஒருதலை பின்னமான, மன் - நிலைபெற்ற, ஆதியும்-பிரம்மாவும், தாதையும் - அப்பிரமாவின் றாதையாகிய மகாவிஷ்ணுவும், தேடரியார் - தேடுதற்கரிதான பரமசிவனது, சே-மைந்தனே! தகமொன்றும் - தகுதியாய் முழங்குகின்ற, சதங்கை - சதங்கையும், அம் - அழகிய, கிண் கிணி – கிண்கிணியையும், செச்சை -வெட்சிமாலையையுமுடைய, அம் - சிரேஷ்டமாகிய, தாள் - திருவடித் தாமரையில், சேது - சிவந்த, அகம் - என்னிருதயமானது, ஒன்றும் வகை – கூடும் வண்ணம், பணியாய் – அருள் செய்யவேண்டும், இனி - இனி மேல், தீய-கொடிய, வினை - இருவினையாகிய, சேதகம்-சேற்றி னுள்ளே, ஒன்றும் அறியாது - ஒரு நெறியும் அறியாமல், உழல் - கிடந்துழலுகின்ற, உயிர் - ஆவியின் வாழ்க்கை, சித்திரம்- பொய்யாயிருக்கின்றது. (எ-று.) நீ-தோன்ரு எழுவாய், பணி யாய் - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-நு.) நான்முகனுந் திருமாலும் அறியவொண்ணாத பரமசிவனது மைந்தனே! இருவினைச்சேற்றில் அழுந்தி வருந்தும் என் உயிர் வாழ்க்கை நித்தியமல்ல; ஆதலால் உன் திருவடியை என் மனம் பற்றும் வகையருள்.

சித்திர மிக்க னவில்வாழ் வெனத்தெளி யுந்தவவா
சித்திர மிக்க னெறிக்கழிந் தேற்கினிச் செச்சைநல்வி
சித்திர மிக்க தனக்குறத் தோகை திறத்தமுத்தி
சித்திர மிக்க வருளாய் பிறவிச் சிகையறவே. (50)

(ப-ரை.) சித்திரம் - பொய்யாகிய, இக் கனவு - இப்போது காணுங் கனப்போலாகும், இல் வாழ்வு - பாசபந்தங்களாற் சிக்கிய மனைவாழ்க்கையானது, எனத் தெளியும் - என்னு நிச்ச யத்தைக் கொடுக்கின்ற, தவ வாசி-தபோபலத்தின், திரம் - உறுதியை நாடாமல், இக்கன் – கருப்புவில்லையுடைய மன்மத னது, நெறிக்கு - காம நூல் வழியில், அழிந்தேற்கு - கெட்ட எனக்கு, இனி - இனிமேலாவது, செச்சை - வெட்சிமாலையைப் புனையும், நல் - திவ்வியமான, விசித்திர - அழகனே! மிக்க -

பெருத்த, தன - கொங்கையையுடைய, குறத்தோகை திறத்த- குறவர் வளர்த்த வள்ளிநாயகனே! முத்தி சித்தி - மோட்சப் பேருனது, ரமிக்க - குறை தீர்ந்து திருப்தியாகும்படி, அருளாய்- நீ கிருபை செய்யவேண்டும், பிறவிச் சிகை - எனது சனன மரண பந்தங்கள், அற-அறும் பொருட்டு, (எ-று.) நீ-தோன்ரு எழுவாய்; அருள்வாய் - பயனிலே. ஏ - அசை,

(கு-நு.) வெட்சிமாலேயோனே! வள்ளிநாயகனே! ஆன் மாவுக்கு உறுதியான தவத்தை நாடாமல் சிற்றின்ப விஷயத்தில் ஆழ்ந்து பொய்யுங் கனவும் போன்ற மனேவாழ்க்கையி லிருக் கின்ற எனக்கு இனியாகிலும் முத்தி எய்தும்பொருட்டும் சனனம் மரணம் அறும் [illegible]ருட்டும் அதை நாட அருள்புரிய வேண்டும்.

சிகைத்தோகை மாமயில் வீரா சிலம்புஞ் சிலம்பம்புரா
சிகைத்தோகை மாமயில் வாங்கிப் பொருது திசைமுகன்வா
சிகைத்தோகை மாமயில் வானில்வைத் தோய்வெஞ் செருமகள்வா
சிகைத்தோகை மாமயில் செவ்விநற் கீரர்சொற் றித்தித்ததே. (51)

(ப-ரை) சிகை - கொண்டையையும், தோகை - தூவியையு முடைய, மா-பெரிய, மயில் வீரா-மயிலேறும் வீரனே! சிலம்பும்- கிரவுஞ்ச கிரியையும், சிலம்பு - முழங்குகின்ற, அம்புராசி - சமுத் திரத்தின்கண், கை - ஒழுங்காக, தோகை - துவசத்தையுடைய, மா - மாமரமாய் நின்ற சூரனேயும், மய் - இருளுக்கு, இல் - இடமாகிய மாயையையும், வாங்கி-விலக்கி, பொருது-போர்செய்து வென்று, திசை முகன் - நான்முகப் பிரமன், வாசி - பிரணவப் பொருள் அறியாமல் வாசித்த குற்றத்திற்கு, கைத்து-கோபித்து, ஓகை - மகிழ்ச்சியை, மாமய் - அழகுக்கு, இல் - இருப்பிடமாகிய, வானில் - தேவருலகத்தில், வைத்தோய் - விளேத்தவனே! வெஞ் செரு -வெவ்விய போரிற் சிறந்த, மகள் வாசி - பாண்டியனது குதிரை முகத்தையுடைய பெண்ணுக்கு, கைத்தோ - அக் குதிரை

மயில் - தெய்வயானையினது, செவ்வி - கலவிப் புதுமையினும், நற்கீரர் சொல் - நற்கீரர் சொல்லிய திருமுருகாற்றுப்படை, தித்தித்தது - (உனக்கு) இனிமையாயிற்று, (எ-று.) சொல் - எழுவாய், தித்தித்தது பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-நு.) மயில் வீரனே! மாவாய் நின்ற சூரனையும் கிரவுஞ்ச கிரியையும் மாயையையும் அறச்செற்று அமராபதியை ஈடேற்றினவனே! பிரமாவைக் கோபித்தவனே! குதிரை முகத்தையுடைய பெண்ணுக்கு அம்முகத்தை மாற்றின உனக்கு தெய்வயானையின் கலவி இன்பத்திலும் நக்கீரர் துதித்த பாடல் இனிமையாயிற்று.

தித்திக்குந் தொந்திக்கு நித்தம் புரியுஞ் சிவன்செவிபத்
தித்திக்குந் தொந்திக் கறமொழி பாலகதேனலைத்துத்
தித்திக்குந் தொந்திக் கிளையாய் விளையுயிர்க் குஞ்சிதைதோல்
தித்திக்குந் தொந்திப் பனவேது செய்வினைத் தீவிலங்கே. ()

(ப-ரை.) தித்திக்கும் - தித்தியென்னுந் தாளத்துக்கும், தொந்திக்கும்-தொந்தி யென்னுந் தாளத்திற்கு மேற்க, நித்தம் புரியும் - நடனஞ் செய்கின்ற, சிவன்-பரமசிவனது, செவி பத்தித்திக்கு - இருசெவிகளின் புலனிடத்து, உந்து-நுழையும் படி, ஓம் - பிரணவப் பொருளை, திக்கற - மயக்கநீங்க, மொழி- உபதேசித்த, பாலக-பாலகனே! தேன் அலைத்து - பலகார நைவேத்தியத்தால் தேனொழுகி, தித்திக்கும் - இனிப்புற்றிருக் கின்ற, தொந்திக்கு - வயிற்றையுடைய கணபதிக்கு, இளையாய்- இளையோனே! விளை - கருப்பையில் உருவான, உயிர்க்கும்- சீவனுக்கும், சிதை - அழிந்து போகின்ற, தோல் தித்திக்கும்- தோற்பையாகிய உடம்புக்கும், தொந்திப்பன ஏது-சம்பந்தப் பட்டுப் பிறப்புண்டாவதற்குக் காரணம், செய் - யான் முன்னி யற்றிய, வினை-இருவினையினது, தீ - கொடிய, விலங்கே-தளை தானே? (எ-று.) நீ என்னும் தோன்றா எழுவாய் சொல் என்னும் பயனிலையைக் குறிப்பாகக் காட்டி நின்றது.

(க-நு.) *தித்தித் தொந்தியென்று நடனஞ்செய்யும் பரம சிவனது திருச்செவியிற் பிரணவப்பொருளை மயக்கமற உபதே சித்த பாலகனே! தொந்தி விநாயகருக்கு இளையோனே! உடலும் உயிருஞ் சம்பந்தப்பட்டுப் பிறவியுண்டாவதற்கு முன் செய்த வினைப்பாசந்தான் காரணமோ?*

தீவிலங் கங்கை தரித்தார் குமார திமிரமுந்நீர்
தீவிலங் கங்கை வருமான் மருக தெரிவற்றவான்
தீவிலங் கங்கை வரவா விரைக்குத் திரிந்துழலுந்
தீவிலங் கங்கை யமன்றொட ராமற் றிதம்பெறவே. (53)

(ப-ரை.) *தீ*–கரத்தில் அக்கினியையும், *விலம்* - புயத்தில் வில்வத்தையும், *கங்கை* - சென்னியிற் கங்கையையும், *தரித் தார்*-தரித்த பரமசிவனது, *குமார*-மைந்தனே! *திமிர*-இருள்நிற மான, *முந்நீர்*-சமுத்திரமும், *தீ* - வறண்டுபோகத்தக்க, *வில்*– வில்லின், *அங்கம்* - வித்தையில், *கைவரு*–வல்லவரான, *மான் மருக*-திருமான் மருகோனே, *தெரிவற்ற* - அறிதற்கரிய, *வான்*- பெரிய, *தீவில்* - தீவுகளிலும், *அங்கங்கு* - மற்றும் பல இடங் களிலும், *ஐவர்* - பஞ்சேந்திரியங்களால், *அவாவு* - இச்சிக்கத் தக்க, *இரைக்கு*-உணவின் பொருட்டு, *திரிந்துழலும்*-அலைந்து திரிகின்ற, *தீ*-புத்தியினது, *விலங்கம்* - பலத்த தொடர்ச்சியை, *கை*-ஒழிக்கவேண்டும், *யமன் தொடராமல்* - இயமன் தொடர்ந்து பற்றுமல், *திதம் பெற*-உனது திருவடியில் இன்புற்று உறுதிப் படும்பொருட்டு (எ-று.) நீ-தோன்றா எழுவாய். கை-பயனிலை. ஏ–அசை.

(க் - நு) கங்கையும் வில்வமுஞ் சூடி அனலேந்திய பரமசிவ னது மைந்தனே! கடலும் வறளும்படி விற்போர்செய்யுந் திரு மால் மருகோனே! என்னை நமன் பிடித்துக்கொள்ளாமல் யான் உன் அடியை உறுதியாய்ப் பற்றும்படி ஐம்புலன்களின் இச்சையை யொழித்தருள்.

திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத்து தித்திதத்தா
திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாததத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே. (54)

(ப-ரை.) *திதத்தத் தத்தித்த - திதத்தத் தத்தித்த* என்னுந் *தாளமானங்களை, திதி-திருநடனத்தாற்* காக்கின்ற, *தாதை*-பரமசிவனும், *தாத*-பிரமனும், *துத்தி*-படப்பொறியினையுடைய, *தத்தி*-பாம்பினுடைய, *தா* - இடத்தையும், *தித*-நிலை பெற்று, *தத்து* – ததும்புகின்ற, *அத்தி* - சமுத்திரத்தையும் பாயலாகக் கொண்டு, *ததி* - தயிரானது, *தித்தித்ததே* - தித்திக்கின்ற தென்று, *து*-உண்ட கண்ணனும், *துதித்து* - துதிசெய்து வணங்குகின்ற, *இதத்து*-பேரின்ப சொரூபியான, *ஆதி*-முதல் வனே! *தந்தத்து*-தந்தத்தை யுடைய, *அத்தி*-அயிராவதத்தால் வளர்க்கப்பட்ட, *தத்தை*-கிளிபோன்ற தெய்வயானைக்கு, *தாத*-தொண்டனே! *திதே*-தீமையே, *துதை* - நெருங்கிய, *தாது*-சப்த தாதுகளால் நிறைந்ததும், *அதத்து* - மரணத்தோடும், *உதி*-சனனத்தோடும், *தத்தும்*-பல தத்துகளோடும், *அத்து*-இசைவுற்றதுமான, *அத்தி* - எலும்புகளை மூடிய, *தித்தி* - பையாகிய இவ்வுடல், *தீ*-அக்கினியினால், *தீ*-தகிக்கப்படுகின்ற, *திதி*-அந் நாளிலே, *துதி* - உன்னைத் துதிக்கும், *தீ* - புத்தி, *தொத்தது* - உனக்கே யடிமையாகவேண்டும். (எ-று.) *தீ*–எழுவாய். *தொத்தது*-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-நு.) *திதத்தத் தத்தித்த* என்னுந் *தாளத்தால்* நடிக்கும் பரமசிவனும், பிரமாவும், தயிரையுண்டு பாற்கடலையும் ஆதி சேடனையும் பாயலாகக்கொண்ட திருமாலும் வணங்குகின்ற முதல்வனே! தெய்வயானை *தாச*னே! சனன மரணத்திற்கு இடமாய் எலும்பு முதலிய தாதுகள் நிறைந்த பொல்லாத இவ் வுடல் தீயில் வேகுங்கால் உன்னைத் துதிக்கும்படி என்புத்தியை உனது அடியிணைக்கு ஆட்படுத்த வேண்டும்,

தீதோ மரணந் தவிரும் பிறப்பறுந் தீயகற்புந்
தீதோ மரணம் பரமீது தானவர் சேனை முற்றுந்
தீதோ மரணந் தனபூசு ரர்திரண் டேத்தியமுத்
தீதோ மரண மலையாளி யென்றுரை தென்னுறவே. (56)

(ப-ரை.) தீதோ - தீங்கு மாத்திரமோ, மரணம் - இறப்பும், தவிரும் - ஒழியும், பிறப்பு-சனனமும், அறும் - நீங்குமாதலால், தீய-கொடியதொழிலை, கல்-கற்கின்ற, புந்தீ மனமே, தோம்-குற்றத்திற்கு, அரண்-இடமாகிய, அம்பர மீது-சமுத்திரத்திலே, தானவர்-அசுரருடைய, சேனை முற்றும்-சேனையனைத்தையும், தீ-தகித்த, தோமர - கைவேலை யுடையோனே! ணந்தன - கிருபையாளனே! பூசுரர்-வேதியர்கள், திரண்டு - கூட்டமாகக் கூடி, ஏத்திய - வணங்கத்தக்க, முத்து-சரவண முத்தையனே! ஈது-இந்த. ஓம ரண மறையோர் செய் வேள்வியின் அவிர்ப் பாகத்திற்கு உரியவனே, மலையாளி-குறிஞ்சிநிலத்தை யாள் பவனே! என்று உரை – என்று துதிசெய், தென்னுற-அழகு பெறும்படியாக. (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். உரை-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க - து) தீமையையே கருதுகின்ற புத்தியே! சமுத்திரத்தின்கண் அசுரர் கிளையற மாய்த்த வேலையுடையவனே! வேதியர்கள் தொழத்தக்க சரவண முத்தானவனே! மறையோர் செய்யும் யாகத்தின் அவிர்ப்பாகத்திற்கு உரியவனே! குறிஞ்சி நிலத்திற்கு இறைவனான கந்தனே! என்று துதித்தால் தீமை மாத்திரமல்ல, சனன மரணமும் அறும்.

தென்ன வனங்கனஞ் சூழ்காத் திரிநக சூலகரத்
தென்ன வனங்கனந் தப்பத நீட்டினன் செல்வமுன்பின்
தென்ன வனங்கனன் னீற்ருற் றிருத்திய தென்னவின்னந்
தென்ன வனங்கனங் கைச்சிலைக் கூனையுந் தீர்த்தருளே. ()

(ப - ரை.) தென்ன வனம்- தென்னஞ் சோலைகளையும், கனம்-மேகங்கள், சூழ்-கவிந்திரா நின்ற, கா-பூஞ்சோலைகளையு

மூன்று மலைகளையும் உடையோனே! சூல கர - கையிற் சூலாயு தத்தையுடைய, தென்னவன் - தென்றிசைத் தலைவனாகிய யமனது, அங்க னந்த - உருவழியும்படி, பத நீட்டினன் - திருப் பாதத்தை நீட்டியுதைத்த பரமசிவனது, செல்வ - மைந்தனே! முன் - முற்காலத்தில், பின் - பின்னே கூனையுடைய, தென்ன வன் - பாண்டியனது, அங்க - உடலை, நன்னீற்றால் - நன்மை யைத் தரும் விபூதியினால், திருத்திய தென்ன—நிமிர்த்தினது போல, இன்னம் - இப்போதும், தென்ன - வனப்பு வாய்ந்த, அனங்கன் - மன்மதனது, அம் - அழகிய, கை- கையிற் பிடித்த, சிலை கருப்பு வில்லினது, கூனையும்-வளைவையும், தீர்த்து-நீக்கி, அருள் - மதன் என்மேற் பாணப் பிரயோகஞ் செய்யாதபடி உன் மாலையைத் தந்தருளவேண்டும். (எ-று.) நீ-தோன்றா எழுவாய். தீர்த்தருள் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) திருத்தணிகை, திருப்பரங்குன்று, திருச்செங்கோடு என்னும் மூன்று மலைகளிலும் உறைபவனே! கூற்றை யுதைத்த பரமசிவனது மைந்தனே! முன் பாண்டியனது கூனை நிமிர்த்தி யது போல என்னை வருத்த மன்மதன் கருப்புவில்லை வளைத் தலையுந் தீர்த்தருளவேண்டும்.

தீத்தன் பரவை வெளிநீங்கிச் சேய்தொழச் செல்பதவுத்
தீத்தன் பரவை முறையிட மாங்குறை தீங்குறவே
தீத்தன் பரவை தழைக்கவிண் காவெனச்சென்னியின்மேல்
தீத்தன் பரவையில் வேலத்த னேகுரு சீலந்தனே. (57)

(ப-ரை.) தீத்தன் - கிரணங்களையுடைய சூரியன், பரவு - சஞ்சரிக்கின்ற, ஐ - அழகிய, வெளி - ஆகாசத்தையும், நீங்கி - கடந்து, சேய் - பிள்ளையாகிய பிரமாவும், தொழ - வணங்கும் படி, செல் - சென்று, பத வுத்தீத்தன் - பாதத்தை யூர்த்த தாண்டவமாக எடுத்த திருமாலும், பரவை - சமுத்திரமும், முறையிட - அலறுகையில், மா - மாவுருக்கொண்டு நின்ற சூர னால், குறை - உண்டான குறை பாட்டையும், தீங்கு - தீமை யையும், உறவே - முழுதும், தீத்து - அற்றுப்போகும்படி

தழைக்க - அதிகரிக்கும்படி, விண் - அமராபதியை, காவென - காப்பாற்றென்று சொல்லி, சென்னியின்மேல் - முடியின்மேல், தீத்தன் - கங்கையைச் சூடிய பரமசிவன், பரவு-துதித்த, ஐயில் - கூரிய, வேல் - வேலாயுதத்தை, அத்தனே - கரத்திலுடைய முருகக்கடவுளே! குரு சீலத்தனே - குருவாகிப் பரமசிவனுக்குப் பிரணவப் பொருளை யுபதேசித்த நற்குணக்குன்றமே! (எ-று.)

(க-ரு.) திருநெடுமால் முறையிடுகின்றதைக் கண்டு சமுத்திரத்தின்கண் மாவுருக்கொண்டு நின்ற சூரனை வதைத்து, பக்தர் குழாந் துன்பமற்று வாழும்படி அமராவதியைக் காப்பாற்றென்று பரமசிவன் சொல்லுங்கால் வணங்கி அப்படியே முடித்த வேலாயுதனே! அப் பரமசிவனுக்குக் குருவாய் உபதேசித்தவனே!

சீலங் கனமுற்ற பங்கா கரசல தீரக்கநி
சீலங் கனமுற்ற முத்தூர்செந் தூர சிகண்டியஞ்சு
சீலங் கனமுற்ற வேதனை மேவித் தியங்கினஞ்சீ
சீலங் கனமுற்ற விப்பிறப் பூடினிச் சேர்ப்பதன்றே. (58)

(ப-ரை.) சீலம் - தயாளத்திலும், கன - மகத்துவத்திலும், முற்று-மேற்பட்ட, அபங்கா-பங்கமில்லாதவனே! கர-கோபத்தையுடைய, சலதீ - சமுத்திரத்தின்கண், ரக்க-அசுரக்கூட்டமாகிய, நிசீ - இருளை, லங்கன - கடிந்தவனே! முற்றம் - முன்றிலின்கண், முத்து-முத்துகள், ஊர் - இறைந்திருக்கின்ற, [1]செந்தூர்-திருச்செந்தூரில் வாழ்பவனே! சிகண்டி - மயில்வாகனனே! அம் - அழகிய, சுசீ - பரிசுத்தமானவனே! லங்கனம் - பசியாகிய அக்கினியினால், உற்ற - பொருந்திய, வேதனை - வருத்தத்தை, மேவி - அடைந்து, தியங்கினம் - மயங்குகின்றேம் சீசீ - இது மிகவும் இகழ்ச்சியான, லங்கனம் - பங்கமாம், முற்ற - முழுதுமாதலால், இப்பிறப்பூடு - இப்படிப்பட்ட சனனத்திலே, இனி - இனிமேலும், சேர்ப்பது-சேரப்பண்ணுவது, அன்று-நன்றல்ல. (எ-று.) இக்கவியிரண்டும், சேர்ப்பது - என்னும் ஒரே எழுவா

வாகனனே ! பரிசுத்தமானவனே! உதராக்கினிக்கே இரைதேடி வருந்துகின்ற இகழ்ச்சிக்கிடமான இச்சனனத்தை இன்னும் யான் அடையாதிருக்கும்படி ஒழித்தல் நன்று.

சேர்ப்பது மாலய நீலோற் பலகிரித் தெய்வவள்ளி
சேர்ப்பது மாலய முற்ரு ரெனப்பலர் செப்பவெப்புச்
சேர்ப்பது மாலய வத்தைமன் யாக்கை சிதைவதன்முன்
சேர்ப்பது மாலய வாசவன் செப்பிய செப்பதத்தே. (59)

(ப-ரை.) சேர் - நெருங்கியிருக்கின்ற, பதும்-தாமரைகளும், ஆல - அசைகின்ற, அம் - சலத்தின்கண், நீலோற்பல - செங்கழுநீர் மலர்கின்ற, கிரி - திருத்தணியில் வாழும், தெய்வ - தெய்விகமாகிய. வள்ளி - வள்ளியம்மைக்கு, சேர்ப்ப- தலைவனே! துமால் – தும்மலினுல், லயமுற்ருர் – மரணமடைந்தார், என – என்று, பலர் – பலரும், செப்ப – சொல்ல, வெப்பு – வெதும்புகின்ற. சேர்ப்பது - சிலேத்துமமும், மால் - மயக்கமும், அயவத்தை – பஞ்சாவஸ்தைகளும், மன் - நிலைபெற்ற, யாக்கை - இவ்வுடல், சிதைவதன்முன் - அழிவதற்கு முன்னமே, சேர்ப்பது – என்னைச் சேர்த்தருள வேண்டும், மால் - விஷ்ணுவும், அய - பிரம்மாவும், வாசவன் - இந்திரனும், செப்பிய - புகழ்ந்தோதிய, செ – சிவந்த, பதம் - திருவடித்தாமரையில். (எ-று) நீ - தோன்ரு எழுவாய். சேர்ப்பது - பயனிலை. அத்து - சாரியை. ஏ-அசை.

(ந-து.) திருத்தணி மலையோனே! வள்ளி நாயகனே! வெப்பும் சிலேத்துமமும் மயக்கமுமாகிய அவஸ்தை நிறைந்த என்னுடல் அழிந்து விடுவதன் முன்னும், தும்மினவுடனே இறந்தானென்று பலர் சொல்வதன் முன்னும், பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் முதலியோர் புகழும் நின் பாத தாமரையில் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

செப்பத் தமதிலே வாணுத ஞேக்கினர் சேணிலவெள்ளிச
செப்பத் தமதிலே வென்றூர் குமாரவத் திக்கரசே. (60)

(ப-ரை.) செப்ப - நடுவுநிலைமையால், தமது - தங்களுடைய, இலே-இல்வாழ்க்கைக்குரிய மனைவியையும், மாற்றூர்-பகைஞர்கள், கொளுமுன்னம் - கைப்பற்றிக்கொள்ளு முன்னமே, செல்வர்க்கு-ஐசுவரியவான்களுக்கு, இட - (வறியோர்க்கு) இட்டுண்ண, செப்பு - சிவந்த, அத்தமது - கையானது, இலே - இல்லையாயின், எங்ஙன் - எப்படி, உய்வார் - பிழைப்பார்கள்; தெய்வ - தெய்விகமாகிய, வேழ முகன் - யானைமுக விநாயகரால், செப்பு - புகழப்பட்ட, அத்தம -(அவரது) தம்பியே! திலே - சிதம்பர நடேசரான, வாள் - ஒளிபொருந்திய, நுதல் நோக்கினர் - நெற்றிக்கண்ணையுடையவரும், சேணில் - ஆகாசத்தில், வெள்ளி - வெள்ளியும், செப்பு - செம்பும், அத்த - பொன்னுமான, மதிலே - மதிலேயுடைய திரிபுரத்தை, வென்றூர் -செயித்தவருமாகிய பரமசிவனது, குமார - மைந்தனே! அத்திக்கு - தெய்வயானை நாயகிக்கு, அரசே - தலைவனே! (எ-று) - செல்வர் - தோன்ரு எழுவாய், எங்ஙனுய்வார் - பயனிலே. ஏ - அசை.

(ச-ரு.) கணபதிக் கிளையோனே! பாலலோசனரும் திரிபுர தகனரும், தில்லே நடேசருமான பரமசிவனது மைந்தனே, தெய்வ யானை நாயகனே! செல்வமுடையார் அஃது நிலையாது என்றறிந்தும் அதனுல் நல்லறஞ் செய்யாதிருப்பராயின் எப்படிக் கடைத்தேறுவார்கள்.

திக்கர சத்தி தவன்சென்று முன்றி திகுமரர்வந்
திக்கர சத்தி யிடத்தோயென் செய்வ தெனத்தருநீ
திக்கர சத்தி விதிர்த்திலே யேலெவன் செய்குவரத்
திக்கர சத்தி யலேவாய் வளர்நித் திலக்கொழுந்தே. (61)

(ப-ரை.) திக்கர் - திக்குப் பாலகர்களும், அச-ஆட்டை, திதவன்-நிலேபெற்ற வாகனமாகவுடைய அக்கினியும், சென்றுமுன்-முற்காலத்திற் பரமசிவனிடத்திற் போய், திதி குமரர்-திதியின்

பிள்ளைகளாகிய அசுரர்கள் செய்த, வந்திக்கு - கொடுமைக்கு அர - சங்கரனே! சத்தி-உமையை, இடத்தோய் - இடது பாகத்தில் உடையோனே! என் செய்வது - எப்படித் தப்பிப் பிழைப்போம், என - என்று முறையிடுகையில், தரும்-அப்பரமசிவன் உமக்களித்தருளிய, நீதி-(அடியார் இடரை நீக்கும்) நெறியையுடைய, கர சத்தி - திருக்கரத்தின் வேலாயுதத்தை, விதிர்த்திலையேல் - நீ எறிந்து அவ்வசுரர் கிளையை யழிக்காவிடில், எவன் செய்குவர் - அத்தேவர்கள் என்ன செய்து பிழைப்பார்கள், அத்திக்கு - தெய்வயானைக்கு, அரசு-நாயகனே! அத்தி - சமுத்திரத்தின், அலைவாய் – அலை மோதுகின்ற திருச்செந்திற்பதியில், வளர் – வளர்கின்ற, நித்திலக் கொழுந்தே - முத்தின் கொழுந்தொளி யானவனே! (எ-று)-அவர்கள் - தோன்ரு எழுவாய். எவன் செய்குவர்-பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரு.) தெய்வயானை நாயகனே! திருச்செந்திற்பதியில் வாழும் முத்தொளியானவனே! முன் தேவர்கள் முறையிடக் கேட்டுப் பரம சிவனருளிய வேற்படையை நீர் செலுத்தாவிடில் அசுரர்கள் செய்த தீமையைக் கடந்து அவர்கள் பிழைப்பதெப்படி ?

திலமுந் தயில முநிகர வெங்குந் திகழ்தருசெந்
திலமுந் தயில முருகா வெனுதத் திநகையினித்
திலமுந் தயிலமு தத்தா லுருகிய சித்தவென்னே
திலமுந் தயில கலவினை மேவித் தியங்குவதே. (62)

(ப-ரை.) திலமும் - எள்ளும், தயிலமும் - எண்ணெயும், நிகர - ஒப்பாக, எங்கும் - எவ்விடங்களிலும், திகழ்தரு-நிறைந்து விளங்குகின்ற, செந்தில - திருச்செந்திற் பதியோனே! முந்து– ஆயுத வருக்கங்களின் முதன்மையான, அயில – வேலாயுதத்தையுடையவனே! முருகா - குமாரக்கடவுளே! எனுது - என்று துதித்து ஓலமிடாது, அத்தி - தெய்வயானை நாயகியினது, நகை - தந்தமாகிய, இன் - இனிய, நித்திலம் – முத்தானது, உந்து – செலுத்துகின்ற, அயில் - நுகரப்பட்ட, அமுதத்தால்-

அதரவமுதத்தால், உருகிய - குழைந்த, சித்த - இருதயத்தை யுடையோனே! என் - என்ன காரணம், ஏதிலம் - (வழியடிமை யாகிய யாம்) அயலோர்போல, முந்தயில் - முற்சனனத்திலுல் வந்த, அகல - பெரிதான, வினை மேவி — தீவினையுற்று, தியங்குவது - வருந்துகின்றது. (எ—று.)-தியங்குவது-எழுவாய். என் பயனிலை. ஏ-அசை.

(க—நு.) தெய்வயானை நாயகியின் அதரபானத்தால் உருகும் இருதயனே! எங்கும் எள்ளும் எண்ணெயும்போல் நிறைந்து விளங்குகின்றவனே! முருகனே! வேலாயுதனே! செந்திற் பதியோனே! என்று துதியாமல் உனது வழியடிமை யாகிய நான் அயலார் போலப் பழவினையால் மயங்குகின்றதென்ன?

தியங்காப் பொறியுண் டெனுந்தனுத் தீதலு மேதியையூர்
தியங்காப் பொறியுண் டவமிலி யேயென்று செப்பலுஞ்சத்
தியங்காப் பொறியுண் டயன்கைப் படாது திரவெற்புநி
தியங்காப்பொறியுண்டைபண்டுயப்போர்செய்தசேவகனே.

(ப-ரை.) தியங்கா - மயங்காத, பொறியுண்டெனும் — ஐம்பொறிகளையுடைய, தனு - உடல், தீதலும் - வேகின்றதும், மேதியை-எருமைக்கடாவை, ஊர்தி - வாகனமாகவுடைய யமன், அங்கா-(என்னைக் கொண்டுபோய்) வாயைத் திறவென்றும், பொறி—யான் செய்த பாவத்திற்காகத் தீயை, உண்-தின்னென்றும், தவமிலியேயென்று-நற்றவத்தைச் செய்யாத பாவியேயென்றும், செப்பலும் — சொல்லுதலும், சத்தியம்-உண்மையாதலால், கா-இனியாவது காத்தருளும், பொறியுண்டு-பிரமலிபியடைந்து, அயன் கைப்படாது-பிரமதேவன் சிருஷ்டிக்குள்ளாகாமற் பிறப்பொழியும்படி, திர-நிலைபெற்ற, வெற்பு - கிரவுஞ்சகிரியை, நிதியம் - சங்கநிதி பதுமநிதியும், கா-கற்பகத்தருவும், பொறியுண்டை - செல்வத்திரளையுமுடைய பொன்னுலகானது, பண்டு - பூர்வத்தில், உய - பிழைக்கும்படி, போர் செய்த - போரினைச் செய்து வென்ற, சேவகனே-வீரனே! (எ-று) நீ-தோன்றா எழுவாய். கா - பயனிலை. ஏ—அசை.

(உ-ரை.) முன் கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்து தேவலோகத்தைக் காத்த வீரனே! ஐம்பொறிகளையுடைய உடல் சாம்பலாவதும், செய்த பாவத்துக்குத் தக்கபடி தீப்பொறியை யூட்டும் யம தண்டனைக்கு நான் உள்ளாவதும் சத்தியம்; இனியாவது இவ் வுடற் சுமை கொள்ளாமற் பிறப்பறக் காப்பாற்ற வெண்டும்.

சேவக மன்ன மலர்க்கோமுன் னீசொலத் தெய்வவள்ளி
சேவக மன்ன வதனும் புயகிரி செற்றமுழுச்
சேவக மன்ன திருவாவி னன்குடிச் செல்வகல்விச்
சேவக மன்ன முநிக்கெங்ங ஞணித் திகைப்புற்றதே. (64)

(ப-ரை.) சே-இடபவாகனத்தின், அகம் – மேல், மன்னு - நிலைபெற்று வருகின்ற, அமலர்க்கு – பரமசிவனுக்கு, ஓம் - பிரணவப் பொருளை, முன்-பூர்வத்தில், நீ சொல-நீ உபதேசிக்க, தெய்வ - தெய்விகமாகிய, வள்ளி – வள்ளிநாயகியினது, சே – சிவந்த, அகம் அன்ன-இருதய தாமரைபோன்ற, வதனும்புய - முகாரவிந்தனே! கிரி - கிரவுஞ்சகிரியை, செற்ற - பிளந்த, முழுச் சேவக - ஒப்பற்ற வீரனே! மன்ன - தலைவனே! திருவா வினன்குடிச் செல்வ - சிறந்த பழநிப் பதிவாழுங் குமாரக் கடவுளே! கல்விச் சேவகம் – வேதமோதுந் திறத்தையும், அன்னம் - அன்னவாகனத்தையுமுடைய, முநி - பிரமா, எங்ஙன் – எவ்விதத்தினுலே, நாணி - வெட்கி, திகைப்புற்றது - அப்பிரண வப் பொருள் தெரியாமல் மயங்கினது (எ-று.) திகைப் புற்றது-எழுவாய். எங்ஙன்-பயனிலை- கு-சாரியை. ஏ - அசை.

(க-நு.) வள்ளிநாயகி இருதய தாமரைபோன்ற வதனும் புயனே! கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்த வீரனே! பழநிப்பதியானே! தலைவனே ! பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவத்திற்கு, வேத மோதுந் திறத்தையுடைய பிரம்மா, பொருள் தெரியாமல் நாணித் திகைப்புற்றிருந்த தெப்படி?

திகைப்படங் கப்புயந் தந்தரு ளாமெனன் படிங்கணிய
திகைப்படங் கத்தமை யார்செந்தி லாரென்ப டென்னனுய
திகைப்படங் கப்புகல் சேயென்பள் கன்னிகண் ணீர்தரவி
திகைப்படங் கத்தமை யாதெமை யாட்கொளுஞ் சீகரமே.

(ப-ரை.) திகைப்பள் - மயங்குகிறாள்; தங்க - தழுவி யுயிர் பெற்றிருக்கும்படி, புயம் - தனது புயத்தை, தந்தருளான்-தந்து கிருபை செய்கின்றானில்லை, என்பள் - என்கிறாள்; திங்கள்-சந்திரனை, நியதிகைப்பள் - நித்தியமு முபாலம்பனஞ் செய்கிறாள்; தம்-தமது, கத்து-இப்படி வருந்தி முறையிடுதலை, அமையார் - க்ஷமித்து ரக்ஷிக்கின்றாரில்லை, செந்திலார் - செந்திற்குமரர், என்பள் - என்கிறாள்; தென்னன்-கூன்பாண்டியனது, உயதி-(சுர) வருத்தத்தின், கைப்பு-வெப்பம், அடங்க - தணியும்படி, புகல்-(தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தை) மொழிந்தருளிய, சேய் என்பள்-சம்பந்தப் பிள்ளையே யென்றுஞ் சொல்லுகிறாள்; கன்னி-எனதுயிராகிய பெண்ணானவள், கண்ணீர் தர-கண்ணீர் சோரும் படியாக, (ஆதலால்) விதி – பிரமனது, கை படு - கையினாற் சிருஷ்டிக்கப்படுகின்ற, அங்கத்து- உடற்பைக்குள், அமையாது-இவ்வான்மா அமைக்கப் பட்டுச் சனனம் உறாதபடி, எம் - எம்முடைய, ஐ-குலதெய்வமே! ஆட்கொளும் அடிமை கொண்டருள வேண்டும், சீகரமே - அழகிய குமாரக் கடவுளே! (எ-று) நீர் தோன்று எழுவாய். ஆட்கொளும்–பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ந.) எங்கள் குலதெய்வமான அழகனே! என்னுயிராகிய பெண்ணானவள் 'செந்திற்பதியான் யான் முறையிடுங் குறையைத் தணிக்கின்றானில்லை, அவன் புயத்தைத் தழுவத் தரவு மில்லை' யென்றும், 'கூன்பாண்டியன் சுரந்தணித்தவனே" என்றும் சொல்லுகிறாள்; சந்திரனையுந் தினந்தோறும் வெறுத்து மயங்குகிறாள்; இனி இப்படிப்பட்ட சனனம் உற்று வருந்தாத வண்ணம் ஆண்டு கொள்ளவேண்டும்.

சீகர சிந்துர வுத்தவெஞ் சூர செயபுயவ
சீகர சிந்துர வல்லிசிங் கார சிவசுதசு
சீகர சிந்துர கந்தர வாகன் சிறைவிடுஞ்சு
சீகர சிந்துரமால்வினைக்குன்றைச் சிகண்டிகொண்டே. (66)

(ப-ரை.) சீகரம் - அலைகளையுடைய, சிந்து- சமுத்திரத்தின் கண், ரவுத்த - இராவுத்தனை, வெம் - கொடிய, சூர-சூரனை

செய - வென்றவனே! புய - உனது திருப்புயத்தை, வசீகர - வசீகரித்தலில் வாஞ்சையுள்ள, சிந்துர - திலதத்தையுடைய, வல்லி-வள்ளிநாயகிக்குரிய, சிங்கார - அலங்காரத்தை யுடையவனே! சிவ சுத - பரமசிவனது மைந்தனே! சுசீ - அக்கினியினது, கர-கையிலிருந்தவனே! சிந்துர - வெள்ளையானையையும், கந்தர - மேகத்தையும், வாகன் - வாகனமாகக்கொண்ட இந்திரனது, சிறை - சிறையை, விடும் - களைந்த, சுசீகர - பரிசுத்தனே! சிந்து - சிதறவடி, உர-வலிய, மால்-மயக்கத்தை தராநின்ற, வினை - இருவினையாகிய, குன்றை - கன் மலையை, சிகண்டி கொண்டு-மயில்வாகனருடராய் என்முன் எழுந்தருளி. (எ-று.) நீ - தோன்று எழுவாய். சிந்து - பயனிலை. ஏ. அசை.

(க-ரு.) சமுத்திரத்தின்கண் வலிய சூரனை வென்றவனே! அழகிய புயாசலனே! வள்ளி நாயகனே! பரமசிவன் மைந்தனே! அக்கினியின் கையிலிருந்தவனே! இந்திரனது சிறையைக் களைந்த பரிசுத்தனே! நீ மயிலேறி வந்து என் வினையாகிய குன்றைப் பொடி படுத்த வேண்டும்.

சிகண்டிதத் தத்த மரவாரி விட்டத் திதிபுத்ரரா
சிகண்டிதத் தந்த நகபூ தரதெய்வ வள்ளிக்கொடிச்
சிகண்டிதத் தத்த மலர்மேற் குவித்திடை செப்புருவஞ்
சிகண்டிதத் தத்த கறபோ பலமென்னுஞ் சேகரனே. (67)

(ப-ரை.) சிகண்டி-மயில் வாகனத்தை, தத்த - சதிபாய்ந்து செல்லும்படி, தமர-முழங்குகின்ற, வாரி - சமுத்திரத்தின்கண், விட்டு-நடத்தி, அ-அந்த, திதி-திதியினுடைய, புத்ர ராசி-பிள்ளைகளாகிய அசுரக்கூட்டங்களை, கண்டித - சேதித்தவனே! தத்த-தந்தத்தையுடைய, நக பூதர-பாம்புபோன்ற திருச்செங் கோட்டுக் கதிபனே! தெய்வ-தெய்விகமான, வள்ளிக் கொடிச்சி-குறமாதாகிய வள்ளிநாயகியை, கண்டு-பார்த்து, இதத்து - இதமாக, அத்த மலர் - உன் கைகளாகிய மலரை, மேற்குவித்து-சென்னிமேற் கூப்பி, இடை - பெண்ணே உன்னிடையானது, செப்பு - சிறப்பித்துச் சொல்லத்தக்க, உரு-வடிவமாகிய, வஞ்சி-வஞ்சிக்கொடியே; கண்-விழி, தித - நிலைபெற்ற, தத்து-ஆபத்

துகளெல்லாம், அகல் – நீங்குகின்ற, தபோபலம்-(விரகாக்கினி யைத் தணித்தலால் நான் செய்) தவத்தின் பயனே, என்னும்-என்று நலம்புனைந்துரைக்கும். சேகரனே - தலைவனே! (எ-று.)

(க-நு.) சமுத்திரத்தின்கண் மயிலேறிச் சென்று அசுரர் கிளையை மாய்த்தவனே! திருச்செங்கோட்டு மலையதிபனே! வள்ளி நாயகியை நோக்கிச் சென்னிமேற் கைகூப்பி உன் இடை வஞ்சிக் கொடியே, உன் கண்கள் என் தவப்பயனே என்று நலம் பாராட்டுங் குமாரக் கடவுளே!

சேகர வாரண வேல்வீர வேடச் சிறுமிபத
சேகர வாரண மேவும் புயாசல தீவினையின்
சேகர வாரண வெற்பாள நாளுந் த்ரியம்பகனுர்
சேகர வாரண நின்கையில் வாரணஞ் சீவனென்றே. (68)

(ப-ரை.) சே-(அடியார்களைக்) காத்தலில், கரவா – வஞ்சித்த லில்லாத, ரண – யுத்தத்தில் வலிதங்கிய, வேல் -வேலாயுதத்தை யுடைய, வீர – வீரனே! வேடச் சிறுமி – குறச் சிறுமியாகிய வள்ளி நாயகியினது, பத - பாதத்தை, சேகர – முடியிற் றரித்த வனே! வாரணம் – தெய்வயானை, மேவும் – தழுவும், புயாசல-மலைபோன்ற புயத்தை யுடையவனே! தீவினையின் – கொடிய வினையின், சேகு – வயிரத்தை, அர-சங்கரிப்பவனே! ஆரண – வேதம் பூசிக்கின்ற, வெற்பாள – திருச்செங்கோட்டுமலைக் கதிபனே! நாளும் - நாடோறும், த்ரியம்பகனுர் – திரிநேத் திரங்களையுடைய பரமசிவனது, சே-இடபவாகனமாகிய விஷ்ணு வின், கர – கையிலிருக்கின்ற, வாரணம் – சங்குக்கும், நின் – உனது, கையில் – திருக்கரத்திலிருக்கின்ற, வாரணம் – கொடி யாகிய கோழிக்கும், சீவனென்றே – இரவு நீடியாமல் விடிதலைக் காட்டித் தொனிசெய்தலாலுங் கூவுதலாலும் பிராணனொன்ரு கவே யிருக்குமோ. (எ-று.) சீவன் -- எழுவாய். ஒன்றே - பயனிலை. இவ்விரண்டு கவியுங் குளகம்.

(க-நு.) அடியார்களைக் காக்கும் வேலாயுதத்தை யுடைய வனே! வள்ளிநாயகி பதசேகரனே! தெய்வ யானை தழுவும்

புயனே! வயிரமான வினையை யொழிப்பவனே! திருச்செங்கோட்டு மலையை யுடையவனே! பரமசிவனுக்கு இடபவாகனமாகிய விஷ்ணுவின் கையிலிருக்கின்ற சங்கும் உனது கரத்திலிருக்கின்ற கொடியாகிய கோழியும். பொழுது விடிதலைக் காட்டித் தொனி செய்தலுங் கூவுதலும் ஒன்ருயிருத்தலால் அவற்றிற்குப் பிராணனும் ஒன்ருகவே யிருக்குமோ ?

சீவன சத்துரு கன்பாற் பிறப்பறத் தேவருய்யச் [வேள்
சீவன சத்துரு மிக்குமெய் யோன்கையிற் சேர்த்தசெவ்
சீவன சத்துருச் செய்யாண் மருகவெ ளுதிடையே
சீவன சத்துரு வெய்திவெய் தாப்பழி சிந்திப்பதே. (69)

(பு—ரை.) சீவன் - பிராணன், அசத்து-சத்தல்ல வாகையால் (சீவனுந் தநுவும் இயைந்திருக்கும்போதே), உருகு – இளகத்தக்க, அன்பால் – பக்தியினல், பிறப்பு - சனனம், அற-(சத்தின்னதென்றறிந்து) ஒழியும்படி, தேவர் - தேவர்கள், உய்ய-பிழைக்கும்படியாய், சீவகாரணனை பரமசிவனல், அசத்து - ஆட்டு வாகனத்தையுடைய, உருமிக்கும் - வெப்பத்தைத்தருகின்ற. மெய்யோன் - தேகத்தையுடைய, அக்கினியினது, கையில் - கரத்தில், சேர்த்த - சேர்க்கப்பட்ட, செவ்வேள் - குமாரக் கடவுளே! சீ-பிரகாசம் பொருந்திய, வனசத்து - தாமரைத் தவிசையுடைய, உருச்செய்யாள்—சிவந்த திருமேனியையுடைய மகாலக்ஷ்மிக்கு, மருக - மருகனே! எனுது - என்றுள்ளத்து இருத்தித் தியானிக்காமல், இடையே - மத்தியில், சீவன் - சீவனுனது (சத்தாகிய பரத்தையும் அசத்தாகிய தன்னையும் அறிவதைவிட்டு), அசத்து - அசத்தாகிய, உரு-(மலபாண்டமாகிய) உடலை, எய்தி-அடைந்து, எய்தாப் பழி அதற்கேற்கத் தகாத பெரும்பழிகளை, சிந்திப்பது - (என்னிருதயம்) சிந்தித்துக் கொண்டு அவமே காலங்கழிக்கின்றது. (எ-று.) இருதயம் - தோன்ரு எழுவாய், சிந்திப்பது-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க—நு) சீவன் அசத்தாயிருந்தும் அவ் வசத்தைப்பற்றி வரும் பிறப்பொழியும்படி, சத்தாகிய பரனே ! தேவர்களைக்

காத்த செவ்வேளே ! இலக்குமியின மருகோனே ! என்று அன்பினுல் உருகித் துதியாமல், அத்தேகம் பிழைத் தற்குரிய சீவனத்தைப்பற்றி அடாத பழியை என்னிருதயஞ் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

சிந்துர வித்தக வாரும் புகர்முகத் தெய்வவெள்ளைச்
சிந்துர வித்தக வல்லிசிங் காரசெந் தூரகுன்றஞ்
சிந்துர வித்தக முத்திக்கு மாய்நின்ற செல்வதுஞ்சா
சிந்துர வித்தக னம்போலு மிங்கிளந் திங்களுமே. (70)

(ப - ரை) சிந்துர-திலதந்தீட்டிய, இத்தகவு - இத்தகைமைப் பாடு, ஆரும் - நிறைந்திருக்கின்ற, புகர் - புள்ளிபொருந்திய, முக - முகத்தையுடைய, தெய்வ - தெய்விகமான, வெள்ளைச் சிந்துர-அயிரா வதத்தினிடம் வளர்ந்த, வித்தக - அற்புதமான, வல்லி - தெய்வயானைக்கு, சிங்கார - இனிமையானவனே ! செந்தூர - செந்திற்பதிக்கு நாயகனே ! குன்றம் - கிரவுஞ்ச கிரியை, சிந்து - பொடிசெய்த, உர - வல்லவனே ! வித்தக - சர்வக்ஞனே ! முத்திக்கும் - மோக்ஷத்திற்கும், ஆய் - ஆராய்ந் தருள்செய், நின்ற - அடியவர்கட்கெல்லாந் தாய்போல நின்ற, செல்வ - செல்வனே ! துஞ்சா - கண்ணுறங்காமல் முழங்கு கின்றது, சிந்து - சமுத்திரமும்; ரவி - சூரியனுடைய, தகனம் போலும் - காந்தியைப்போலத் தகிக்கின்றது, இங்கு-இவ்விடத் தில் (இடைவிடாமல்) இளம் - இளமைதங்கிய, திங்களும் - குளிர்ந்த சந்திரனும். (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். ஆய் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க - ரு) சிந்துரந் தீட்டும் புகர்முகத்தையுடைய அயிராவ தத்தினிடம் வளர்ந்த தெய்வயானை நாயகனே ! முத்திக்கு வித்தகனே ! கிரவுஞ்சகிரியைத் தகர்த்த செந்தில் நாயகனே ! நிறைந்த செல்வனே ! சமுத்திரம் முழங்கியும், சந்திரன் வெப் பத்தைத் தந்தும் என்னை வருத்துவதை நீ ஆய்ந்தருள்.

திங்களு மாசுண மும்புனை வார்செல்வ னென்னையிரு
திங்களு மாசுண மாக்கும்ப தாம்புயன் செந்திலன்னாள்
திங்களு மாசுண மன்போல் விழியுஞ் செழுங்கரும்புந்
திங்களு மாசுண நன்றான மாற்றமுந் தீட்டினன்றே. (71)

(ப-ரை) திங்களும்-சந்திரனையும், மாசுணமும் - அரவத்தையும், புனைவார்-தரித்துக்கொள்ளுகின்ற பரமசிவனது, செல்வன் - புதல்வனும், என் - என்னுடைய, ஐயிரு திங்களும் - பத்துமாதமென்னுங் காலவளவுக் குட்பட்டுத் தாயின் கர்ப்பத்திலுறும் பிறவித்துன்பத்தையும், மா - மிகவும், சுணமாக்கும் - நீருக்கத் தக்க மகத்துவம் பொருந்திய, பதாம்புயன்-திருவடித்தாமரையை யுடையவனுமாகிய குமாரக்கடவுளது செந்தில் - திருச்செந்திற் பதியை, அன்னாள்-ஒத்து விளங்காநின்ற இம்மங்கையினுடைய, திங்கு - தீமைககளை, அளும் - உண்டாக்கும், மாசு - (ஆத்தும கோடிகள் செய்யும் பாவங்களாகிய குற்றத்தை, உள் - ஆராய்கின்ற, நமன்போல் - யமனையொத்த, விழியும் - கண்ணையும், செழும் - செழுமைதங்கிய, கரும்பும் - கன்னலும், திம்-தித்திப்பான, களும் – தேனும், மாசுண - (ஒப்பாகாமையால்) குற்றமுறும்படி செய்கின்ற, நன்றான - மிகவும் இனிமையான, மாற்றமும் - மொழியையும், தீட்டின் - எழுத உன்றாற் கூடுமானால், நன்று-நன்மையாகும். (எ-று.) மடலூர்தல்-தோன்ற எழுவாய். நன்று-பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-து) சந்தரனையுஞ் சர்ப்பாபரணத்தையுந் தரித்த பரமசிவனது மைந்தனும், என் பிறவியை மாற்றித் தமது திருவடியையருள்வோனுமான குமாரக்கடவுளது செந்தூரையன்ன இம்மங்கையினது யமனையொத்த கண்ணையும், தேனினுங் கன்னலினும் இனிய மொழியையும் உன்னால் எழுதக்கூடுமானா லாகும்; கூடாததான் மடலூர்தல் நன்றன்று.

தீட்டப் படாவினி யுன்னாலென் சென்னி கறைப்பிறப்பில்-
தீட்டப் படாவி யவரல்லன் யான்றிக்கு நான்மருப்புத்
தீட்டப் படாவி தழுகா சலன்சிறை விட்டவன்றாள்
தீட்டப் படாவி வனையே நினைவன் றிசாமுகனே. (72)

(ப-ரை) *தீட்டப்படா* - எழுதப்படாது, இனி - இனிமேல், உன்னால் – உன்னாலே, என் - என்னுடைய, சென்னி-தலையின் விதியை, கறை - உதிரமுதலியவற்றால் நிறைந்த, பிறப்பில் - கருவிற் சனித்தலினால், *தீட்டப்படு* - அசுசியையடைகின்ற, ஆவியவர் - உயிர்களையுடையவரைப்போல, அல்லன் யான் - யானல்லேன் திக்கு - எட்டுத் திக்குகளிற் சென்று, நான் மருப்பு - தனது நான்கு கொம்புகளையும், *தீட்டு* கூர்மையிடுகின்றதும் அ – அந்த, படா – பட்டமும், வித-சித்திர விதங்களும் பொருந்திய, முகாசலன் - முகத்தையுமுடைய மலைபோன்ற அயிராவதத்தில் ஏறுகின்ற இந்திரனது *சிறை* - சிறையை, விட்டவன் - நீக்கியாண்ட குமாரக்கடவுளினுடைய, தாள் - திருவடித் தாமரையை, *தீட்ட* - அடைய, படா - ஒருகாலும் அழிவில்லாத, இவனையே - இப்படிப்பட்ட முருகனையே, நினைவன் - உள்ளத்திலிருத்தித் தியானிப்பேன் (ஆதலால்) திசாமுகனே – பிரமனே. (எ-று) சென்னி - எழுவாய். *தீட்டப்படா*-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-நு.) பிரமாவே! இனியென்னை உதிர நிறைந்த கருக்குழியில் அழுந்துவோரைப்போல் நினையாதே! இந்திரனது சிறையைத் தவிர்த்தாண்ட குமாரக்கடவுளது பாததாமரையை யடையும் பொருட்டு அவனையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கிறேனாதலால் எனது தலை உன் கையால் இனி யெழுதப்படாது.

திசாமுக வேதனை யன்பாற் கரன்றிங் கடங்களவ
திசாமுக வேதனை யீறிலு மீறிலர் சீறுமம்போ
திசாமுக வேதனை வென்கண்ட வேலன் றினைப்புனத்தந்
திசாமுக வேதனை நண்ணுதண் கார்வரை சேர்பவரே. (73)

(ப-ரை.) *திசாமுக* – நான்கு திக்கு முகங்களையுடைய, வேதன்-பிரமனும், ஐயன் - அவனது பிதாவாகிய விஷ்ணுவும், பாற்கரன் - சூரியனும், திங்கள் - சந்திரனும், தங்கள் - தங்கடங்கள், அவதி - ஆயசு முடிந்து, சாம் - இறக்கின்ற, உக வேதனை யீறிலும் - யுகாந்தத்தில் துன்புறுங்காலத்திலும், ஈறிலர்-அழியார்கள், *சீறும்*-கோபித்தொலிக்கின்ற, அம்போதி -

சமுத்திரத்தின்கண் தோன்றி, சாமுக-சாமுகத்தை யுடைய வனும், வேதனை - தேவர்கட்குத் துன்பத்தை விளைக்கின்றவனு மாகிய சூரனை, வென் கண்ட - புறங்காட்டச்செய்த, வேலன் - வேலாயுதத்தையுடைய முருகன் வாசஞ்செய்கின்ற, தினைப்புன- தினைப்புனங்களையும், தந்தி யானைகளின், சாமுக - கூட்டங் களையும், வேதனை - மூங்கில்களையும், நண்ணு - பொருந்தி யிருக்கின்ற, தண் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, கார்-மேகங்கள் தவழாநின்ற, வரை - பழமுதிர் சோலைமலையை, சேர்பவர் - அடைந்து இடைவிடாமல் தியானிப்பவர். (எ-று.) சேர்பவர் - எழுவாய். ஈறிலர் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-து.) சமுத்திரத்தின்கண் சூரனை வென்ற வேலாயுதப் பெருமான் உறைந்தருளிய சோலைமலையை யடைபவர் பிரம விஷ்ணு சந்திர சூரியர்கள் எல்லாம் அழியும் யுகாந்தகாலத் தினும் துன்பமின்றி நித்தியராயிருப்பார்கள்.

சேரப் பொருப்பட வித்தே னிறைவன் றிரைசிறையைச்
சேரப் பொருப்பட வல்லவன் சூரைச் சிகரியுடன்
சேரப் பொருப்பட வென்றண்ட ரேத்திய சேவகன்வான்
சேரப் பொருப்பட வேணியிற் சேர்த்தவன் செய்தவமே.( )

(ப-ரை) சேர - சேர ராசனது, பொருப்பு - கொல்லிமலைச் சாரலையும் வெள்ளிமலைச் சாரலையுமுடைய, அடவி - வனத்தில் வாழ்கின்ற, தேன் - தேன்மொழியையுடைய வள்ளிநாயகிக்கு, இறைவன் - காதலனே ! திரை - அலையானது, சிறையை - கரையை, சேர் - அழியும்படி, அப்பு - மோதுகின்ற, ஒர்-ஒப் பற்ற, உப்பு - உவர்க்கடலை, அட - வற்றும்படி வேல்விட்ட, வல்லவன் - வல்லவனே ! சூரை - சூரனை, சிகரியுடன், கிரவுஞ்ச கிரியுடன், சேர - அடியோடு, பொரு - போர்செய்து, பட - அழி யும்படி, வென்று - செயித்து, அண்டர்-தேவர்களால், ஏத்திய- துதிசெய்யப்பட்ட, சேவகன் - வீரனே ! வான் சேர் அப்பு - ஆகாயகங்கையை, ஒருப்பட - ஒன்றுக, வேணியில் - சடையின் கண், சேர்த்தவன் - அடக்கித்தரித்த பரமசிவன், செய் தவமே - செய்தவமாகிய மைந்தனே ! (எ-று.)

(க-ரு) கொல்லிமலை வெள்ளிமலைச்சாரலையுடைய வனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளிநாயகிக்குக் காதலனும், சமுத்திரத்தை வேலால் வற்றும்படி செய்தவனும், சூரனையுங் கிரவுஞ்சகிரியையும் நிர்மூலமாக அழித்துத் தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டவனும், கங்காதரராகிய பரமசிவன் செய் தவமென்னும் மைந்தனுமாகிய குமாரக்கடவுளே!

செய்தவத் தாலஞ்சு சீரெழுத் தோதிலந் தீதலருஞ்
செய்தவத் தாலஞ்சு கம்பெறச்சேயுரைக்கேற் றுருப்போய்ச்
செய்தவத் தாலஞ்சு வைக்கனி யீன்றதென் னேம்வினையே
செய்தவத் தாலஞ்சு கின்றன மும்மலச்செம்மல்கொண்டே.

(பரை) செய் தவத்தால்-அழகிய தவத்தினாலாவது, அஞ்சு சீரெழுத்து - சிறந்த பஞ்சாக்ஷரத்தையும், ஓதிலம் - துதிக்கின்றோமில்லை; தீது - தீமை, அலரும்-விளையும், செய் - நரகபூமி, தவ - அழிந்துபோகவும், தாலம் - உலகம் எல்லாம், சுக - நன்மையை, பெற - அடையவும், சேயுரைக்கு - சம்பந்தப்பிள்ளையாக அவதரித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்தினால், ஏற்றுருப்போய் - ஆணுருமாறி, செய்த-சிவந்த, அத் தாலம் - அப்பெண்ணுருவாகிய பனை, சுவைக்கனி - இனிய பழத்தை ஈன்றது - தந்தது, என்னேம்-என்று துதிக்கின்றோமில்லை, வினையே செய்து-தீவினையே புரிந்து, அவத்தால் - வந்த துன்பத்தினால், அஞ்சுகின்றனம்-அச்சமுற்றிருக்கின்றனம்; மும்மலச் செம்மல் கொண்டு - மும்மலமாகிய போர்வையைத் தரித்துக் கொண்டு. (எ-று) யாம் - தோன்றா எழுவாய் அஞ்சுகின்றனம் பயனிலை. ஏ - அசை, இவ்விரண்டு கவியுங் குளகம்.

(க-து.) நெஞ்சமே! உலகத்தார் நரகம் எய்தாமல் இன்பத்தை யடையவும், ஆண்பனை பெண்பனையாகிப் பழத்தைக் கொடுக்கவும் சம்பந்தரா யவதரித்துத் தேவாரத்தை யருளிச் செய்த குமாரக் கடவுளைத் துதியாமலும், அவரது பஞ்சாக்ஷரத்தை யநுஷ்டிக்காமலும், தவத்தில் முயலாமலும், தீவினைத் தொடர்பால் மும்மலப் பிணிப்புண்டு யாம் அவத்தின் முயன்று அஞ்சுகின்றனம்.

செம்மலை வண்டு கடரங்க மாவென்ற திண்படைவேற்
செம்மலை வண்டு வசவாரணத்தனைச் செப்பவுன்னிச்
செம்மலை வண்டு தவந்தமிழ்ப் பாணதெண் டீங்கையில்வாய்
செம்மலை வண்டு விருப்புறு மோவிது தேர்ந்துரையே. (76)

(ப-ரை) செம் - சிவந்த நிறத்தையுடைய, மலை – கிரவுஞ்ச கிரியையும், வண்டு – சங்கினங்கள், உகள் – உலாவுகின்ற, தரங்கம் - கடலின்கண், மா – மாவடிவாய் நின்ற சூரனை, வென்ற – வெற்றி பெற்ற, திண் - திண்ணிய, படைவேல் - வேலாயுதத்தையுடைய, செம்மலை - கடவுளை, வண் – வளப்ப மிகுந்த, துவச வாரணத்தனை - கோழிக்கொடியையுடைய குமாரக் கடவுளை, செப்ப - புகழ்ந்து பாட, உன்னி - நினைத்தும், செம்மலை - மனத்தைப் புதைத்து விடாதே, வண்டு - குற்றம், தவு - நீங்கிய, அம் - அழகிய, தமிழ்ப்பாண - தமிழ்ப்பாணனே! தெள் - தெளிந்தும், தீம் - இனிப்புற்றும், கையில் - கரத்தில், வாய்ப்பினும், செம்மலை - பழமையாகிய பூவை, வண்டு - சுரும் பினங்கள், விருப்புறுமோ - இச்சிக்குமோ, இது - இதை, தேர்ந்து - ஆராய்ந்து, உரை - அக்கடவுளைப் பல்காலும் புகழ்ந்து பாடு. (எ-று)

(க-று) குற்றமின்றி இன்னிசை பாடும் பாணனே! வண்டுகள் அன்றலர்ந்த மலர்களைவிட்டுப் பழமையாகிய மலரை விரும்புமா? அத்தன்மையன் யானென்றறிந்து நீ கிரவுஞ்சகிரியையும் சமுத்திரத்தில் மாவடிவாய் நின்ற சூரனையும் வென்ற கோழிக் கொடியோனுன கந்த சுவாமியினது திருப்புகழைக் குறை வின்றிப் பலகாலும் புகழ்ந்து பாடுவாயாக.

தேரை விடப்பணி யேறேறி முப்புரஞ் செற்றபிரான்
தேரை விடப்பணி சூராரி யென்க தெரிவையர்பால்
தேரை விடப்பணி வாய்ப்படுமாறு செறிந்தலகைத்
தேரை விடப்பணித் தென்றேடி யென்றுந் திரிபவரே. (77)

(ப-ரை.) தேரை - தேவர்களெல்லாங்கூடிச் செய்த தேரை, விட – அச்சு முறியும்படி, பணி - செய்து, ஏறு - இடப வாகனத் தின் மேல், ஏறி - இவர்ந்து, முப்புரம் - திரிபுரத்தை, செற்ற -

நகைத் தெரித்த, பிரான் - பரமசிவனுக்கு, தேர் - பிரணவப் பொருள் தெளியச் செய்த, ஐ—சுவாமியே, விள் - சொல்லத்தக்க, தப்பு - குற்றத்தால், அணி - நெருங்கிய, சூராரி - சூர சங்கார னே! என்க - என்று துதிக்கக் கடவீர்கள், தெரிவையர்பால்- காமவாஞ்சையால் பரத்தையரிடத்தில், தேரை - தேரையானது, விட - விஷத்தையுடைய, பணி - பாம்பினது, வாய் - வாயில், படுமாறு - அகப்பட்டார் போலும், செறிந்து - சிக்கிக்கொண்டு, அலகைத்தேரை-பேய்த் தேரென்னுங்கானலை, விடு-ஊறுகின்ற, அப்பு - சலமானது, அணித்தென்று-சமீபமாயிருக்கிறதென்று, என்றும்ஓடி - எப்போதும் ஓடியோடி, திரிபவரே - அலைந்து திரி கின்றவர்களே, (எ-று)

(க—ரு.) பாம்பின் வாய்ப்பட்ட தேரைபோல மாதரது மயக்கத்தி லகப்பட்டுக் கானலை நீரென்றெண்ணிச் செல்பவர் போல் அவர்கள் பொய்யின்பத்தை நம்பி வருந்துவோரே! அதைவிட்டுத் தேவர்கள் கட்டிச் சமைந்த தேரை முறித்து இடபமேறித் திரிபுரம் எரித்த பரமசிவனது ஸ்வாமியே! சூரசங் காரனே! என்று துதியுங்கள்.

திரிபுரத் தப்புப் புவிதரத் தோன்றி சிலைபிடிப்பத்
திரிபுரத் தப்புத் தலைபட நாண்டொடுஞ் சேவகன்கோத்
திரிபுரத் தப்புத் திரமான் மருக திருக்கையம்போ
திரிபுரத் தப்புத் துறையா யுதவெனச் செப்புநெஞ்சே. (78)

(ப-ரை.) திரி - நீ யென்றுந் திரிவாயாக, புரத்து-பூர நாளில், அப்பு - கடல்சூழ்ந்த, புவி — பூவுலகத்தை, தர - பெற்றருளும் படிக்கு, தோன்றி - அவதரித்த உமாதேவி, சிலை - தனதுள் பாகமாகிய இடது கரத்தால் மேருவாகிய வில்லை, பிடிப்ப - பிடித் துக்கொள்ளச்செய்து, திரிபுரத்து — முப்புரத்தின்மேல், அப்புத் தலைப்பட - விஷ்ணுவாகிய பாணத்தைப் பிரயோகஞ் செய்யும் பொருட்டு, நாண் - தனது பாகமாகிய வலதுகரத்தால் வாசுகி யாகிய நாணை, தொடும் - ஏறிட்ட, சேவகன் - பரமசிவனது, கோத்திரி — திருச்செங்கோட்டு மலையை, புரத்து - நகராகக் கொண்ட, அப் புத்திர - அந்த மைந்தனே! மான்மருக - திரு

மால் மருகோனே யென்றும், திருக்கை - திருக்கையென்னு மீனையுடைய, அம்போதி - சமுத்திரத்தின்கண், ரிபு - அசுர ராகிய சத்துருக்களது, ரத்தப் புத்துறை - இரத்தங்களையே புதிய வுறையாகத் தோய்ந்த, ஆயுத என - வேலாயுதத்தை யுடையவனே யென்றும், செப்பு - புகழ்ந்து சொல்லி, நெஞ்சே - மனமே. (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய். திரி - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) நெஞ்சமே ! பூரநாளிற் பிறந்த லோகமாதாவாகிய பார்வதி வில்லைப் பிடித்துக்கொள்ள நாணேறிட்டுத் திரிபுரத்தின் மேல் விஷ்ணுவாகிய பாணப்பிரயோகஞ் செய்த பரமசிவனது மைந்தனுகிய திருச்செங்கோட்டுமலை யதிபனே ! திருமால் மருகோனே ! சமுத்திரத்தில் அசுரரை வதைத்த வேலாயுதனே! என்று சொல்லிக்கொண்டு நீ திரிவாயாக.

செப்பா ரமுதலை மன்னே திகனங் குரும்பைமுலை
செப்பா ரமுதலை கண்கா னகைமுருந் தீரிருகண்
செப்பா ரமுதலை வாவியிற் சென்ற பிரான் மருகன்
செப்பா ரமுதலை வேர்களை வான்வரைச் சீரினுக்கே. (79)

(ப-ரை) செப்பு - சொல்லானது, ஆரமுது - ஆரமுதம் போலும், அல் - இருணிறமும், ஐ - அழகும், மன் - நிலைபெற்ற, ஓதி - கூந்தலானது. கனம் - மேகம்போலும், குரும்பை - குரும்பையை யொத்த, முலை - தனமானது, செப்பு - செப்பு போலும், ஆர - முத்துக்களையுடைய, முது - பழமையாகிய, அலை - கடல்போலும், கண் - விழியானது, கால் - ஒளி தங்கிய, நகை - பல்லானது, முருந்து - மயிலிறகினடிபோலும், ஈரிரு கண் - நான்கு கண்களையுடைய, செ - சிவந்த, பார முதலை - பெரிய முதலைவாயிற் சிக்கிய யானையை, வாவியில்-தடாகத்தின் கண், சென்ற - ரக்ஷிக்கும்படி விரைந்துபோன, பிரான் – திருமாலின், மருகன் - மருகோனும், செப்பார - மிகவுந் தன்னைப் புகழ்ந்து துதிப்பவர்களது, முதலை - பிறப்பின் மூலத்தை, வேர் களைவான் - நிர்மூலமாக்குவோனுமாகிய குமாரக்கடவுளது, வரை சீரினுக்கு - மலையில் வாழு மங்கைக்கு. (எ-று.) செப்பு முதலிய மூவாய். ஆரமுது முதலிய பயனிலை. ஏ – அசை.

(க-து.) தடாகத்தின்கண் முதலைவாயிற் சிக்கிய யானையை ரக்ஷித்த திருமால் மருகோனுந் தன்னைத் துதிப்பவர்களது பிறப்பை யொழிப்பவனுமான குமாரக்கடவுளினது மலையில் வாழும் மங்கைக்கு மொழி அமுதமும், கூந்தல் மேகமும், தனம் செப்பும், கண் கடலும்போன் றிருக்கின்றன.

சீராம ராம சிவசங்க ராநுந் திருமுடிக்குச்
சீராம ராம துகரத் துழாயென்பர் தெண்டிரைமேற்
சீராம ராம னிறந்திறக் கத்தொட்ட சேய்கழற்குச்
சீராம ராம னிமையோர் மகுடச் சிகாவிம்பமே. (80)

(ப-ரை.) சீ - இலக்குமிக்கு நாயகனை, ராம — அழகிய, ராம - திருமாலே ! சிவசங்கரா - பரமசிவனே ! நும் - உங்கள், திருமுடிக்கு - அழகிய சென்னிகளுக்கு, சீர் — சிறந்த தன்மை யாவது, ஆம் - கங்காசலத்தோடே, அரா - அரவாபரணமும், மதுகர - தேன்பொருந்திய, துழாய் - திருத்துழாய்மாலையும், என்பர் - என்று சொல்லுவார்கள் ; தெள் - தெளிந்த, திரை மேல் - அலையையுடைய கடலின்கண், சீரா - கவசத்தை, மராம - மாமரமாய்நின்ற சூரனது, நிறம் - மார்பை, திறக்க - பிளக்கும் படி, தொட்ட - தனது மெய்யிற்புனைந்த, சேய் கழற்கு - முருகக் கடவுளது திருவடிக்கு, சீராம் - சிறப்பாயமைந்திருக்கும், அரா - நெருங்கிய, மன் - நிலைபெற்ற, இமையோர் - தேவர்களுடைய, மகுட - கிரீடமணிந்த, சிகாவிம்பம் - வட்டவடிவாகிய தலைகள். (எ-று.) சிகர்விம்பம் - எழுவாய். சீராம் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) பரமசிவனே ! உமது திருமுடிக்குக் கங்கையும் பாம்பும் மாலையாம் ; திருமாலே ! உமது திருமுடிக்குச் சிறந்த திருத் துழாய் மாலையாம் ; மெய்யிற் கவசத்தை யணிந்து சமுத்திரத் தின்கண் சூரனை வென்ற குமாரக்கடவுளது திருவடிக்கோ தேவர்களது முடித்தலைகளே மாலையாம்.

சிகாவல வன்பரி தப்பாடு செய்யுஞ்செவ் வேலவிலஞ்
சிகாவல வன்பரி வூரார் மதனித் திலஞ்சலரா
சிகாவல வன்பரி யங்கங் குழல்பெற்ற தேமொழிவஞ்
சிகாவல வன்பரி யானல மன்றிலுந் தென்றலுமே. (81)

(ப-ரை.) சிகாவல - மயில்வாகனனே ! அன்பர் – தனக்கன்புள்ள அடியார்க்கு, இதப்பாடு செய்யும் - இன்னருள் செய்கின்ற, செவ்வேல - அழகிய வேலாயுதத்தையுடையவனே ! இலஞ்சி காவல – இலஞ்சிப்பதியைக் காத்தளிப்பவனே! வன்பரி ஊரார் - என்னையலர் தூற்றும் இவ்வூரினராகிய கொடியவர்களும், மதன் - மன்மதனும், நித்திலம் - முத்துவிளைகின்ற, சலராசி - சமுத்திரமும், கா - சோலையும், அலவன் - சந்திரனும், பரியங்கம் - கட்டிலும், குழல் - புல்லாங்குழலும், பெற்ற - என்னைப் பெற்றவளாகிய, தே மொழி - இனிய மொழியையுடைய, வஞ்சி - தாயின், காவு - காவலும், அல - இவைகளெல்லாம் பெரிதல்ல, வன் - வலிய, பரியானலம் - வடவாமுகாக்கினி போன்று வருத்துகின்றன, அன்றிலும் - (காமசின்னமாகிய) அன்றிற்பட்சியும், தென்றலும் - (தேராகிய) தென்றற் காற்றும். (எ-று.) அன்றிலும் தென்றலும் - எழுவாய். பரியானலம் – பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) மயில்வாகனனே ! அன்பர்க்கருளும் வேலாயுதனே! இலஞ்சிப்பதியோனே ! எனக்குப் பகைவராகிய ஊராராலும், காமனாலும், கடலாலும், சோலையினாலும், கட்டிலினாலும், வேய்ங்குழலாலும், தாயின் காவலாலும் உண்டாகும் இடர் பெரிதல்ல. அன்றிலும் தென்றலுமே வடவாமுகாக்கினி போன்றிருக்கின்றன ; ஆகையால் எனக்கு அருள்செய்ய இது சமயம்.

தென்றலை யம்பு புனைவார் குமார திமிரமுந்நீர்த்
தென்றலை யம்புய மின்கோ மருக செழுமறைதேர்
தென்றலை யம்பு சகபூ தரவெரி சிந்திமன்றல்
தென்றலை யம்பு படுநெறி போயுயிர் தீர்க்கின்றதே. (82)

(ப-ரை.) தென் - வண்டுகளிசைபாடுகின்ற, தலை - சிரசின்கண், அம்பு - கங்கையை, புனைவார் - அணியும் பரமசிவனது, குமார -மைந்தனே ! திமிர - இருணிறமுடைய, முந்நீர் - கடல்சூழ்ந்த, தென் - அழகிய, தலை - பூதேவிக்கும், அம்புயம் - செந்தாமரைப்பூவில் வாசஞ்செய்கின்ற, மின் - சீதேவிக்கும், கோ - நாயகனாகிய திருமாலினது, மருக - மருகோனே ! செழு -

செழுமை தங்கிய, மறைதேர் - நான்கு வேதங்களுந் துதிக்கின்ற, தென்றலே - தெற்கின் கண்ணதாகிய, அம் - அழகிய, புசக - பாம்புபோன்ற, பூதர - திருச்செங்கோட்டு மலையதிபனே, எரி - அக்கினியை, சிந்தி – கொட்டிக்கொண்டு, மன்றல் - வாசனை தோய்ந்த, தென்றல் - தென்றற் காற்ருனது, ஐயம்பு - என் தேகத்தில் மன்மதனது பஞ்சபாணங்களும், படு - தைத்த, நெறி - புண்வழியே, போய் – நுழைந்து, உயிர் - என்னுயிரை. தீர்க்கின்றது - (வருத்தி) நீக்குகின்றது. (எ-று.) தென்றல் - எழுவாய். தீர்க்கின்றது – பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) கங்கையைச் சூடிய பரமசிவனது மைந்தனே! பூதேவி சீதேவிகளின் நாயகனுன திருமால் மருகோனே! வேதங்கள் துதிக்கின்ற பாம்புபோன்ற திருச்செங்கோட்டு மலையில் வாழ்பவனே! காம பாணந் தைத்த புண்வழியே தென்றற்காற்று என்னுடலில் நுழைந்து உயிரை வருத்துகின்றது.

தீரா கமல சலிகித போக மெனத்தெளிந்துந்
தீரா கமல மெனக்கரு தாததென் சேயவநூல்
தீரா கமல குகரம் பொறுப்ப னெனத்திருக்கண்
தீரா கமல மரவே கருகச் சிவந்தவனே. (83)

(ப-ரை.) தீரா - நீங்காமல், கமல - விஷ்ணுவினது நாபிக் கமலத்தில், ச - சனித்த பிரமா, லிகித போகமென - எழுதிய தலைவிதிப் பிராப்தமென்று, தெளிந்தும் - அறிந்திருந்தும். தீ - என்னறிவானது, ராகம் - இச்சையினல், அலமென - இனிய பயனுடையே மல்லேமென்று, கருதாதது - சிந்தியாதது, என் - என்ன காரணம், சேய் - குமாரக் கடவுளே! அவம் - பயனின்மையான, நூல் - சாஸ்திரங்களை, தீர் - நீங்கிய, ஆகம – பரிசுத்தமான ஆகமம் உரைத்தோனே! லகு - (அக்கினியானவன் இப்பொறி) அற்பமானது, கரம்-கையில், பொறுப்பன்–தாங்கிக்கொள்வேன், என - என்று சொல்ல, திருக்கண் - உனது சிறந்த விழியினலே, தீ - அவ்வக்கினியினது, ராகம் - காந்தியோடுற்ற

எழுவாய். கருதாதென் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரு.) குமாரக்கடவுளே ! பரிசுத்த வேதாகமம் மொழிந்தோனே ! 'இக்கனற்பொறி லகுவானது, நான் கரத்தில் தாங்கிக்கொள்வேன்' என்று வன்மைபேசின அக்கினியின் வீறடங்கி உடல் கருகக் கோபித்த விழியையுடையவனே ! கமலோற்பவனான பிரமா விதித்த விதியின் அநுபவந் தவருதென்று தெளிந்தும், எனது அறிவானது ஆசை பயன்படுவதன்றென்று கருதாததென்ன ?

சிவசிவ சங்கர வேலா யுததினை வஞ்சிகுறிஞ்
சிவசிவ சங்கர வாமயில் வீர செகந்திருக்கண்
சிவசிவ சங்கர மாவை யெனுந்திற லோய்பொறைவா
சிவசிவ சங்கர மான்பட்ட வாவொளி சேர்ந்தபின்னே. (84)

(ப-ரை.) சிவ - ஏகவஸ்துவான, சிவ - பரமசிவனிடத்தில், சம் - உற்பவித்த, கர - திருக்கரத்தில், வேலாயுத - வேலாயுதத்தையுடைய முருகோனே ! தினை - தினைப்புனத்தையுடைய. வஞ்சி - பெண்ணாகிய, குறிஞ்சி - குறிஞ்சிநிலத்தில், வசி-வாசஞ்செய்கின்ற வள்ளிநாயகியினது, வசங் கரவா - பக்கத்தை விட்டகலாத, மயில் வீர - மயிலேறுஞ்சேவகனே! செகம்-உலகத்தின் கண், திரு - சிறந்த, கண் - விழியினால், சிவ - கோபி, சிவ - கோபி, சங்கர - எல்லாரையும் அழிக்கின்ற, மாவை - சூரனுருக்கொண்ட மாமரத்தை, எனும் - என்று வேலாயுதத்தையேவும், திறலோய் - வீரனே ! பொறை வாசி - மிகுந்த பொறுமையென்னும் பாணத்தின், வசி வசம் - கூர்மையினிடத்தில், கர - கோப முதலிய, மான் பட்ட - மிருகங்கள் விழுந்துவிட்டன, ஒளி - உனது திருவருளாகிய பிரகாசம், சேர்ந்தபின்-என்னிற் கலந்தவுடனே. (எ-று.) கரமான் - எழுவாய், பட்ட - பயனிலை. ஆ - அசை. ஏ - அசை.

(க-ரு.) ஏக வஸ்துவான பரமசிவனது மைந்தனாகிய வேலாயுதத்தை யுடையோனே ! தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளி

வென்ற வீரனே! நின் திருவருளின் பிரகாசத்தினுல் எனது கோபமென்னும் மிருகம் பொறுமையென்னும் ஆயுதத்தால் அழிந்த தன்மையதாயிற்று.

சேந்த மராத்துடர் தானவர் சேனையைத் தெண்டிரைக்கண்
சேந்த மராத்துடன் கொன்றசெவ் வேல திருமுடிமேற்
சேந்த மராத்துட ரச்சூடி மைந்த திளைத்திளைத்தேன்
சேந்த மராத்துட ரின்ருரி யென்னுமிச் சேறுபுக்கே. (85)

(ப-ரை.) சேந்த - கந்தனே! மராத்துடர் - கடப்பமாலிகையைப் புனைந்து, தானவர் சேனையை-அசுரர்கூட்டங்களை, தென்-தெளிந்த, திரை—அலையையுடைய கடலினிடத்தில், கண்சேந்து-விழிகள் சிவந்து, அ - அந்த, மராத்துடன் - மாமரமாய்நின்ற சூரனுடன், கொன்ற - வதைசெய்த, செவ்வேல - சிவந்த வேலாயுதத்தையுடையோனே! திருமுடிமேல் - அழகிய சிரசின்கண், சே - இளமையான, இந்து – சந்திரனையும், அம் – கங்காசலத்தையும், அரா - சர்ப்பத்தையும், துள் - துள்ளலை, தர – கொடுக்கும்படி, சூடி - தரித்த பரமசிவனது, மைந்த - புதல்வனே! திளைத்து - மூழ்கி, இளைத்தேன்-மெலிந்து வருந்தினேன், சே - என்னைக் காத்தருள்வாய், தமரா - சுற்றத்தாராக, துடர் - பற்றிய, இல் - மனைவாழ்க்கையும், நாரி - பெண்ணுசையும், என்னும் - என்று சொல்லப்பட்ட, இச்சேறு - இந்தச் சேற்றில், புக்கு-பிரவேசித்து. (எ-று) நீ-தோன்ரு எழுவாய். சே-பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) கடப்பமாலையைப் புனையுஞ் சேந்தனே! சமுத்திரத்தின்கண் மாமரமாய் நின்ற சூரனேடு அசுரர் கிளையை யழித்த வேலாயுதனே! சந்திரனையும், கங்கையையும், சர்ப்பாபரணத்தையும் தரித்த பரமசிவனது மைந்தனே! என்னைச் சூழ்ந்திரா நின்ற சுற்றத்தார், மனைவி, மனை என்னும் சேற்றில் மூழ்கி வருந்துகின்றேன்; இனியாகிலும் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

சேறலைத் தாறலைக் கப்பா லெழுந்து செழுங்கமுகிற்
சேறலைத் தாறலைக் குஞ்செந்தி லாய்சிந்தை தீநெறியிற்
சேறலைத் தாறலைத் தீர்க்குங் குமார திரியவினைச்
சேறலைத் தாறலைக் கத்தகு மோமெய்த் திறங்கண்டுமே. ( )

(ப-ரை.) சேறு - சேற்றை, அலைத்து - உழக்கி, ஆறு-ஆற்றினின்றும், அலைக்கு அப்பாலெழுந்து - அலைகளுக்குமேல் எழும்பி, செழும் - செழுமைதங்கிய, கமுகில் - கமுக மரத்தில், சேல் - சேற்கெண்டையானது, தலை—அக் கமுகின்றலையி லிருக்கின்ற, தாறு - குலைகளை, அலைக்கும் - அலைக்காநின்ற வளப்பத்தையுடைய, செந்திலாய் - திருச்செந்திநாயகனே ! சிந்தை-என் மனதானது, தீ நெறியில் - கொடிய மார்க்கத்தில், சேறலை-செல்லுதலையும், தாறு - அளவு படாத, அலை - அஞ்ஞான விருளை யடைதலையும், தீர்க்கும் - நீக்கியருளுகின்ற, குமார - குமாரக்கடவுளே ! திரிய – மாறுபடும்படி, வினை - இருவினையாகிய, சேறு - சேற்றின்கண், அலைத்து - துன்பப் படுத்தி, ஆறலைக்கத்தகுமோ - வழிப்பறிப்போர்போல் என்னுயிரைக் கவரத்தகுமோ, மெய்த்திறம் - உனதருளின் உண்மைத் திறத்தை, கண்டும் - கண்டு அதுவே பற்றாயிருக்க எண்ணுகிற வென்னை. நீ – தோன்றா எழுவாய்- ஆறலைக்கத் தகுமோ - பயனிலை.

(க—து.) சேல்மீன்கள் சேற்றையுழக்கி யாற்றினின்று மலைகளுக்குமேல் எழும்பிக் கமுகின் குலையை யலைக்குஞ் செந்திற் பதியோனே ! அடியார்களது அஞ்ஞான இருளை நீக்கி அவரை நன்னெறியிற் செலுத்துங் குமாரக்கடவுளே ! உன்னருளின் திறத்தைக் கண்டறிந்த என்னை இருவினைச் சேற்றி னுட்படுத்தலாகுமோ ?

திறம்பா டுவர்தண் புனத்தெய்வ மேயென்பர் சேதத்துமாந்
திறம்பா டுவர்முது நீரெனக் காய்பவர் செந்திலைமேல்
திறம்பா டுவரிதழ் கண்டுரு காநிற்பர் செப்புறச்செந்
திறம்பா டுவரி லிவர்வல் லவர்நஞ் செயல்கொள்ளவே.(87)

(ப-ரை.) திறம் - நமது வெற்றியை, பாடுவர்-துதிக்கின்றார், தண் - தண்ணிய, புன - புனத்தில் வாழும், தெய்வமே - தேவதையே, என்பர் - என்றழைக்கின்றார், (அவரியாரெனில்), சேதத்து - கேட்டையுடைய, மாந்திறம் - வலிபொருந்திய மாமரமாய்நின்ற சூரன்றன் கிளையோடு, பாடு - அழிந்தான், உவர் - உவர்ப்பையுடைய, முது - பழமையாகிய, நீர் - கடலின் கண்ணே, என - என்று (தேவர்கள் சொல்லும்படி,) காய்பவர் - கோபித்தவராகும், செம் - சிவந்த, தினை மேல் - தினைப்புனத்தின்கண், திறம்பாள் - நீங்காதிருக்கின்றவளாகிய வள்ளிநாயகியே யுனது, துவர் - பவளம்போன்ற, இதழ் கண்டு - அதரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே, உருகா நிற்பர் - மனமுருகி நிற்கின்றார், செப்புற - ஏதோவொரு வார்த்தை சொல்லுதற்காகவே, செந்தில் - செந்திற்பதியென்னும், தம்பாடு - தம்மிடத்தில், வரில் - வருவாரானால், இவர்-இப்பேர்ப்பட்டவர், வல்லவர் - சாமர்த்தியரே, நம் - நமது, செயல் - உபசாரச் செய்கையை, கொள்ள - பெற்றுக் கொள்வதற்கு. (எ-று) இவர் - எழுவாய். வல்லவர் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) நாயகியே, சமுத்திரத்தின் கண் சூரன் கிளையோடு அழிந்தானென்று தேவர்கள் சொல்லும்படி வதைத்தவர் வந்து ஏதோ ஒரு வார்த்தை சொல்லும்பொருட்டு இங்கே நமது வெற்றியைப் புகழுகின்றார்! புனத்தெய்வமே என்றழைக்கின்றார்; தினைப் புனத்திலிருக்கும் உனது பவள நிறம் போன்ற இதழைப் பார்த்து மனதுருகி நிற்கின்றார்; இவர் தமது செந்திற்பதியில் வருவாரானால் நாம் செய்யும் உபசாரத்தைப்பெற வல்லவர்தாம்.

செயலங்கை வாளை யிறைகோயி லைச்சிவ ணுரமுதைச்
செயலங்கைவாளைமுனிகொண்டல்வாளியைத்தேவர் பிரான்
செயலங்கை வாளை முனைவேலை யன்னவிச் சேயுறையுஞ்
செயலங்கை வாளை யுகள்செந்தில் வாழ்பவள் சேல்விழியே.

(ப-ரை.) செயல் - சேற்றிலுண்டாகின்ற, அம் - அழகிய, கை - ஒப்பற்ற, வாள் - ஒளிபொருந்திய, ஐ - சிரேஷ்டமான, இறை - பிரம்மாவின், கோயிலை - ஆலயமாகிய தாமரையையும்,

சிவனார் - பரம சிவனுண்ட, அமுதை - விஷத்தையும், செய - வெற்றி பொருந்திய, லங்கை-இலங்கா புரியினது, வாளை - பிரகாசத்தினழகை, முனி – கோபித்த, கொண்டல் - மேகநிறத்தையுடைய ஸ்ரீராமரது, வாளியை - பாணத்தையும், தேவர் பிரான் - தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனது, செயல் - போர்புரிகின்ற, அங்கை - அங்கையிற் பற்றிய, வாளை- வாளாயுதத்தையும், முனை - கூர்மைபொருந்திய, வேலை-வேலா யுதத்தையும், அன்ன - ஒத்துவிளங்காநின்றன, இச்சேய் உறை யும் - இக்குமாரக்கடவு ளமர்ந்தருளிய, செய் - வயலையுழுகின்ற, அலம் - கலப்பையை, கை – கோபித்து மோதி, வாளை - வாளை மீன்கள், உகள் – புரளுகின்ற (வளப்பத்தையுடைய), செந்தில் திருச்செந்திற்பதியில், வாழ்பவள் - வாழும்பெண்ணினது. சேல் - சேற்கெண்டைபோன்ற, விழி - கண்களிரண்டும் (எ–று) விழி --எழுவாய். அன்ன - பயனிலை. ஏ - அசை.

(கு-ரு.) குமாரக்கடவு ளமர்ந்தருளிய திருச்செந்திற்பதியில் வாழும் பெண்ணினது கண்கள் பிரம்மாவுக்கு உறைவிடமாகிய தாமரையையும், பரமசிவனுண்ட நஞ்சையும், இலங்கையை யழித்த ஸ்ரீராமரது பாணத்தையும், இந்திரன் கைவாளையும் ஒத்து விளங்குகின்றன.

சேலையி லாருந் தவன்சூல மேறச் சினத்தவன்கண்
சேலையி லாருந் திவனேற் பவையர சிந்திரியச்
சேலையி லாரும் பராபரி புக்குறச் சிக்கெனுமிச்
சேலையி லாருந் திறையிட் டனர்தங்கள் சித்தங்களே. (89)

(ப-ரை.) சேலை - அசோகமரத்தை, இலார் - இல்லிடமாக வுடைய அமணர்கள், உந்து - உயர்ந்த, அ - அந்த, வன் - வலிய, சூலம் - கழுவில், ஏற - ஏறி யழியும்படிக்கு, சினத்தவன்- சம்பந்தப்பிள்ளையாய்த் தேவாரம்பாடிச் செயித்தவன், கண் - விழியானது, சேல் - சேற்கெண்டைக்கும், ஐயில் - வேலுக்கும், ஆர் - ஒப்பாகிய, உந்தி - கான்யாற்றையுடைய, வனேற்பவை - வனத்திலுற்பவித்த வள்ளிநாயகிக்கு, அரசு-தலைவனை குமாரக் கடவுள், இந்திரியச்சேலை - பஞ்சேந்திரியச் செய்கைகளை

இலார் - நீக்கிய தபோதனர்கட்கும், உம்பர்-தேவர்கட்கும், ஆப-துன்பத்தை விளைத்த, ரிபு - சத்துருவாகிய சூரனை, குற - குற்றும்படி, சிக்கெனும் - இறுக்கிக்கட்டிய, இச்சேலையில்-பீதாம் பரக்கச்சையில், ஆரும் - மாதர்களெல்லாம், திறையிட்டனர் - கப்பமாகச் சமர்ப்பித்தார்கள், தங்கள்-தங்கள் தங்கள்,சித்தங்கள்- இருதயங்களை. (எ - று) ஆரும் - எழுவாய். திறையிட்டன - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-து.) சம்பந்தப்பிள்ளையாக அவதரித்துச் சமணர்களைக் கழுவேறும்படிச் செய்தவனும், வள்ளிநாயகிக்குத் தலைவனு மாகிய குமாரக்கடவுள் தேவர் முதலியோரை வருத்திய சூரனை வெல்லும்படி அழகிய அரையிற் கட்டிய பீதாம்பரக் கச்சையி னிடத்தில் மாதர்களெல்லாருந் தங்கள் தங்கள் இருதயங்களைக் கப்பமாகச் சமர்ப்பித்தார்கள்.

சித்தத் தரங்கத்தர் சித்தியெய் தத்திரி கின்றதென்னர்ச்
சித்தத் தரங்கத்தர் சந்ததி யேசெந்தி லாய்சலரா
சித்தத் தரங்கத்த ரக்கரைச் செற்றகந் தாதிங்களிஞ்
சித்தத் தரங்கத்தர் சேயா ரணத்தந் திகிரியையே. (90)

(ப-ரை.) சித்த - இருதயமானது, தரங்கத்தர் - நிலைப்படா மல் அலைபோற் புரளுந்தன்மையையுடையவர், சித்தி - மோக்ஷத் தை, எய்த - அடையும்படி, திரிகின்றது - அலைந்து திரிகின்றது, என் - என்ன காரணம், அர்ச்சித்து - பூசைசெய்தே, அத்தர் - சுவாமியாகிய, அங்கத்தர் - எலும்பை மாலையாகவணிந்த பரம சிவனது. சந்ததியே - மைந்தனே ! செந்திலாய்-திருச்செந்திற் பதியோனே! சலராசி-சமுத்திரத்தின்கண், தத்தரம்-தங்கள் தங் கள் வலிமையை, கத்து - ஆர்ப்பரித்துச் சொல்லிய, அரக்கரை - அசுரரை, செற்ற-செயித்த, கந்தா-முருகனே! திங்கள்-சந்திரன், இஞ்சி - மதிலின்கண், தத்து - தவழுகின்ற, அரங்கத்தர் - திரு வரங்கநாதருடைய, சேய்-பிள்ளையாகிய (பிரம்மாவின்), ஆரண— வேதம் பூசிக்கின்ற, தந்தி - பாம்புபோன்ற, கிரி - திருச்செங் கோட்டு மலையில் வாழும், ஐ-சுவாமியே ! (எ-று) திரிகின்றது - எழுவாய். என் - பயனிலை, ஏ - ஆசை.

(க-து.) திருச்செந்திற்பதிக் கதிபனே ! சமுத்திரத்தின்கண் அரக்கரை மாய்த்தோனே ! கந்தனே ! வேதம் பூசித்த திருச்செங்கோட்டுமலையில் வாழ்கின்றவனே ! பரமசிவனது மைந்தனே ! சித்த நிலையற்றவர்கள் வெளிப்பூசைசெய்து மோக்ஷத்தை யடையும்படி அலைந்து திரிகின்ற தென்னகாரணம் ?

திகிரி வலம்புரி மாற்கரி யார்க்குப தேசஞ்சொன்ன
திகிரி வலம்புரி செய்யா ரிலஞ்சிசெந் தூர்கனதந்
திகிரி வலம்புரி வேறும் படைத்தருள் சேய்தணியில்
திகிரி வலம்புரி சூடிய வாநன் றுசேடியின்றே. (91)

(ப-ரை.) திகிரி — சக்ராயுதத்தை, வலம் — வலது கரத்தில், புரி - தரித்த, மாற்கு — விஷ்ணுவுக்கு, அரியார்க்கு — அறிதற்கரிதான பரமசிவனுக்கு, உபதேசம் சொன்ன — ஓங்காரப்பொருளையுபதேசித்தருளிய, திகிரி-சுவாமிமலையென்னும் திருவேரகத்தையும், வலம்புரி — சங்கினங்கள், செய் - வயல்களின்கண், ஆர் — நிறைந்திருக்கின்ற, இலஞ்சி — திருவிலஞ்சிப்பதியையும், செந்தூர் — திருச்செந்தூரையும், கன — மேகங்கள் தவழாநின்ற, தந்தி - பாம்பு போன்ற, கிரி — திருச்செங்கோட்டுமலையையும், வலம் — திருச்செங்கோட்டுமலையையும், வலம் - திருவலத்தையும் புரி வேறும் — மற்றை ஸ்தலங்களையும், படைத்தருள் - தனக்குறைவிடமாகக் கொண்டருளிய, சேய் - குமாரக்கடவுளது, தணியில் - திருத்தணிகையில், திகிரி - மூங்கிலானது, வலம்புரி - நந்தியாவர்த்தத்தை, சூடியவா - சூடிய விதத்தின்குறி, நன்று- நன்ருக இருக்கின்றது, சேடி - தோழியே, இன்று — இன்றைய தினம், (எ-று.) சூடியவா - எழுவாய்; நன்று - பயனிலை; ஏ — அசை.

(க - து) தோழியே! பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த சுவாமிமலை, திருவில்ஞ்சி, திருச்செந்தூர், திருச்செங்கோட்டுமலை, திருவல்லம் இவை முதலாய பல வேறு ஸ்தலங்களிலும் உறைந்தருளிய குமாரக் கடவுளது திருத்தணிகைமலையில் மூங்கிலின் மேல் நந்தியாவர்த்தத்தைச் சூடியிருக்குங் குறி நன்ருயிருக்கின்றது.

சேடி வணங்கு வளைத்தோ ளெனப்புணர் சேயவட
சேடி வணங்கு திருத்தணி காவல நின்செருக்காற்
சேடி வணங்கு கொடியிடை யாரையென் செப்புமுலை
சேடி வணங்கு தலைக்களி றீந்தது செல்லநில்லே. (92)

(ப-ரை.) சேடு – அழகியதாகும், இ - இந்த, அணங்கு – மங்கையினது, வளை - வளையலையணிந்த, தோள் என - தோளென்று மிகவு மகிழ்ந்து, புணர் - முன் வேண்டினகாலத்து என்னை மணம் புணர்ந்த, சேய - முருகனே ! வட சேடி - வடக்கின்கண்ணதாகிய விஞ்சையருலகம், வணங்கு - வழிபடத்தக்க, திருத்தணி - திருத்தணிகைக்கு, காவல - தலைவனே! நின் - நினது, செருக்கால் - செருக்கினல், சேடி - கர்வித்திருக்கின்ற, வணங்கு - துவளாநின்ற, கொடி - கொடிபோன்ற, இடையாரை- இடையையுடைய பரத்தையரை, என் செப்பு - நிந்தித்துப் பேச வேண்டிய காரணமென்ன இருக்கின்றது, முலைச்சேடு - எனது கொங்கையின் திரட்சியை, இவணம் - இப்படி திரட்சியின்மையாகும்படி, குதலை - மழலைச் சொல்லையுடைய, களிறு - என் பாலன், ஈந்தது – தந்துவிட்டது, (ஆதலால்), செல்ல - என்னிடத்து வராமற் செல்லும்படி, நில் - தூரமாக நில்லு. (எ-று.) நீ – தோன்ரு எழுவாய். நில் - பயனிலை. ஏ - அசை

(க-து.) தணிகைமலையில் வாழ்வோனே ! பண்டு என்னை மிகவும் அழகுடையவளென்றும் மணம்புணர்ந்த சேயோனே ! நீ இப்பொழுது கலந்த களிப்பான் மிகுதியடைந்த பரத்தையரை யான் நித்தித்துப் பேசவேண்டிய காரணமென்ன இருக்கின்றது ? எனது யௌவன பருவத்தை இம்மழலைச் சொல்லையுடைய பாலகன் வேறு படுத்தினனுதலால் அப்பரத்தையர்பாற் ருனே செல், என்பால் வரவேண்டியதில்லை.

செல்லலை யம்பொழில் சூழ்செந்தி லானறி யானிறைகைச்
செல்லலை யம்பொழி லெங்கணு மேற்ப வெனத்தெறித்த
செல்லலை யம்பொழி லங்கைக் கருடிரு மானிறம்போற்
செல்லலை யம்பொழி லாகவ மாதுயிர் சேதிப்பதே. (93)

செந்திற் பதியையுடையவன், அறியான் - அறிகின்ருனில்லை ; இறை - பரமசிவனது, கை - கரத்தில், செல்லல் - போகாதே, ஐயம் – பிச்சைக்கு, பொழில் எங்கணும் - உலகமெங்கும், ஏற்ப - இரக்கும்படியாய், என – என்று, தெறித்த-தமது இரத்தத்தைப் பிரமகபாலத்திற் றெறித்தவரும், செல்லல் - துன்பத்தையும், ஐயம் - பயத்தையும், பொழில் - பெருமையுடைய, லங்கைக்கு - இலங்காபுரிக்கு, அருள் – உண்டாக்கினவருமாகிய, திருமால் - ஸ்ரீராமரது, நிறம் போல் - நீலநிறத்தைப்போல, செல் - நடக்கின்ற, அல் - இராக்காலத்தில், ஐயம்பு – மன்மதனது பஞ்சபாணமானவை, ஒழி - அழியும்படி, லாகவம் - மிகவும் நொய்யதான, மாது உயிர் - மங்கையினுயிரை, சேதிப்பது வதைக்கின்றதை. (எ-று.) செந்திலான் - எழுவாய்; அறியான் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(ந-நு.) பரமசிவனது கையிலிருக்கின்ற பிரமகபாலத்தில் தமது இரத்தத்தைப் பலியாக வார்த்தவரும், இலங்காபுரியைச் செயித்தவருமான விஷ்ணுவின் நிறம்போல் இருண்ட இராக்காலத்திற் காம பாணங்கள் இம்மங்கையினுயிரைப் பிளக்கின்றதைச் செந்திநாயகன் அறியானே ?

சேதிக் கனைத்து களதாக்கு நோக்கினன் செல்வசெந்திற்
சேதிக் கனைத்து நிலைபெறச் சூரங்கஞ் சீரங்கமால்
சேதிக் கனைத்து வரிதோ யயில்கொடெற் சேர்க்கவந்தாற்
சேதிக் கனைத்து வருமா மறலி திறலினையே. (94)

(பு-ரை) சேது – சிவந்த, இக்கனை - கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை, துகளதாக்கும் - சாம்பலாகும்படி யெரித்த, நோக்கினன் - நெற்றிக்கண்ணையுடைய பரமசிவனது, செல்வ - மைந்தனே! செந்திற்சே - திருச்செந்தூர் முருகனே! திக்கனைத்தும்- திசைகள் எல்லாம், நிலைபெற - நிலைபெற்றிருக்கும்படியாயும், சூர் - சூரனுடைய, அங்கம் - உடலை, சீரங்கம் - திருவரங்கத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற, மால் – விஷ்ணுவினது, சே - பிள்ளையாகிய

திரத்தில், தோய் - மூழ்கிய, அயில்கொடு - வேலாயுதத்தைக் கொண்டு, எற்சேர்க்க வந்தால் - என்னை யமபடர்கள் கட்டிக் கொண்டுபோக வந்தால், சேதி - கண்டிப்பாயாக, கனைத்து வரும் - கனைத்துக் கொண்டு வராநின்ற, மா மறலி - பெரிய யமனது, திறலினை - உக்ரவல்லமையை. (எ-று.) நீ - தோன்றா எழுவாய் ; சேதி - பயனிலை. ஏ -அசை.

(க-நு.) கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை யெரித்த நெற்றிக் கண்ணையுடைய பரமசிவனது மைந்தனே ! திருச்செந்திற்பதி யில் வாழ்கின்ற சுவாமியே ! என்னைக் கட்டிக்கொண்டு போக வரும் யமனது வலியைப் பிரமன் திகைக்கவும், திக்குக்களெல் லாம் நிலைபெறவும், சூரனை வென்று சமுத்திரத்தில் தோய்ந்த வேலாயுதத்தினாலே நீ சேதிக்கவேண்டும்.

திறவா வனக புரிவாச னீக்கச் சிகரிநெஞ்சந்
திறவா வனச முநியைவென் றோய்தென் றிசைத்திருச்செந்
திறவா வனமயி லோயந்த காலமென் சிந்தைவைக்கத்
திறவா வனநின் றிருவான தண்டைத் திருவடியே. (95)

(ப-ரை.) திறவு – திறவுகோல், ஆ - ஆனவனே! அனக - பாவமற்ற, புரி - கயிலாயத்தினது, வாசல்-கதவை, நீக்க - திறக்க, சிகரி - கிரவுஞ்சகிரியினது, நெஞ்சம் - மார்பை, திறவு - பிளந்து, ஆ - ஆச்சரியமாக, வனச – தாமரையில் வாசஞ் செய் கின்ற, முநியை - பிரமனையும், வென்றோய் - செயித்தவனே ! தென்றிசை - தெற்கின் கண்ணதாகிய, திருச்செந்தில் - திருச் செந்தூரில், தவா - நீங்காதமர்ந்தருளுகின்ற, வன - அழகிய. மயிலோய் - மயில்வாகனத்தையுடையவனே ! அந்த காலம் - என்னுடல்கெடு மனித்திய காலத்தில், என் சிந்தை - எனது சிந்தனையை, வைக்க - ஒருவழிப்படுத்திச் சேர்ப்பதற்கு, திறவா வன - அடைக்கலஸ்தான மெவை யெனில், நின் - நினது, திரு வான - சிறப்பையுடையனவாகிய, தண்டை - தண்டையை யணிந்த, திருவடி - திருவடியே. (எ-று.) திருவடி - எழுவாய். திறவான - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-நு.) கயிலாயத்தின் கதவுதிறக்கும்படிச் செய்கின்றவனே! கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்து பிரம்மாவையும் வென்றோனே! தெற்கின் கண்ணதாகிய திருச்செந்தூரில் வாழும் மயில்வாகனனே! என் அனித்தியகாலத்தில் உனது தண்டையணிந்த தாளே என்சிந்தையை வைக்கும் அடைக்கல ஸ்தானமாம்.

திருக்கையம் போதிக ளோகஞ்ச மோநஞ்ச மோதிருமால்
திருக்கையம் போசெய்ய வேலோ விலோசனந் தென்னனங்கத்
திருக்கையம் போருகக் கைந்நீற்றின் மாற்றித்தென்னூல்சிவபத்
திருக்கையம் போக வுரைத்தோன் சிலம்பிற் சிறுமிதற்கே.

(ப-ரை.) திருக்கை - திருக்கையென்னும் மீனையுடைய, அம்போதிகளோ - சமுத்திரங்களோ, கஞ்சமோ - தாமரையோ, நஞ்சமோ - விஷமோ, திருமால் - விஷ்ணுவினது, திருக்கை - திருக்கரத்திலிருக்கின்ற அம்போ - பாணமோ, செய்ய - சிவந்த, வேலோ - வேலாயுதமோ, விலோசனம் - கண், தென்னன் - கூன்பாண்டியினது அங்கத்திருக்கை - முதுகின் கூனை, அம்போருகம் - தாமரைமலர் போன்ற, கைந்நீற்றின் - கரத்திறரித்த திருநீற்றினால், மாற்றி - நீக்கி, தென்னூல் - தமிழ்நூலாகிய, சிவபத்தி-சிவபத்தியை விளைவிக்கும், ருக்கு-ருக்குவேத சாரமாகிய (தேவாரத்தை,) ஐயம் போக-பரசமய நூல்களினுலுண்டாகுஞ் சந்தேக நிவர்த்தியாக, உரைத்தோன் - சம்பந்தப்பிள்ளையா யவதரித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய குமாரக்கடவுளது, சிலம்பில் - மலையின்கண் ணிருக்கின்ற, சிறுமிதற்கு - சிறியாளாகிய கன்னிக்கு. (எ-று.) விலோசனம் - எழுவாய்; சமுத்திர முதலிய பயனிலை. ஏ-அசை.

(கரு-நு.) முன் சம்பந்த மூர்த்தியாக அவதரித்துத் திருநீற்றால் சமணமதம் பூண்டிருந்த பாண்டியனது கூனை மாற்றியும், எச்சமயம் பெரிதோவென்னும் ஐயமற்றுச் சைவமே பெரிதென்று நம்பும்படித் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தை மொழிந்தருளிய குமாரக்கடவுளது மலையின்கண் வாழும் கன்னியினது கண் சமுத்திரமோ, தாமரையோ, விடமோ, வேலோ?

சிறுமிக் குமர நிகர்வீர் பகிரச் சிதையுயிர்த்துச்
சிறுமிக் குமர சரணமென் னீருய்விர் செந்தினைமேற்
சிறுமிக் குமர புரைத்துநின் றேன்சிலை வேட்டுவனெச்
சிறுமிக் குமர வணிமுடி யான்மகன் சீறடிக்கே. (97)

(ப-ரை.) சிறு - சிறிதான, உமிக்கும்-குற்றுமியையாயினும், பகிர மர நிகர்வீர் – பிறர்க்கிட்டுண்ண மனங்கூடாமல் மரம் போன்றிருப்பவரே! சிதை – அழிந்துபோவதும், உயிர் – பிராணனுக்கு, துச்சில் - ஒதுக்கிடமுமாகிய இவ்வுடலின்கண், துமி - ஒரு தும்மலுண்டாகும் அக்காலையினும், குமர - குமரனே! சரணம் - உனக்கடைக்கலம், என்னீர் - என்று சொல்லுங்கள், உய்விர் - பிழைப்பீர்கள், செம் - சிவந்த, தினைமேல் - தினைப்புனத்தில் வாசஞ்செய்த, சிறுமிக்கு - வள்ளிநாயகிக்கு, மரபு - தமது மரபின் வழிகளை, உரைத்து-எடுத்துரைத்து, நின்றேன் - குறையிரந்து நின்றவனும், சிலை - வில்லையுடைய, வேட்டுவன் - வேடத்திருமேனியையுடைய கண்ணப்பநாயனர், எச்சில்-ஊன் முதலியவற்றை முன் ருசிபார்த்து நிவேதித்த எச்சிலை, து – உவப்புடனே யுண்டவராகிய, மிக்கும் – மேன்மையாக, அரவு - சர்ப்பாபரணத்தை, அணி - தரித்த, முடியான் – முடியையுடைய பரமசிவனது, மகன் - வேந்தனுமாகிய குமாரக்கடவுளினது, சீறடிக்கு - சிறிய திருவடியைக் கருதிக்கொண்டே. (எ-று). நீர்- தோன்றா எழுவாய்; உய்விர் - பயனிலை, ஏ–அசை.

(க-நு.) சிற்றுமியும் ஈயாமல் மரம்போன்று இருப்பவர்களே! நீங்கள் பிழைப்பதெப்படி? நீர் தும்முங்காலையிலாவது தினைப் புனத்தின்கண் வள்ளியம்மையினிடத்துத் தமது மரபையோதி நின்றவனும், கண்ணப்பநாயனர் நிவேதித்த எச்சிலை இனிதாகக் கொண்ட பரமசிவன் மைந்தனுமாகிய கந்தஸ்வாமியின் திருவடியைக் கருதிக் குமரனே சரணமென்பீராஞற் பிழைப்பீர்கள்.

சீரங்க ராக மறமோது திகிரி செங்கைகொண்ட
சீரங்க ராக மருகந்த தேசிக செந்தினைமேற்
சீரங்க ராக தனகிரி தோய்கந்த செந்தமிழ்நூற்
சீரங்க ராக விநோதவென் பார்க்கில்லை தீவினையே. (98)

(ப-ரை.) சீரம் - கலப்பையையும், கரா - முதலையினது, கம்தலையை, அற - அறும்படி, மோது - அமர்செய்த, திகிரி - சக்கரத்தையும், செம் – சிவந்த, கை-கரத்தில்; கொண்ட - தரித்திருக்கும், சீரங்கர் - திருவரங்கத்தையுடைய திருமாலும், ஆகமர் - ஆகம வேதத்தையருளிய பரமசிவனும், உகந்த - விரும்பத்தக்க தேசிக - அழகனே! செம் - சிவந்த, தினைமேல் - தினைப்புனத்தில் வாழும், சீர் - சிறந்த வள்ளிநாயகியினது, அங்கராக - சாந்தணிந்த, தனகிரி - தனமாகிய மலையை, தோய் - தழுவிய, கந்த - குமாரக் கடவுளே! செந்தமிழ் நூல் - செவ்விய தமிழ்ப் பநுவலின், சீரங்க - சீர் முதலிய எட்டுறுப்புக்குரிய பாவலனே! ராக விநோத - கீதத்திலுல்லாசனே! என்பார்க்கு - என்று நாள் தோறுந் துதிக்கின்றவர்கட்கு, தீவினை இல்லை - கொடியவினை சேராது. (எ-று). தீவினை-எழுவாய்; இல்லை – பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரு) கலப்பையாயுதத்தையும் சக்ராயுதத்தையு முடைய திருமால் மருகோனே! சுந்தரனே! தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளிநாயகியைத் தழுவுங் கந்தனே! இயலிசை முதலிய தமிழ் நூற்குரிய விநோதனே! என்று துதிப்பவர்கட்குத் தீவினை யில்லை.

தீவினை யற்ற சினந்தீ ரகத்துண்மெய்த் தீபநந்தந்
தீவினை யற்ற வநந்தா தெடுத்தனஞ் செந்தினைமேற்
தீவினை யற்ற புனமான் கொழுநன் செழுங்கனகத்
தீவினை யற்ற வடியார்க் கருள்பெருஞ் செல்வனுக்கே. (99)

(ப-ரை.) தீ - அக்கினியானவன், வினையற்ற -தீக்ஷண்ணிய மாகத் தகிக்கின்ற தன்செய்கையற்றதுபோல், சினந்தீர் - கோப நீங்கிய, அகத்துள்-நமது சாந்த இருதயத்துள், மெய்-உண்மை யாகிய, தீபம் - ஞானவிளக்கை, நந்தம் தீவினை - நம்முடைய தீவினையாகிய, அல் - இருளானது, தவ - கெடும்படி, நந்தாது - அவிந்துபோகாமல், எடுத்தனம் - ஏற்றிவைத்தோம், செம் - சிவந்த, தினைமேல் - தினைப் பயிர் விளைவில், தீ - தீய்ந்துபோகும், வினையற்ற - செய்கையில்லாத, புன - புனத்தில் வாழும், மான் - மான்போன்ற கண்ணையுடைய வள்ளியம்மைக்கு,

கொழுநன் - நாயகனுகிய, செழும் - செழுமை தங்கிய, கனகத் தீவினை - பொன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற மோக்ஷவுலகத்தை, அற்ற - பாச பந்தங்கள் நீங்கிய, அடியார்க்கு-தமதடியார்கட்கு, அருள் - கொடுத்தருள்கின்ற, பெரும் - பெரிய, செல்வனுக்கு, அருணிறைந்த செல்வனுக்கு (எ-று.) யாம்-தோன்ரு எழுவாய்; எடுத்தனம் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரு.) வளப்பமிகுந்த தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளி யம்மைக்கு நாயகனும், பற்றற்ற அடியார்கட்கு மோக்ஷவுலகத்தை யளிப்பவனுமாகிய குமாரக் கடவுளுக்கு நமது சாந்த இருதயத் தகழியில் உண்மையாகிய ஞான விளக்கை ஏற்றி வைத்தோம்.

செல்வந் திகழு மலநெஞ்ச மேயவன் றெய்வமின்னூர்
செல்வந் திகழு நமதின்மை தீர்க்கும்வெங் கூற்றுவற்குச்
செல்வந் திகழுந் திருக்கையில் வேறினை காத்தசெல்வி
செல்வந் திகழு மணவாள னல்குந் திருவடியே. (100)

(பி-ரை.) செல் - அங்குசென்று, வந்தி - வணக்கஞ்செய், கழுமலம் - குமாரக்கடவுளானவர் முன் சம்பந்தப்பிள்ளையா யவதரித்தருளிய சீகாழிப்பதியின்கண், நெஞ்சமே - இருதயமே, அவன் - அவரது, தெய்வ - தெய்விகமாகிய, மின்-தெய்வயானை, ஊர் - ஏறி வருகின்ற, செல் - மேகவாகனமானது, வந்து-வந்து, இகழும் -(பிறரால்) இகழப்படும், நமது – நம்முடைய, இன்மை - இல்லாமை யாவும், தீர்க்கும் - நீக்கிவிடும், வெம் - கொடிய, கூற்றுவற்கு - யமனுக்கு, செல் - நம் மேல் நடப்பதாகிய, வந்தி-கொடுமையை, கழும் - துடைத்துவிடும், திருக்கையில் - (முருகக் கடவுளது) திருக்கரத்தின், வேல் - வேலாயுதமானது, தினை காத்த - தினைப்புனங் காவல் பூண்ட, செல்வி - வள்ளிநாயகியினது, செல்வம்-பெருஞ்சிறப்பாக, திகழும் - (நிறைந்து) பிரகாசிக்கின்ற, மணவாளன் - நாயகனுகிய கந்தசுவாமியானவர், நல்கும் திருவடி - தனது திருவடித்தாமரையை நமக்குத் தந்தருள்வார். (எ-று.) நீ - தோன்ரு எழுவாய்; வந்தி - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரு.) நெஞ்சமே! தெய்வயானையினது வாகனமாகிய மேகம் நமது வறுமையைத்தவிர்க்கும்; குமாரக்கடவுளது வேலாயுதம் நமக்கு வரும் யமதண்டனையை நீக்கிவிடும்; வள்ளிநாயகிக்கு மணவாளராகிய கந்தஸ்வாமி தமது திருவடித்தாமரையைத் தந்தருளுவார்; ஆதலால், நீ அக்கடவுள் முன் சம்பந்தப்பிள்ளையா யவதரித்த சீகாழியிற் சென்று அவரை வணங்கு,

கந்தரந்தாதி முற்றிற்று.
